

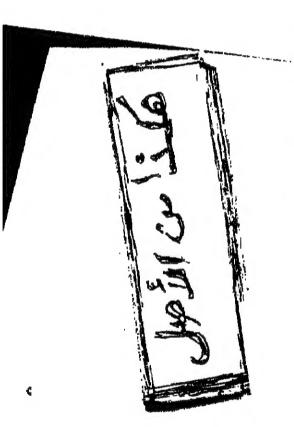
"ט באנ, תשמ"ו 14.8.1987

פרס חיל-האוויר לחסיד מבני-ברק. פרסום ראשון ₪ מלי
דנציגר. בת 98 ₪ יהונתן גפן. לך מעזה ₪ קיזל הקטן
ומלחמתו באנטישמים ₪ שמשון וולנר. יין זהב ₪ ד"ר
דוד שר. שטח פרטי ₪ יפן. ביקור בית ₪ אופנה בזול ₪

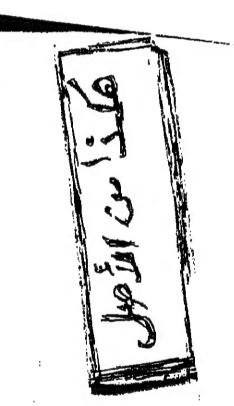

הטובה, מסיבה טובה, ארוע מיוחד. חברת ברווביץ מזמינה אותך להתשם בליים בליים בליים בליים בליים בליים בליים בליים בליים מגורים חדש בצפון השקט של תלי אביב. מגדל בגורו מגורים מהפים, האל תולי אביב. מגדל היור מגורים מהפים, האל מנושק להדו דיזוגהף בורוי בל בתי"א, נושק להדו דיזוגהף ומאחה בברים המהיד תל אביב ידושלים. המינובי הבריחי של התיר. מרום בול המיב מנוביו הבריחי של התיר. מרום בול ביים מגדלים בני זן קומות מצופים ביים ולוביל בני זן קומות מצופים ביים. 13 קומות אחרונות המינוניות 4 קומות אחרונות המינוניות 4 קומות אחרונות המינוניות 4 קומות אחרונות המינוניות 4 קומות אחרונות המינוניות למנוד לביים בני זן קומות ביום לובי בבוח להמוחל במול סגוד לבקרת במולו על טלוחיוה במענל סגוד לבקרת במולו על טלוחיוה במענל סגוד לבקרת במולות לקליטת שיחיה חדר כושה במולות לקליטת שיחיר לווין. בדיכת שחיה חדר מולות במולות לקליטת וחדשות המבוצעת במולות לקליטת וחדשות המבוצעת במולות למנוד לביים ותקל לתאונה ממולות למולו במולות לביים ותקל במולות לביים ותקל במולות לביים ותקל במולות המבולות במולות לביים ותקל במולות במ בניה וביצוע: א.צ. ברנוביץ ובניו קבלנות ובניה בע"מ מקבוצת חכרות הבניה ב א.צ. ברנוביץ WPD'S

א.צ. ברנוביץ ובניו קבלנות ובניה בע"מ מקבוצה חברות הבניה א.צ. ברנוביץ ליווי ביננסי: בנק הפועלים בע"מ הבנק המוביל בענף הבניה במדינת ישראל

שי מקורי לחג עברי

להזמנות מרוכזות נא לפנות למחלקת שי לחג לציפי וגילי טל. 2,347241

מרכז שיווק: רח' היצירה 2, אור יהודה.

4

השי מכיל מגוון מוצרי איכות של שקדיה: טבעיים, מלוחים ומתוקים. לרשותך מגוון מוצרים נוספים: יין, קונפיטורה, קפה, דבש וטבלאות שוקולד. לכחירתך 3 אפשרויות של שי מקורי:

שקרישכ – ישיכה מהנה עם מוצרי שקדיה כהתאם למרכיבי השי

בין 30–30 שייה

שקריה מקבוצת גבע מל. 531061, 531001

אריות שי חרשה – דורונית

מזוורת שי שקדיה גימכן

חנריות הממעל: רמת גן – קניון אילון, טל. 03-702774 תל אביב – רח׳ החשמונאים 95, טל. 95-257693 חיפה – דרך הים 3, מרכז הכרמל, טל. 383681 -02 ירושלים – מגדל העיר, טל. 241374, 241377 -02

שקדיה טובה ומתוקה

עריכה: דניאלה בוקשטין עורך גרפי: יורם נאמן מעצבות: יעל תורן, שרי אנסקי גרפיקה: נטע גרינשפן

מודעות: אורי דגן

ומו, תעמ"ז 14.8.1987 This Magazine is a Supplement Maariv International Edition "או להזכויות שמורות ל-בטעריב"

אָנָה ער באחת השכונות היותר חרדיות של בני־ברק. לא חסיד של במי באחת השכונות היותר שלו זה חיל-האוויר. מנחם ק. לא עשה מה נצח"ל. תלמיד ישיבה שלמד גם תכנות מחשבים. לאחר מלחמת פתשום מצא עצמו מחכנן עבור חיל-תאוויר מערכת שליטה מתוחכמת אור בו מודיבן עוד פרוייקטים סודיים. אלוף בני פלד העניק לו את פרס אותי מחם היה שותף גם לאחד מפרסי בטחון ישראל. סימה קדמון הסיפור בפרסום ראשון.

תשות הצויעות האישית וגם מטעמים מובנים אחרים, תאיש אינו מוכן שות נעם הפלא, וגם לא להצטלם באופן שניתן לזהותו. לדבריו הוא לא אומר לסימה: וק שלא כותבים עליהם. מנחם אומר לסימה: שומה שהשחורים האלה' לא תורמים כלום לבטחון המדינה, היא ענין לחת קרומות אצל החילונים". אבל הוא ומנע מלהשיב לשאלה אם און של ופכמותו, לא טמון תפתרון לבעיית ניוס תלמידי הישיבות.

אלון, שחלך משבוע לעולמו בניל 93, היה שייך לדוד הופילים של ואייטוקרטיה הייקית. לא רק בנקאי אלא מוסד. הבעלים והמנהל של ק מוסד בנרמניה ותועתק לארץ בגלל הנאצים. מי זוכר, למשל, שואלו, אפר שכן בקצה הדרומי של שדרות רוטשילר בתל־אביב עד שני מעשרים שנה, היה גם חלוץ סרטוני הפרסומת בבתי־הקולנוע

אמלון לא חיה וקן השבט הכמעט אלמוני לגבי חדור הצעיר. מלי אונול לחיים ארוכים, ציינה לא מכבר את יום הולדתה ה־98, ויכולה שנו המלכה ויקטוריה של האריסטוקרטיה חנדירה הזאת. אלמנתו מונינס דוציגר ז"ל, הכירורג שיטד בירושלים את בית החולים הפרטי לאור מלחמת העולם תראשונה, שהעחיק את משכנו לתל־אביב, אוווניו. על חורבותיו הקימו חניון. מלי היא גם אמו של האמן יצחק פלודל שתרג בתאונה למני עשר שנים.

מוסקונה־לרמן פנשה אותה. אשה מופלאה ואנרנטית, שהרבה מוש מי פחצית שנותיה יכולים להתקנא בבריאותה, עם זכרון צלול אק שקומלת בתוכו החקטוריה של ארץ־ישראל. דוברת גרמנית ואנגלית. . ביל למוח עד היום. תמיד היו לה דברים חשובים יותר לעשוח. זמי את פלי בהודמנות מהו טוד החיים הממושכים. היא אמרה רק: אוני לביני, על סמך ניסיון אישי עם מנהגי השבט הזה, אינני 📆 מולא החכוונה לחיים בזרימה מסודרת, לפסאלי קצת נוקשת ומרובע, אכל ארוך וברי

23	٠.	וה: ון מרידור. כרובה 24.1 צילום: בני גלור.	
		בני גלור. צילום: בני גלור.	

מסיד בחצר וויל האוויר

מאת בילי מוסקונה־לרמן

מאת סימה קדמון

ווקטור קיול שלחמחו באנטישמים

מאת רוני סופר

שאת יהונתן גפן

תא כמה שהוא יפה

שאת שריות פוקם

שות מרות ברצקי

	יה.	י, עוב	דנצינו	ייקנית א. מלי
	Q	5	_ =	
1				
	_			

34 התאבד מאת עמנואל רוזן

מאת עמנואל רוזן

מאת יהודית חנוך

מאת מאיר עוויאל

מאת תמר אבידר

מאת יגאל לב

52 "מערוב" לפני 35 שנח

44 פשטות בלי יומרות

40 יפן. ביקור בית

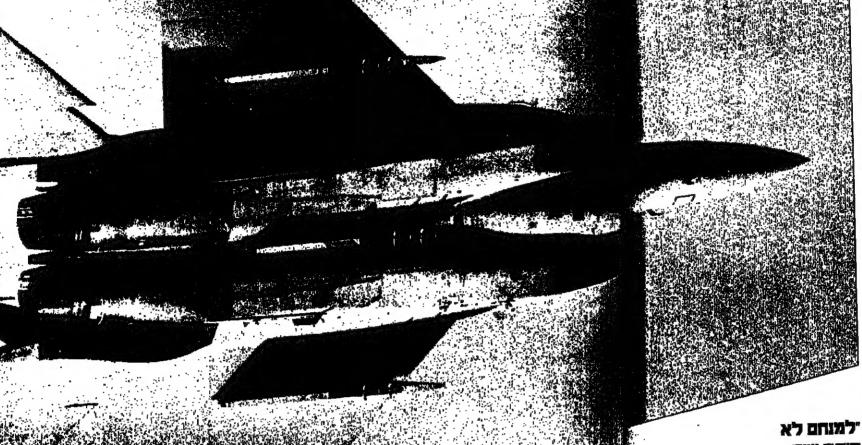
47 שיפודים

48 חיים ואוהבים

ל קיר ביתנו של אטתר ומנחם ק. כאחת השכונות פשוט לא רואת שום דבר מיוחר כסיפור שלי", הוא מתעקש, "יש היותר וזוריות כבני־ברק, לצד ספרי הקודש הדחוסים. עוד אנשים שעשו בריוק מה שאני עשיתי: כן, אנשים תרדים. פשוט לא מספרים עליהם, אבל יש הרבה כאלה".

מנחם, יהודי חרדי, תיכנן לחיל־האוויר תוך שישה חודשים בלבר מערכת שליטה מכצעית כאמצעות מערכות מחשכים. המקצוענים בחיל האוויר טוענים שגם שלוש שנים לא היו מספיקות לצוות של 20 איש לחכנן אותה מערכת, שהוכיחה את עצמה כמלחמת לבנון כצורה הטוכה כיותר. במערכות הללו הסתייעו בהצלחה רכה גם להשמרת סוללות טילים. יותר לא יפרטו. מדוכר

לא שהוא אינו יורע להעריך את הפרס, או שהרכרים אינם מסמך נוסף, מיוני 1983, המעיה כי "מר מנהם ק: שירת במנהלת: השובים בעינין: מנהם פשוט אינו רוצה לחטוא בגאוה. "להתהלך

לקפדנות כה עשויות כריכות חשר הכברות, המעוטרות זהב, של את התקופה בה עבר על הפרוייקט הוה ועל פרוייקטים נוספים "ספר הווהר", "תלמוד בבלי" וספרי הקודש האוקים בחרר: כנותיו בחיליהאוויר (שכאת מהם היה, כאמור, שותף לפרס בטוען ישראל), של מנות ולריי

בצפיפות על המדפים, תלוייה בתנוחה לא טבעית מסגרת מלכנית וכה תעורת הצטיינות כמכחן כנמרא. הוווית המורה של התעודה מרמות על קיומה של מסגרת נוספת מתחתיה. אסתר ק. מנצלת את העדרו של בעלה ומסירה בזהירות את המסגרת העליונה. מתחתיה נחשפת תעודה ככחול עליה מורפס: "פרס חיל האוויר". ובהמשך: "על סמך המלצתה של וערת הפרס, לפיתוח מערכת שליטה מבצעית אשר הגבירה עוצמת חיליהאוויר. על החתום: אלוף בנימין פלד, מפקר חיל האווירי. התאריך: 19 מתממש. שהוא המח מאחריו. על תיכנון מערכת זו קיכל את פרס

פרוייקט מ'א כשנים 1972-1972, ותרם להקמת מערך מבצעי עם שני ראשים', כרבריו: וחוץ מוה, דוא יחוור פעמים רכות, הוא מתוחכם ביותר. מערך זה זיכה את מינהלת הפרוייקס בפרס בטחון אינו היחידי. המחשבה שה"שחורים האלה" לא תורמים כלום ישראלי

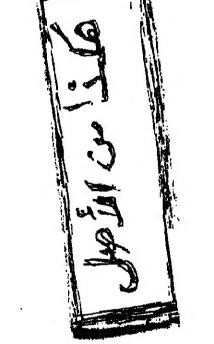
מסגרות העץ של התעודות הן פשוטות, בניגוד אולי מודגש חילוניים. של מנחם (לבני הווג שבעה בנים וכנות) הנמצאת בחרר, נתבונות מנחם דווקא אוכר בחרבת אהבר. "זה היה מיפגש עם אנשים בעלי בחתושה שחונולות לבני הווג שבעה בנים וכנות) הנמצאת בחרר, נתבונות בהפתעה בתעודות הנחשפות על הקיר. עושה רושם שפעליו עטורי מוטיבציה גבוהה, שפועלים למען אידיאל, אנשים שעושים את השבח של אביהן אינם עומרים על הקיר. עושה רושם שפעליו עטורי הבלחלייאומן, לא נרתעים משום דבר, התקופה היתה אורה. אלה שום שונה לאביהן אינם עומרים על סדר היום של המשפחה. אין פח שום עניין להסתיר את התעורות, יסביר מנום, יפשום אין מעום היו ויימים שלאתר מלחמת יום הכיפורים. לא ריברו או על תנאי על תפנים על חקיר". אבל קשה מאור לשכנע אותו לספר פל עצמו "אני

מוחם ק. ליד מחשב (צילום: ראובן קסטרו) ומטוס פ.15: "וה תיה מיפגש עם אנשים כעלי מוטיווציה גבותה, שבועלים למען האידאל".

מנחם ק. חסיד חרדי מבני־ברק, לא עשה שרות חובה בצה־ל, קיבל את פרס חיל־האוויר והיה שוחך לפרס בטחון ישראל. עובד אזרח בח"ל, מחכנת מחשבים שותגלה כגאון, תכנן לבדו תוך שלושה חודשים מערכת שליטה מבצעית שסייעה בהשמדת סוללות טילים במלחמת לבוון. מקצוענים פוענים שעשרים איש לא היו מספיקים לתכנן אותה בשלוש שנים. אחר־כך היה שוחך בתכנון מערכות סודיות אחרות. הכל בא לו מלימוד הנמרא. לא שייך לשום חצר חסידית. חיל־האוויר זו החצר שלו. עכשיו עושה שם שרות מילואים. יהמחשבה ש'השחורים האלה' לא תורמים כלום לבטחון המדינה היא דעה קדומה אצל החילונים.

מאת סימה קדמון

אל"מ אביעם סלע לעתים חיה שואל שאלת שהיתה מערערת לכולם את הבטחון.

(המשך מהעמוד הקודם)

מנחם חודשים ארוכים, סיפר בהודמנויות שונות שמנחם הוא גאוז. שהוא אדם שאינו יודע מה זה "בלתי אפשרי". עוד אמר סלע שכאשר הוא מתכונן בימי העצמאות כמרליקי המשואות, הוא תושב על מנחם. לדעתו שמור לו מקום ראשון כיגיהם.

קיר הדירה בבנייברק מעיד על יחסו של סלע למנחם. כתוב בו: "מנחם ירידי, עם סיום תפקירי רציתי להורות לך באופן אישי על תרומתך המלאה, הנאמנה והיסורית להצלתתנו. כזכות אנשים כמוך נוכל להמשיך ולחיות בארץ. נוכחותך האישית היא שנתנה את הבטחון שנצליה". על הפתק חתום אלוף־מישנה אביאם סלע, או

נחם נולר כירושלים לפני כארבעים שנה. אחר הילרים האחרונים שראו את אזר העולם בביתיהחולים "הרסה" על הריהצוסים, לפני הקמת המדינה. הוא וארכעת אחיו ואחיותיו גרלו בקטמון ובסנהרריה. "תמיר בסביבה דתית. בצעירותי לא היה לי כל מגע עם אנשים חילוניים". הוא למד בתלמוד תורה חסירית והמשיך בישיבה עד גיל 20. לא התגיים לצבא. למד בקורם לחשמלאות מטעם משרד העבורה, עבד בהשמלאות תעשייתית בירושלים. לאחר שנישא (כשידור) לאסתר. עבר לכני ברק, שם עבד כטכנאי של מכונות כביסה וכחשמלאי בחברת "אלקו" - מפעל ליצור טרנסטורמטורים של חברת החשמל.

שכר, על שכיתות, על מתי ככר ייגמר יום העכודה. זו היתה תקופה ששום רבר לא עניין, חוץ מאשר לעשות את הכלתי־יאומן". ומנחם, מתכרר, עשה זאת. אלוף־משנה אכיאם סלע שעכר עם

מנחם: "השתגעת? יש חגים באמצע".

גם לא ברברים שמקובל למצוא בהם המון שגיאות".

נרכש תוך צלילה בים התלמוד".

בהתנדכות.

לפירות: "תוד חורשו" מנחם: "בעזרת השם".

פתק כתוב בכתב־יר שנשמט מבין התעורות המהודקות על

ידענו שוה יהיה מוכן לפגישה (1983), רמ"ה (ראש מחלקת) מכצעים אוויר.

כשנת 70' החלים לעשות הסכה מקצועית.

"לקחתי קורס של שישה שבועות בתיכנות מחשכים ב'אי.בי.אם.' החלטתי שאם אצא עם ציונים טובים, אקפוץ למיט". לאתר הקודס עבד כמתכנת במשרד האוצר ובמרכז למיכון מישרדי ביפו. קורם של שישה שבועות בלבר הוביל אותו למכון וייצמן. "מכון וייצמן עשה באותה תקופה הסכה ממחשבי הגולם למחשבי אי. כי אם. מרצה שלי הקים את הצוות כמכון, והמליץ עלי". מנחם החל לעבור במכון וייצמן כמתכנת מערכות במרכז למחשבים

בשנה שלאחר מלחמת יום הכפורים יצא אל"מ (מיל.), פרום' אמגון יוגב, מהמחלקה לכימיה פיסיקלית נמבון ויצמן, לשנת שכתון. הוא חדם אותה לצבא. במסגרת זו יום פרוייקטים שונים בשחוף אנשים שהכיר כמכון ויצמן. אחר מהם הוא צבי לפירות, מהמחלקה למתמטיקה שימושית. לפירות, איש חיל־הקשר ששירת כארטילריה ולאחר המלחמה החוודע לצרכים שונים של הצבא, הכיר כאפשרויות הגלומות כמחשב במתן תשוכות לצרכים שונים דאו, האלוף בני פלך, הוא הוזמו להתרשם מאפשרויות המחשב של הצבא שאז עדיין פיגר בתחום זה. הוא סיפק לפרופ' יוגב את בסימולציה, על פי מבצע ממילחמת יום הכפורים. כשהוא הניע, התשובה למה שחיפש.

באותה תקופה חיפש גם חיל־האוויר תשובות לבעיות בחהומי השליטה והבקרה שהתגלו במלחמה. נוצר קשר בין אל"מ אביאם סלע מחיל־האוויר לבין פרום' יוגב, שהיפנה את סלע ללפידות. לאוד שהקבוצה מחיל האוויר והקבוצה ממכון וייצמן אפיינו את .. הוו. הסברנו לו. כאותה תקופה היו כחיל האוויר מעם מאוד הבעייה, הם העריכו שפתרונה יתמשך כמה שנות עבורה. לפידות . מחשכים. אחד מהם היה מחשב גיבוי למקרה שאחר מהמחשבים אמר שהוא מכיר מישהו שיגמור את זה תוך שנה. לפגישה הביא את : מנחם, ותידרך מראש את הצוות שלא יתערב בשיחתם. כחמש דקות תאר לפירות כאוני מנחם את הפרוייקט. מכאן ואילך התנהלה השיחה ביניהם בערך כך: לפירות: "אתה חושב שתוכל לגמור את י ויצמן והתברכו לפתור בעייה שהיתה או לחיל האוויר. באותה

ואנחם: "זו אחת התכונות של בחור ישיבה, שהוא מצעירותו לומד ללמוד לבד. מה גם עועולם המחשבים מבוסס על הרבה מאוד てוגיקה ופילוסופיה,

שנרכשים חוך

צלילה בים

התלמוד".

כשהיה צריך

לעשות משהו

ענראה בלתי

אפשרי, ומנחם

'אם ירצה השם',

היה אוער

הבאה".

חסיד בחצר חיל־האוויר

ברום' יוגב: "מנחם היה מסוגל לראות בדימיון מה מתרחש בתוך המחשב. אנחנו ראינו רק את הצג, והוא יכול היה לדמיין את כל תהליכי החישוב ."בנימים".

באחד המקומות המסווגים ביותר של חיל האוויר התהלך מנחם כמו בעל בית. מעולם לא אכל בצבא. גם קפה היה מביא בתרמום. בבווקרים, כשלא ידעו אם בחוץ יום או לילה, היתה תתקיימת התייעצות איבה המזרח, ומנחם היה בוחר את הקיר ומתפלל.

> בני פלד: תנחם היה אחד מהאזרחים שוידבו אח המוח שלהם כדי לפתור בעיות אמיתיות

תקופה עסקנו בנושא השליטה במערכות מורכבות שצריכות להגיב כזמן אמיתי. אחד הנסיונות המקוריים היה לכנות מערכת מחשב, שפתחה פתח לכל המערכת המודרנית של חיל האוויר בתחום המחשבים המשרתים את השליטה והכקרה. מנחם היה אחד מהאזרחים שנירכו את המוח שלהם כדי לפתור בעיות אמיתיות

לצוות שער כה עסק בפרוייקט מתוך הטכמה שבשתיקה, ניתן אור ירוק. מאותו רגע היו כלחץ־זמן כמעט כלתי־אפשרי. כחיל האוויר הוחלט שהמערכת תנוסה בתרגיל שהיה צריך להתקיים זמן קצר לאחר מכן. מנחם: "הגדרת המשימה היתה כלתי מציאותית. אף אחר לא האמין כה, כולל אנחנו. אבל הייחודיות של הצוות הזה היתה שהוא קפץ למים גם כדכרים שחשב שלא יעמוד כהם."

ל הזמן שהעבורה נעשתה במכון ויצמן שיש בו ציור מתאים, הכל היה פשוט יותר. זה היה סימולטיכי ולא תיפעולי. כדי ליישם את הדברים בחיל האוויר היה צורך כציור רכ. מנחם: "זה היה ממש בלתי מציאותי. לא יכולנו אפילו לרמיין שזה יתבצע. אני הייתי חייב לשנס מותניים ולהעביר את המערכת לאופרטיבית. זה אמר ממש להתחיל מהתחלה, לעשות הכל אחרת לגמרי. בזמן שאני התרכזתי בבניית המערכת, יצאו האחרים לרכוש ציור. הגענו לתרגיל כשיומיים לפניו עשיתי הסבה ממכון וייצמן לחיל אוויר".

הצלחת המערכת בתרגיל היתה בלתי משוערת. לאחריו החלה התעניינות גדולה של חיל האוויר שנכנס להתקשרות מווית עם מכון וייצמן, שבשלב הראשון היה אמור להיות אחראי על המערכת משום שרק מנחם ידע לתחוקה. המשמעות לגבי הפרוייקט היתה שעוכרים מתנאי מעבדה לתנאי שטח. לגבי מנחם זה אמר להיכנס לאווירה של חיי צבא, על כל מה שמשחמע מכך.

באחר המקומות המסווגים ביותר של חיל האוויר החל מנחם, חסיר מכני כרק, להיות בעל־כית. מי שמתהלך בשבתות עם "שטריימל" ומעיל שחור ובימים רגילים במגבעת וכמעיל, היה וובר במסדרונות חיל האוויר בחולצה לבנה, כיפה וסגדלים. מעולם לא אכל כצבא. גם קפה היה מביא מהבית בתרמום. לפעמים, כשבמסגרת הצבא ניקר בכונקרים, כשלא ירעו אפילו אם בחוץ יום או לילה, היה עומר כתוך הכונקר ומתפלל. חבריו בחיל האוויר מספרים שהיתה מתקיימת התייעצות איפה המזרח, ומנחם היה בוחר את הקיר ומחפלל.

"טיפוס מיוחר במינו", מעיר עליו איש חיל האוויר. "אני זוכר שפעם היה צריך לנסוע לתי"ל מטעם מכון ויצמן ולהרצות. הוא לא ידע מלה אנגלית. ראיתי אותו יושב וקורא במילון. שבועיים אחרי כן ככר הירצה באנגלית." חבריו אומרים שמעולם לא התווכח איתם על נושאים הקשורים לרת. לא ניסה להשפיע עליהם כשום כיוון. היה רק מספר הרבה על חייו. היה קשור מאור לאביו. כשהחליט לעבוד כמכונאי מכונות כביסה ועבר משבר בהחלטה לעבור ולא רק ללמוד, כיקש רשות מאכיו. גם אחרייכן, כשחיל האוויר גיים אותו, ביקש רשות מאביו.

לאחר הצלחת הפרוייקט החליטו אנשי הצוות לחגוג כמסערה. סלע סיפר פעם שלקח להם שבועיים למצוא מסערה שתענה על ררישות הכשרות המחמירות של מנחם. וגם אז כמעט שלא נגע באוכל. עם סלע היה משחק משחקי וכרון. מי זוכר יותר טוב מספרי תעודות והות, טלפונים ופרטים שונים. מישהו מספר שהיתה למנחם התייחסות שונה לגמרי משלהם על כל גושא בחיים. אשה, ילרים,

תקופה מסויימת ליווה מנהם את המערכת לכדו. בשלב מסויים העמיד חיל האויר אנשים מהיתידה האתראית על המיחשוב, אל"מ (מיל.) ערי בירן, היום מנהל חברת "אפרת - טכנולוגיה עתידית": "הכרתי את מנחם בשנתבקשתי, כמפקד יחידה שתפקידה לפתח ולתחזק תוכנה, לחוות דעתי על המערכת שהקים. נדהמתי מגודל התעווה של מי שנכנס לעומק המכונות והתוכנות ועורך בחן שינויים. הפתרון שמנחם הציע היה מאור כלתי שיגרתי מבחינת מתעוזה שכו. שנה לאחר־מכן, כמפקר אותה יחירה, הייתי צריך לקלוט את המערכת. מנחם שיתף פעולה וחית מאור סימפטי. היא איש עם ראש פחות ואיש עבורה יוצא מן הכלל. הוא הועסק ממנו צחקו עליו שבכלל התעסק בהם. הוא היה עוקי סמכויות, בלתר שנרתיות, והבאת פתרונות שאף אחר אחר לא היה מע

לאחר שהעביר את רמערכת ליריים אחרות כשהוא מלווה את מה שקורה מסביבי תהליבי הקלימת שלה, כלקח מבחם לשרוייקטים אחרים בחיל האוויר. אלים ומיל.) אלו למון, חיום מכחל מחלקת מעוכות על כך שקיבל את פרס חול האוויר. ומחזיר אוחה למקומה על כך שקיבל את פרס חול האוויר, ומחזיר אוחה למקומה על כך שקיבל את פרס חול האוויר, ומחזיר אוחה למקומה על כי מקום מוכנה. זוא שבר הקיונכשהיא לשטה בחשרת ההצטיינות לנמרא שקיבל בע את מנחם לעכורות, תחילה דרך מכון וייצמן ומאווה יומר באופן

אלוף (מיל.) בני פלד: חודיע שאם תוך רבע שעת הדברים לא

גמוון: "כשראיתי אילו כישורים יש לאיש הזה, הלכתי לפון שלו במכון וייצמן ובקשתי לשכור אותו מהמכון כיועץ. לאחרימכן הוא עוב את המכון והיה צריך לקכוע לו שכר מטעם הצבא. לצורך זה ביקשו ממנו תעורה על ההשכלה שלו. על סמך התעורה רצו לתת לו שקל ליום, כטכנאי דרג א'. הלכתי לווערה מיוחות לקביעת שכר יועצים במשרד הבטחון. סיפרתי להם על המקוה והסברתי שמגיע לו שכר כמו לדוקטור למחשבים. היועץ הכספי אמר שאראפשר להביא סתם מישהו מהרחוב ולכקש בשבילו שכר כוה. עניתי לו, שאם יכוא מישהו מהרחוב ויעשה עבורה כזו, יניע לו גם שכר כזה. כך העניין הסתדר".

גמזון טוען שלמנחם קשה לעבוד עם אתרים. שהיכולת שלה לעשות הרכה לבר היא גם המיגבלה שלו. להווי הכללי של חיל האוויר לא נכנס. פעם, מספר גמזון, היה צריך להשאיר את מנחם עם חיילת כרי לכרוק תוכנה. מנחם לא הסכים כשום אופן.

נחם עצמו אומר שהעובדה שבצכא חיילות נמצאת בשטח, זו הבעיה של בחורים צעירים דתיים המתגייסים לצה"ל. "לא כראי שבחור צעיד יתמורר עם וה. גם למבוגרים יש בעייה קשה מאור. אני ניסיתי לעשות את הרברים הכי טוב. בגלל המסגרת החינוכית הנוקשה, יש לי גדר שאני לא עובר אותה. גם לא מזיו אותה – אפילו לא קצת, כי אם אויו אפילו קצת, אולי היא תיפול. הרי אני לא הצבתי את הגדר מלכתחילה, ולכן אני גם לא רשאי להזיז אותה. כי גם אם יש מאחורי הגדר הזו דכרים טובים, יש בה גם רברים רעים. ולכן לא אנסה לשנות את מיקומה".

לרעתו, אין רכר מסוכן יותר להשקפת העולם הרתית, וכמיוחר לבחור כגיל הטפש־עשרה, מאשר לצאת מהמסגרת: "אם הוא יוצא מתוך המסגרת, יתכן שאיברת אותו". אומר מנהם. "ואני נאמן בצורה עיוורת לגרר, לחוקה שלנו. אני מאמין שמבחינה היסטורית זה הרבר היחידי שבזכותו אנחנו שורדים".

בארכע השנים האחרונות עובר מנחם כחברת "אורכוט", חברה־בת של "אורמת". ב"אורבוט" מייצרים מכונות לכריקה ויוואלית של מעגלים מודפסים. בין מקימי החברה היו צכי לפירות ואל"מ (מיל.) קובי ריכטר מחיל האוויר. הם שהציעו למנחם להצטרף. חמש פעמים בשכוע, משמונה בערכ ועד 11 כלילה, הולך מנחם לשיעוד נמרא. הוא עדיין משרת כמילואים כחיל האוויר.

את התקופה שעשה בחיל הוא זוכר באחבה. "זו היתה בשכילי תקופה מאור מעניינת. כשעכרתי במכון וייצמן, עברתי גם בשכיל הכיף. זה מקום עבורה עם וער עובדים, עם ארוחת צהריים ואפילו כריכת שחיה למי שרוצה. משם לעבור לעבורה כנו, כשמבינים מה מונח על כף המאוניים, בוראי שזה משהו מיותר. זן היתה תקופה ארוכה של פעילות מסיבית, כשהמטרה ברורה: לעשות את המכסימום בשביל חיל האוויר. זה גם אמר עבודה עם אנשים עוטה דברים שאסור לו לעשות, אבל מכיא ברכה וישועה יש להביא. וכל זה מתוך הכנה מופלאת של המעיות המבצעיות של חיל הוא סלע. הוא עשה את הרברים הכי כלתי אפשריים. וגם אנין במקום ורצא הרופן הזה, הייתי מסתכל על התכלסי יותר מאשר על

הקיר כשורא פנוסה בחשורת ההצטיינות בנמרא שקיבל כנו.

מונטנה קרירה filter

אזהרה – משרד הבריאות קובע כי העישון מזיק לבריאות

Braepin 10 🔀

מלי דוציגר היום (משמאל) ובציור של לודביג בלום בצעירותה: למני כמה ימים אמר לת הרופא שלא תראג בענין חזכרון. "אם את יודעת מי את, או הכל בסדר".

מלי מוציאה מהזיכרון קופסה עם הפרעות של

רנציגר טיפל בפרופסור, ואחריכך נסע במונית, שגם

מלי זוכרת שראתה מחוץ למרפסת ערבים

שכת רצחו בחכרון את אנשי הישיבות. ניום

מול בית התולים ארווין סמיואל, הכן של

הרברט, על־ידי הנהג הערכי שלו. וכמציאות, כמה טונים הצידה מהויכרון של מלי דנציגר, הנדקר

חיה נורמן כנטוויץ, היועץ המשפטי המנרטורי, כירי

מוכירו הערבין. הילדים הצביעו, ממרפסת הבית, על האיש ששכב ברחוב. ביום השלישי הגיע טלפון מהעיר

העתיקה. מיסים דנציגר, אמר לה המיזיוטרפיסט

הערכי שעכר אצלם ככית חולים, אל תדאגי, ככם אף

אחר לא יפגע. מלי אמרה תורה, הנהנה בספקנות

בגרמניה עם הטבחית הגרמניה שעכדה ככית־החולים.

רנטגן. הרוקטור, חס על החולים הרבים שהיו עולים

אליו לרגל מחל־אכיב, והחליט להעביר אח

בית־החולים לשפלה. מצאו בית מרווח, שבעה חדרים

ולפעמים קצת יותר. הכית שלחם היה ממוקם מול

בית-החולים. הילדים גדלו עם רחל, עוזרת תימנית

שגילגלה בפה גרמנית עם עי"ן ורי"ש מורגשים.

העוזרת הקפירה שהילדים יאכלו ויכינו שעורים.

בדיוק כזמן. חווה לא זוכרת ריח של אמא. מהבגרים

מלי והדוקטור עברו מהכוקר מוקדם עד הלילה

וגן, כרחוב גרוזנכרג כתל־אביב, והשתקעו.

בראש, ראת הילדים, שלושתם, שלחה לשנת לימודים

דנציגר היה בית־התולים היחיד כארץ עם קרני

ראשון, היא אומרת, נדקר במונית ונזרק לרחוב

אחתרעשרה בבוקר בערך, האחיות יושבות לפטמט. כיניהן, על השולחן העגול, צלחת עם אבטיח וענבים. כמה סנטימטרים הלאה שוכב ה"ג'רוזלם פוסמ" ולידו מכשיר גדול עם זכוכית מגדלת. השיחה זזה בין שני הכיסאות כהיגוי גרמני חתוך. מלי רגציגר מקישה עם סכין פירות על הצלחת בארשביעות רצון כשאומרת "שמיר". עם "פרס" חיא כולעת כאנחה של תענוג את החתיכה האחרונה של האבטיח, מצליבה כדיוק מילימטרי סכין ומזלג, ועוברת לענבים. אחריכך, שתי האחיות מלחששות מעל הקפה באנגלית, ומצחקקות בענייני הרומנים

נשים מגזע אציל. גכוהות, גרומות, מגויידות. עשויות עצמות חרות, זוויתיות. מלי רנציגר גומרת תשעים ושמונה שנים. אלזה, האחות הקטנה, ממלאה שמונים ושמונה. "את לא כליכך מסורקת", מקפירה הגדולה עם הקטנה במבטרצד מדוקדק, והקטנה קמה מצוייתת לכיוון המראה. למלי מצא הרופא מקופת־חולים כמעט במקרה וכבריקה שיגרתית -קטרקט, ורשם משקפיים, לפני כשנתיים. אלזה, תורה לאל, כריאה לגמרי. מלי רוטנת. לא מסתדרת עם משקפיים, ועוד עם שני זוגות, לראיה ולקריאה.

האחרונים של הנינים.

מלי דנציגר נולדה כמסנגוורק, עיירה עם כירכרות ונהר כחול, בגרמניה בשנת 1889. כת למשפחת רוזנכליט - היא מושכת ארוך כרי"ש ובולמת חוק כטי"ח. אחיה היה שר המשפטים הראשון פנחס רוזן. אח שני, ליאו רוזנבליט, היה רופא־ילדים ירוע בראשון־לציון, אכיו של החירונאי שמואלים רוזן. בעלה היה כירורג, הבעלים והמנהל של בית־החולים הפרטי הראשון כארץ. בית־חולים דנציגר. בטון יכש ששמור לאינפורמציות, היא אומרת: "קכרתי את כולם". כולם, זאת אומרת, חמישה אחים; הבעל שלה, ד"ר דנצינר: הבן שלה, הפסל יצחק דנציגר, שנהרג בתאונת־דרכים לפני עשר שנים; הכעל של כתה חווה מגנס ועוד כמה נפשות מסכיב. על השירה מחייכים כשתור לבן כל האנשים שכבר מתו ולידם, בצבע, פנים צעירים של הנכדים והנינים. מלי רצינגר מפפלת לתוכה שלושה ילרים, חמישת גכרים, ארבעה־עשר נינים. הככור כן עשרים ושתים.

סצת לפני המאה ה־20 נשלחה מלי, נערה כת שמונה־עשרה עם צמות מקומלות על הקורקור ושמלות משי מגוהצות היטב, מהעירה מסינגוורק לברליז, כדי ללמור כבית־ספר לגננות. בכרלין היא פגשה סטורנט לרפואה עם פנים מחוטכים ורצונות תסיפים, לא מעשן ולא שותה בעיקרון. קראו לו פליכס דנציגר. הסטורנט המבריק התאהב בנערה עם הצמות. מהמסום שלה היום היא מחלסת עצה ראשונה חינם: כשכיל נישואים טוכים הגכר צריך לאחוכ את האשה קצת יותר מאשר היא אותר.

אלזה, האחות הקסנה, זוכרת את החתונה. אכא ואמא לבית רוונכליט התווכתו. הגברת ביקשה תתונה צגועה. הארון החליט על התונה שירברו בה שלושים שנה. הוא היה הכוס, הותונה נערכה כאולם גדול בכית מלון מפואר ככרלין. כרקע היו וואלסים וגברים האחיות הרפואיות שלף ממנזר נוצרי כנרמניה האחות כפראקים שחורים שקרו כנקישת עקבים לנשים

מלי דנציגר, המלכה ויקטוריה של האריסטוקרטיה הייקית, עד 120. זכרון של בדולח, שמקפל בתוכו את ההיסטוריה של ארץ־ישראל. מבית-החולים הפרטי הראשון,

כוסית משקה, כל האריסטוקרטיה של הציונות

כזמן מלחמת העולם חראשונה היא ככר סחבה שלוש אחיות דפואיות לארץ.

הנהג שלה נפגע מאבנים, לספל בפון־וויול. הולכים בשורה, מחזיקים ביד "סכינים ששוחטים איתן חיות", ומסוכבים אותן סכיב הגרון. הפועלים העובים והכוכסת שעברו כבית־החולים התחילו לתסוס. מלי סגרה אותם כחדר צרדי, הכניסה את המפתח עמוק לכים של הסינר שלה, ובמשך שלושה ימים זרקה להם אוכל מהחלון.

שנהרג כתאונה לפני עשר שנים.

איתה הריונות קשים שנומרו בהפלות. גיניקולוג נשלה לחזית ולא חזר הכיתה ארבע שנים. אחרי היתר כניסה לפלשתינה. חמורת סכום הנון הוא קיבל

שישי הלך יצחק – כן שלוש עשרה – להמתפר בעיר. מלי יצאה לחכות לו על המרפסת והריחה כאוויר שקט מוזר. לא הימה בסימטאות התנועה הרגילה של הכוסר. כשיצחק חור, אמר לה, לא רואים אף ערכי ברחובות פתאום צילצל הטלפון והקול מהצד השני כיקש שר"ר דגציגר יגיע מיד למרכז העיר. הערכים דקרו את פון־וויזל, נציג העיתון הווינאי בעיר, בסכין בגב, והוא שוכב מרמם על הרצפה. רגציגר התכונן לצעוד התוצה כשמלי קפצה מולו צועקת: אתה יצאת מרעתך? יהרגו אותך: באותו רגע ניכנס פרופסור וולפנברג, השכן ממול, כשהדם בורח לו מכל הגוף. פרופסור וולפנברג ביקש עזרה אצל אדון אנטוניו – הגוי הכי גרול של הקונסוליה הגרמנית – וההוא סילק אותו מהדלת. ד"ר

עד יצחק רנציגר, הכן האמן

מאת בילי מוסקונה־לרמז

מפורסם בכרלין אמרו פראו־דוקטור דנציגר, אין לך מספיק כרול בדם. ולהרידוקטור אמר הרופא: מספיק, תן לה קצת לנוח. מלי ילדה את חווה ב־1915. את יצחק כ־1916 ואת מופי ב־1920. ד"ד פליכס דנציגר ששוחרר, פנה לשגרירות האנגלית בברלין וביקש את האשרות ובשנת 1923 הגיעה כל המשפחה עם

ד"ד רנציגר פתה כית הולים פרטי כירושלים. את הקאתולית כבית-החולים של הערכים הנוצרים כשמלות וכסיות ארוכות. בפינות האולם עמדה, עם בירושלים הנידה ראש בפיקפוק. לא, היא לא היתה

עברית עוד לא היה לה זמן ללמוד. כבר עשר שנים שהיא לא שוחה. במקום זה הולכת כל יום להשתוף מול הים. רק לפני שנתיים, כמעט במקרה, רשם לה הרופא משקפיים. עכשיו, גם קריאת עיתונים ורומנים זה בשבילה עבודה שלוקחת אנרגיה. בטלוויזיה היא מתענגת על "שושלח". למרות שנולדה לפני הקולנוע, המכשיר הזה בשבילה איננו הפלא השמיני של העולם. 75

(חמשך מהעמוד הקודם)

של מלי נרף ריח תמירי של אתר וכלורופורם. היוה גם לא זוכרת סיפור לפני השינה. היא כן זוכרת שהגיעה יום אחר הביתה, הזיזה את הקוקו מצד לצד ואמרה שהיא רוצה ללמוד לרקור כמו כל הבנות בכיתה. מלי ביקשה יום למחשבה, ולמחרת כאה אל הכת שלה ואמרה קצת כצער: חווה, אני לא האמא תנכונה כשביל בת שתרקוד לי על האצבעות. לכי ללמוד התעמלות. מלי מילאה חורים חסרים כבית חולים. היתה

אחות, מרדימה, מנהלת משרד, מכשלת, מנקה. יום אחר כאה אשה חשוכה לכית־החולים בריוק כשמלי מתחה סרינים על המיטות. הנברת נקשה על עקבים רקים בתוך ריה בושם, ושאלה בזהירות איפה הרוקטור. מלי רחפה לה ליד סצה של סדיו, ואמרה לה, קודם תמתחי חזק. אתר כך אראה לך את החדר שלו.

הדוקטור היה קפרן וקצת שתלטן. מלי רנציגף לא היתה טיפוס כנוע. חמיד הכינה בפה תשובה עם אופציה לוויכוח. בכיתיהתולים היתה לה התנהגות שהוציאה את הדוקטור משלוותו ככל פעם מחדש. יש לה דימיון, למלי רנציגר, והיא נהגה להפעיל אותו גם אז. על הכימה הכי לא מתאימה. "צריך להוריק לגולשטיין", היתה אומרת לדוקטור בנחרצות. "גורשטיין, גולרשיין", הוא היה אומר לעצמו כמה פעמים בשקט כדי להיוכר בפציינט. "נו, לא גולרשטיין, איך קוראים לו, גולדנכרג, מה זה כבר משנה?" אמרה מלי בקוצר רוח. אלו היו הרגעים שהרוקטור היה מתחיל עם הגברת דנציגר על אחריות ומוסר בגרמנית שוטפת ובסול גבוה.

יום, כת תשעים ושמונה, היא חוצה כקלות חאריכים ושנים. העיניים שלה כחולות כמן והניכרון שלה שמזכיר ברולת. צלול ושקוף. אפשר כמעט לראות את הקרקעית. בשנייה היא חוצה שמונים שנה אחורה. חיה רגעים, דקות, שמות של אנשים, צכעים של כגרים שלכשו. לפעמים היא מפעילה קצת דימיון או קצת הומור, מערכבת אותם עם המציאות ועושה מלודרמה קטנה. שיהיה לה

יש לה הסתכלות מציצנית, למלי דנציגר. אישה עסיסית. יורעת על ההוא כתל-אכיב שהיה מסניף קוקאין, על זה שהיה הומוסקסואל, וההיא שהיתה לה סכיוופרניה קלה. גם על האחות המפורסמת ההיא, נו מה היה שמה, שהתאברה כגלל רומן חסר עתיר עם הכומר. לא מוכרחים להזכיר שמות, היא אומרת. עדיין נורף מהנכרת ריח דק של אריסטוקרטיה ייקית. אבל את האינפורמציה המצונורת, היא נותנת, גם היום, תשעים ושמונה, עם חצי חיוך על הפנים וטון קטן של

את הלילה מקבלת מלי רנציגר עם כדור שינה וכוס מים, ונרדמת כמו תינוקת. ככר שנים ככה. היא גרה ברחוב סירקין, כי בית־החולים בגרוזנכרג וגם הבית ככר לא קיימים מזמן. בכוקר היא מתעוררת מוקדם מאור, כגלל העוזרת של השכנה שדופקת שטיחים. היא קמה מהמיטה לאט, כלי למהר, לוקחת כום קפה, כי הקומאין טוב לה ללב, ופרוכת טוסט של חלה מרוחה בחמאה וריכה. אחריכר היא משפשפת כמה חולצות בקערה, ואת שאר הככיסה היא נותנת לניקני יכש ככך יהודה שטראסה.

לקראת הצהרים, אם לאיחם מדי, יורדת הליידי לרחוב. ביר היא מחזיקה מקל מחוטב מעץ בשביל "לא להתחלק ברחוב ולא לעשות שמויות אחרות". נכנסת למכולת ואחר־כך צועדת בצערים זהירים למסערה, שלושה רחובות הלאת. "אנשים לא מכינים שלבשל זה לוקח גם קניות וגם גאו וגם עבודה". יושכת במטערה, חיה תזומת של אנשים מסכיב, מקשיבה לשיחות, גומרת לאכול, קמה ותוורת הביתה. בצהרים, בדרך כלל היא לא ישנה. היא מחזיקה ערימה של רומנים ליד המיטה. מלכר העיתונים באנגלית שהיא קוראת בעיון. עכשיו בריוס היא ברפים האחרונים של הרומן שכתב עמום קולק. "מוגום מאור כמה שהוא מעריץ את אבא שלו", היא קצת נאכחת ומציצה כסקרנות בספר הבא שבערימה, סימורי אהבה שוככים אחר על השני. בערבים, בטלוויזיה, היא מחענגת על "שושלת".

המכשיר כמו על הפלא השמיני של העולם.

פעם בילו

הרנציגרים

ב"גלי כנרת".

לאריסטוקרטיה

מינהג קבוע

של פעם.

גם בן־גוריון

סופשבוע

בשכיבה במיטה או בישיבה ליר השולחן העגול. היא שלו מול העיניים ועם הכאבים בלב. יצחק נהרג משגיחה מאוד לקלוט בזווית העין ג'וקים. החיות בתאונת דרכים לפני עשר שנים. הבחור הכי יפה השחורות האלו מקפיצות את גברת דנציגר. אם פעם בארץ, אומרת מלי דנציגר בלי שמץ פיקפוק בקול. יש תהיה לה התקפת לב זה מהשחורים הקטנים. כשהיא רואה כאלה, היא הורגת. מיד. עד שהיא לא הורגת ומסכימות איתו לגמרי עמוקיעמוק בלכ. כמה, היא בכלל לא גכנסת למיטה. רודפת אחריהם ככל הבית עם נעל. גם מתכוספת מאחורי הארון אם צריך. עדיף לה נמר כבית מאשר ג'וק. חיות כליכך לא אריסטוקרטיות,

האשה שנולדה לפגי הקולנוע לא מסתכלת על הגיע הדואר. אולי יש מכתב מג'רמי שנר בלונדון. ג'רמי הוא הכן של יצחק. יצחק דנציגר הוא הכן שאיתו משהו אחר מטריד אותה גם כשהיא קוראת, הולכת הגברת רנציגר לישון כל הלילה. עם התמונה

עכשיו כמה עשרות נשים שקוראות את המשפט הזה בנשים שאהב, כילרים שהוליד. רצינגר יצר את "נמרור", "שבוייה", "הקרבן". סימני־דרך בתרבות העיסול שקשורים בשורשים ארץ־ישראליים. את

פּעָם בשבוע באופן קבוע, ביום שני, היא מקיימת "הקורכן" העלה עמוס קינן מחצר אנגלית עזובה, ריב של עשר דקות עם העוזרת. "שלוש שעות ווהו", והכיא למוזיאון של סטף וורטהיימר בתפן. אלרר שרוו, אומרת מלי לעוזרת ומקפלת את האצבע הזוויתית הארכיטקט, קישר כין הפונקציה התעשייתית החרה שלה כאילו נאיום. העוורת מנסה למשוך עוד לפונקציה התצוגתית. כולם אנשים של ארץ־ישראל. חצי שעה. "תעובי מיד את התריסים", צועקת עליה הרעיון הוא לחבר אמנות וייצור ושורשים ותרבות. הגברת דנציגר, "הם ממילא יתמלאו אבק עור שעה". יצחק רצינגר טיסס על כל מיני מדרגות בסולם. היתה היא גם שונאת שמביאים לה פרחים. סרחים כשבילה המרגה הכנענית והיתה גם המרגה השמאלנית. אבל "זה הרבה עלים ולכלוך ועבורה. יש עץ בחצר מאחרי ככל המדרגות הוא היה מחובר לתרבות, לנוף התריסים. זה מספיק ירוק, לאז". ולשורשים.

אוצרי חצורים היא מנסה לררת שוב, לראות אם

ופולה היו שם. מלי ירדה עם מכנסיים לארוחת ערב. פולה מדדה אותה מלמעלה למטה, ולמחרת הופיעה בחדר האוכל עם המכנסיים של בן־גוריון.

יצחק רנציגר הטביע חותמות. כפסלים שפיסל,

מלי עוד לא ראתה את המוזיאון כתפן. "זה

התושיבע שנים כארץ, והיא חיה כגרמנית שוות לא מחזיקה ככים ריאלוגים בעברית. לא לת למור את השפה עד היום. תמיד מחזיקה אל מד כשעלתה והתיישבה בירושלים, היתה יות ננית החלים. עם כל המורות לעברית היתה ת הלרס נשכונה היו מצביעים על הנברת הזאת מהחלים שיורעת לרבר רק גרמנית. הילדים שלה לוני גם אנגלית, עברית וערכית, "כי הם גרלו

מל הילדים, יצחק הוא זיכרון כואב. הכי כואב. יהא קוראת לו. פטר היה כל־כך מכוער כשנולד. מי שננו את הראש הצירה. אחריכך, כשהסתכלה מיס פעם, אמרה שאילו היתה דרך נסיגה, הוא "יטל להיות רק יותר יפה. תרבה נשים ביקרו שריו שננה לו דצינגר בחצר בית החולים ברחוב דערג כולן רצו לחיות מודלים. האמא הסתכלה משת ומרדה להן את הביורה. זהיא אוהבת רומנים, מונכה מאוד להתערב ברומנים של הילדים בה ולינחק חיו הרבה כאלה. מריון, אומרת מלי השנ החה אישה יפחפיה. ממריון יש לו את ג'רמי המונון. ג'רמי שולח לה תמונה של ילדה קטנה שוש חובי ומוצץ. עור נינה אחת לרשימה. על מין אטרת הגברת דנציגר: "שמעתי שהיא נורא

ארכר היתה ליצחק תהילה, שהביאה פחדולים חינוקת ואמרה לרנציגר, זאת הכת שלד, צעושת ונציגר נתן את התינוקת למעון של ויצ'ו. לבר היכה שנים, כשלימד ב"בצלאל", ניגשה אליו שות יממיה כת 17, ואמרה לוו נעים מאור, הבת ילן. מלי סופרת אותה באצבעות עם השמות של מיומיר על חמי אפלבאום, ועוברת לספור נינים ל הענעות של חיד השנייה.

כוי נירושלים התחבר יצחק רנציגר, ילד כן לני שה הבן של המלך עבראללה, נאיף. נאיף, הבן שמה הכושית של עבראללה, שלמד בסמינר מרק נומשך הרחוב, ושיחק רוב הומן עם יצחק

משם בגליל, לאז" היא שואלת באנגלית בחצר של בית־החולים. יום אחר מלי ראתה אותם קים כן, היא תיסע בהזרמנות לראות. מתלחשים על המררגות. היא הודירה אוון לגובה שלהם ושמעה איך הם מחלקים את המדינה ליהודים ולמוסלמים וזורקים את הנוצרים לים. נאיף, לפי מלי, היה צריך להיות יורש העצר. המלוכה נשללה ממנו ת נושימה הפרטית שלה עדיפויות אחרות. בגלל שהיה כן לאישה צבעונית, כמו ש"טלאל לא יכול היה לקחת את המלוכה כי היתה לו מכיוופרניה, לכן הביאו את חוסיין". מלי לא זוכרת אם הכירה ומ שור כשעה שתיים בצהריים. בשלוש כבר אישית את חוסיין. היא אומרת לעצמה שלוש שעמים השתומנת עם פיהוק לכיוון ה"שלאפ־שטונדה". את השם, מנסה לרלות את הפנים שלו מהזיכרון שה הו מתהלפות מהר מאוד. בסוף לא נותרה אף ואומרת: "כן, כן, נרמה לי שכן".

ת הוייצמנים היא זוכרת יותר טוב. חיים ויצמן, חבר קרוב, היה מבלה שעות של שיחה אצלם בבית. והיו גם הנציב העליון הראשון הרכרט סמיואל ואשתו הרסה שמאוד התענינו לדעה איך גיראה בית החולים של הרנציגרים וכמה נכונים הסיפורים מסביב על המודרניוציה. הגברת סמיואל הגיע במפתיע, ריחרתה בפינות ואמרה שעכשיו מותר

כבר להיות חולים בארץ הואת. עם בן גוריון ופולה היא זוכרת "סצנריום יותר ברור". ביחוד עם פולה. תמונה אתת שהגברת לא מצנזרת לקוחה ממלון "גלי כנרת" בטבריה. הדנציגרים בילו שם סופשבוע. מינהג קבוע לאריסטוקרטיה של פעם. גם כן־גוריון ופולה היו שם. מלי ירדה עם מכנסיים לארוחת ערב. פולה מרדה אותה למטה למעלה ועור פעם למטה, ולמחרת הופיעה עם המכנסיים של כךצוריון לארוחת ערב.

כיאליק, היא זוכרת, סכל מאפנדיציט. כמקום להביא אותו לכית-התולים כתל-אביב שלחו אותו לוינה, שם הוא מת, אומרת מלי רצינגר בחיוך קטן של ניצחון. היא, כאופן אישי, מעריפה ער היום לקרוא את הכתכים של היינריך היינה, שמונחים על המרף, מאשר

את השירים של ביאליק. גם את ארלוזורוב הם יכלו להציל, היא אומרת. ארלוזורוב לא מת מהיריה, אלא מהרימום ככית חולים יהרסה" כתל אכיב. מת מהעקשנות שלא להביא אותו לירוים של של דוקטור דנציגר. אם היה מגיע לבית ליריים של של דוקטור דנציגר. אם היה נגיע יביה מתה, לא לקתת אותה מיד מהבית. להשאיר הגברת לא אותה במה ימים. לא למהר עם זה. הדולים שלו, היו מצילים אותו. ועור איך. הגברת לא אותה במה ימים. לא למהר עם זה. ו"ר רנציגר מת כשנת ארבעים ושמונה. הוא לא מתעסקת עם מפקות.

נתן שיפתוח לו את הנוף שיראו מה אוכל אותו, שינטו כליכך חוק שאף אחר לא העיו להמרות את פיו. נשיקה גדולה ואומרת: בסדר, אם לא יהיה כליכך הם, לרפא אותו. לקה את החיים שלו בידיים שלו, והיה שמונה כירורגים עמרו ליר המיטה שלו כלי לגעת כו. ואם אני עוד אחיה.

מלי דנציגר, היום בביתח בתל־אביב (צילום: שמואל

רחמני); בעלה, ד"ר פליכס דנציגר ו"ל, ושלושת הילדים

בילרותם, יצוזק ז"ל (משמאל) חווה. ומופי: "אני לא האמא

הנכונה בשביל בת שתרקוד לי

על האצבעות".

מלי המשיכה את בית החולים עם שותפים אתרים, ובשנת שבעים ושש סגרה את הרלת של בית־החולים בפעם האחרונה. כבר לא היה כראי יותר מכחינה

מווה אומרת שאז, אחרי שהשתחררה מהעול, התחילו לצאת ממנה כל מיני התנהגויות בוהמיות. אהבה את התופש. נסעה עם חברה להסתוככ בווינה, חזרה ובאה בקצכ חופשי, בילבלה את הסדרים, לא הספירה על ה"טיים טייבל" שהרוקטור יצק בכית.

בת תשעים ושמונה ורק עשר שנים שהיא ככר לא שוחה. גם קריאה בשכילה זה עכורה שלוקחת אנרגיה. במקום לשחות היא הולכת. מסלול של בוקר שמתחיל כמנדלי דרך כן־יהודה ונגמר ברחוב הירקון. על הטיילת. שם היא מתיישכת על כטא פלסטיק לכן מול הים. סופנת שמש. לכרה. כמו כרוכ היום. עולם כמו כתוך בועה. מיותר לסאול אותה איך היא דואה את העולם עכשיו בהשוואה לפעם. יש לה זכרונות חוקים אכל לחיות היא חיה עכשיו. אוהכת למצות את הרגע. לא להתעסק בהשוואות.

היריים וכפות הרגליים שלה קרות. זה מהויקנה. הסירקולציה של הרם, היא אומרת, וגם הזיכרון שהיא כבר לא כליכך מרוצה ממנו. בפעם האחרונה, לפני שלושה חורשים, הלכה לרופא של קופת־חולים נהתלוננה שהיא יכולה ללכת לקחת משהו מהחדר, וכשהיא מגיעה היא ככר לא זוכרת מה דצתה. הסתכל עליה הד"ר ואמר לה: "אם את יודעת כי את, אז הכל בסרר". על הגוף שלה היא כבר כמה שנים לא מסתכלח. סולרת מעצמות משוננות. מדלגת על הראי

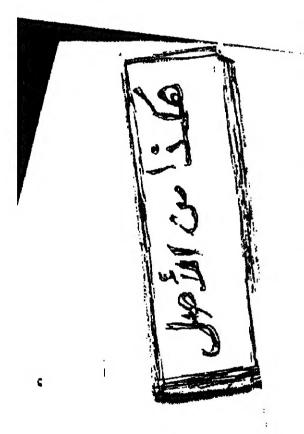
כשעוברת במסדרון. מלי ואלוה גומרות עם האבטיח והענכים, הפוליטיקה והרומנים של הנינים. מלי אומרת שבכלל לא חביב עליה הרעיון למות, והמקררים, המקררים הארוכים האלה מאלומיניום, מאור מגעילים אותה, וסילו מפחירים.

רווקא ביום מאור חם זה יכול להיות נעים, אומרת אלזה, לא?

לאו אומרת מלי בפסקנות. אומה לא יכניסו לשם. היא רוצה למות בכית כשקט, וגם אחרי שמוצאים

בשכוע הכא, אני מציעה. ואו הייקית הגרומה היפהסיה הואת, נותנת לי

ाउ सामस्मित

unealo 14

ב־22 לאפריל 187, הלילה שאחרי יום הולדחו של היפולד, עלתה באש מרפאתו של ד"ר דן קיזל, 49, שרא^{י מורה} מערב־גרמנית קטנה. שיאו של מסע אנטישמי חריף. מה הוא עושה שם, מדוע הוא נשאר.

קיולותו באנטישמים מאו דוני שוני

כיתות רגליים כחיפוש אחר כתי מרקחת פתוחים. השעה היתה 10 ורבע בערב. כשנכנס למרפאה, צילצל הטלפון, אך משהרים את האפרכסת לא נשמע דבר. הטלפון צילצל כך עור פעמיים. קיזל סבר סמישהו מנסה לבדוק אם הוא אכן נמצא במרפאה, ביבה את האור והמתין. לאחר כרבע שעה, משלא התרחש דבר, החליט לא להתעכב יותר.

כשיצא מן המרפאה מצא את ארנסט ברון, אחר המטופלים שלו לשעכר הירוע בגדרן כמי שמחזיק ברעות ניאו־נאציות, מרביק מרבקות של הנ.פ.ד (המפלגה הניארנאצית) על שימשת המרפאה. כשהאיש הבחין כרופא, נשא רגליו והסתלק מהמקום. קיזל לא ייחס לכך חשיבות רכה. הוא ידע שהכחירות לבונרסטאג המערב־גרמני קרובות, וחשב שמרובר בהרבקת תעמולת בחירות. כעכור 15 רקות, סמוך לשעה 11 בלילה, כשסיים לטפל בחולים, שוב עבר קיול דרך המרפאה, והודעוע לגלות שעל חלונה מורבק מגן דוד, ממדבקות הנ.פ.ד., ועל המדבקות כתוכ: "ורים החוצה. גרמניה לגרמנים".

פעמוני האועקה החלו מצלצלים בראשו. ער כה שבגדרן יש רופא אחד יותר מדי ושהוא – ראש לא היה לגמרי בטוח האם לפעולות נגרו היה באמת העיריה – מוכן לעוור לד"ר קיול לעזוב את העיירה. רקע אנטישמי. עתה התחוורו לו הרכרים באורח וראי. הוא הועיק את המשטרה. גם עתה, שמונה חורשים אחרי הרבקת הסמל הזה על השימשה, מתנהל ויכוח ציבורי נוקב בגרמניה סביב השאלה האם היה זה עלכון אישי מכוון לרופא היהודי, כפי שטוענת הנ.פ.ד., או פגיעה כעם היהודי – כפי שטוען קיול. לתוצאות ויכוח זה עשוייה להיות חשיבות פוליטית, שכן אם צורקת טענת קיול שהסיסמה "ורים החוצה" על מגן דור מכוונת כנגד היהודים ככלל, כי או זוהי עכירה לילו שכן להיות. אבל את הטיפול המגיע להם הדיםב. מאות שיווני סימון המטלפנים האלמונים קיללו אותם פלילית על פי המוק הגרמני. באם תוכח ככזו בבית משפט. הוא מתכווו לעשות בה שימוש במאכש לבטל את הוקיות קיומה של המפלגה הגיאו־נאצית המערב־גרמניה.

דן קיזל החליט להוחיר את הסמל על שימשת מרפאתו. לעיתונאים שהגיעו לעייריה אמר שמי ששם אותו על השימשה - הוא שיוריד אותו. הוא שלח מכתב לארנסט ברון, אותו ראה ליר מרפאתו, מתחיל (המשך בעמוד 19)

17 Hipebig

ורוברונו מוניקה שפר. דן קיזל הנדהם כלל לא השיב.

מגן דוד מורכב

ממדבקות של

חינ.ם.ד., המפלגה

הניאו־נאצית, על

במרכז: המרפאה חשרופה בעיירה

נדרן, ומשמאל

חלון מרפאתו של ד"ר

קיזל (בעמוד הימני).

למעלת: ד"ר דן קיול

חורשים יוני־יולי 1986 התחילה מסכת הטררות טלפוניות שהתחרשה מדי לילה, שקיול מכנה אותה "טרור". המטרידים היו מורעים לכך שקיול חייב לענות לטלפון, יה מציח בהוה. קיזל טיפל בהם כאותה מטירות בחשש שמי מתוליו זקיק לטיפול דתוף. הם ניצלו זאת בקול בארות שיות של בקם באתת מסירות בחשש שני נושל היות שיחות שלפון מאיימות ומטרירות קיבלו היטב. מאות שיחות שלפון מאיימות ומטרירות קיבלו אותם לי א מיים ליים אומר, "חבר שלהם צו על חייהם. לעיתים היו שיחות טלפון שכהם מוני 1986 פנו אליו מעיריית גדרן כבקשה איש לא ענה מעבר לקו. לילות רבים הסרידו הסלפונים את בית קיול, וגם בתים של פציינטים שלו, באיומים שאם ימשיכו ללכת לרופא היהודי - ישרפו למה לשלה העידייה את רשיון הבנייה והרחבת את בתיהם ויפגעו בבני משפחותיהם.

בערב 19 בינואר 87 נקרא הרופא לטפל בשני חולים בגדרן. ברוכו אליהם החליט לעבור כמרפאתו ולקחת תרופות בשבילם, למנוע מכני משפחותיהם

יווני המרמאה המתחרה מתקשרים אליהם ומנסים לא היה בבניין שום שלט או סימן שהעיד על יעודו מקס לענור למרפאתם. כמה מהם סיפרו לו המקורי. ד"ר קיול מספר שראש עיריית גדרן אמר לו סמי לום שאין להם מה לחמש אצל הרופא היהודי. שהמקום כליכך מפוקפק, עד שהוא מתכייש לשים מלנם לבוא אלינר, אמרו להם ממרפאתה של עליו שלט שיציין כי בעבר היה כו כית־כנסת. ומרות על לכ החולים בעיירה נמשכה תוך כעבור מספר תודשים של עבורה במקתו החליט חטב נינוחים אנטישמיים. ד"ר קיול לא ייחס להם הינה מרוכה. מרפאתו שינשגה וחולים רבים

יליק על דלתותיו, כיניהם נאצים לשעבר ובעלי

לעם פעו את ה"ברג וירשוהאוס" בעבור משפחות

לפניה יצויון ששלושה הודשים לפנייכן, במרץ

וענה שעול ממנה הרופא היהודי ב־1984, לאחר

מקים נחיכנון ובבנייה כ־250 אלף מרק. קיזל סרב

לאת הקודית. כאותו תודש, יוני 1986, קיבל מכתב

ומומות העירייה, ריינר שוורץ. במכתב היה כתוב

ד"ר קיול לפתוח מרפאה פרטית. הרבר לא מצא חן בעיני גברת מף, אשתו של הרופא שהחליף וכעלת המרפאה בה עבר קיול ער אז. יחד עם הרופא החדש שהצטרף למךפאתה הם נאבקו בדיר קיול על ליכם -המרפאות, התגלו לקיול סממני אנטישמיות ראשונים. מישהו טרח להפיץ שהרופא היהודי סירב לטפל כתולה לאחר שמצא מתחת לכית שחיו את צריכת הס.ס. הירועה. ד"ר קיול לא נשאר חייב. הוא פירסם שהוא מוכן לשלם עשרת אלפים מרק לאותו איש ס.ס. שלא קיבל טיפול מידיו. איש לא גענה לקריאה.

באותה עת התוודע דן קיול למתקפה אנטישמית חדשה. חולים שעברו עימו למרפאתו החדשה סיפרו לו

רופא האגודה בה עבד, בעיירת גדרן, נתבקש קיול אחר, ששימש – אחרי המלחמה – כביסטרו מפוקפק למלא את מקומו לתקופה של שלושה עד שישה

בשנת 1982 הגיע ד"ר קיול לגדרן. לפני שבא לשם הזהירו אותו מכרים מפני אופייה האנטישמי של העיירה הקטנה. סיפרו לו ששש שעות כלבר לאתר שעלו הנאצים לשלטון בגרמניה, כשנת 1933, אספר בריונים מקומיים את כל תושבי העיירה היהורים, היכו אותם כשרשראות אופנועים וטכלו את ראשיהם כמי ביוכ נוכח קהל מאות של תושבים מקומיים, בלא שמי מהם ינקוף אצבע לעזור. אחרי מלחמת העולם השנייה וכיסם – של חולי גדרן. לכאורה נראה זה כמאבק לא נותרו שם כמעט יהודים. התושבים הנוצריים קנו מסחרי, אולם ככר אז, בעיצומה של התחרות בין

חורשים

ובכל זאת החליט קיזל לכוא לשם. הוא מצא בעיירה הקטנה (7000 תושבים, מרחק של כ־55 קילומטרים מפרנקפורט) רבים שהיה קשה להם אפילו לומר את המילה "יהורי". הם קראו לו "ישראלי", וליהודים - "כני דת משה". בעיירה הקטנה היו שני בתרקברות יהורים ישנים, והרופא מצא גם ביתרכנסת

כמותו ניקרה המחשבה שגם אם יעזוב את גדרן, גם אם יכנע בקרב הקטן הזה, אסור לו להפסיד כמלחטה הגדולה שהוא מנהל זה חודשים נגד האנטישמיות. מאותו לילה, לא נותר כגררן אף לא תושב יהורי אתר. היו מי ששמחו על כך. היו מעטים שהצטערו על עזיבתו, וכעיקר על הדרך שבה נכפתה

להבות שעלו מה"ברג וירטוהאוס", האירו את

שמי הלילה של העיירה המערכ־גרמנית גררן. השעה היתה שתיים וחצי לפנות כוקר,

ליל ה־22 לאפריל 1987. הלילה שאחרי יום

הולדתו של היטלר. את מסיכת יום ההולדת שלו

הוגנים כאן כעניין של מסורת מדי שנה בשנה, כיאה

למי שהוכתר בחייו כאזרת כבוד של גדרן. הבית שעלה

באש היה מרפאתו הפרטית של ד"ר קיול. יהודי.

אריך הירש, יהודי קשיש שחווה על כשרו את

האנטישמיות של גדרן עוד בשנת 1933, ונסע

למרפאתו באורות כנויים ובדרך עוקפת משום שחשש

ממארב ניארנאצי בררך. כבר מרחוק ראה את האש

המכלה את המרסאה שהקים כדי עמל כחמש השנים האחרונות, וליכו נחמץ. מול מכוניות הכבאים,

המשטרה וקהל הסקרנים הקטן, קיבל את ההחלטה

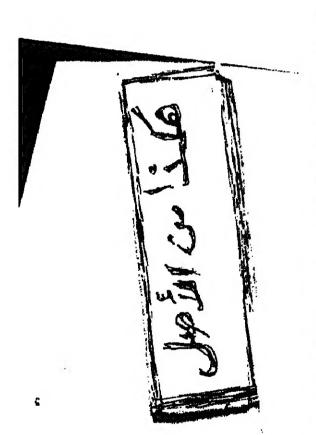
שלא להישאר יותר בגדרן. הוא הרגיש, כך סיפר,

שהוא חייב לוותר על ככורו כיהורי למען חייו וחיי כני

ר"ר דן קיזל קיבל את ההודעה על שריפת המרפאה שלו מחכרים. הוא התלבש, לקח עימו את

ד"ר דן קיול היום בן 49. הוא נולד כתל־אביב להורים שהיגרו בשנת 1957 לגרמניה. בישראל הספיק לסיים את שירותו הצכאי ולהשתחרר בדרגת סגן. אתרי השיתרור למד ועסק בפיזיוטרפיה בכית־החולים אסף הרופא. בשנת 1966 נסע לאנגליה, ומשם לגרמניה. כשנת 1979 סיים את לימודי חרפואה כאוניברסיטת פרנקפורט והחל לעכור כרופא משפחה כאחת מאגודות הבריאות הגדולות בגרמניה. כשנפטר

सावश्वीत १६

"המרכז הבריאותי" חשוב לך. לילדיך אפילו יותר!

ילדות בריאה מחחילה עם עמינח אל תחטוך על גבך ועל גבם של ילדיך. תן לעצמך ולהם את הטוב ביוחר!

תכנן לך ולילדיך עתיד בריא על ספת נוער עמינח ומזרון עם **"המרכז הבריאותי".** הבטח להם גב בריא ויציבה נכונה החל משנותיהם הראשונות. ילדיך יודו לך בעוד עשרים שנה...

להשיג בחנויות עמינח, בחנויות רהיטים מובחרות וברשתות השווק הגדולות.

לבחירתד. ספות נוער במגוון דגמים ומבחר מזרונים בדרגות קושי שונות. מוצרי עמינח עם **"המרכז הבר"אותי".**

מאושרים ומומלצים ע"י אגודת הכירופרקטורים הבינלאומית (ICA). מוצרי עמינח עם "המרכז הבריאותי". ניתו

עון הריהוט שהוא בריאות

A second of the second second

לי שמים דיך קיול גם מאות מכתבים וקריאות בוייתושה את שם הגרצה המשטרה ברקה את העניין שמים לאת סוליהאריות. מן הבולטים שנהם סירב לומר את שניים המייה ביות.

וייצאקד צילצל אלינו, דיבד עם מוניקה, ביקש שנדע שהוא ונחייחס לעניין ברצינות ושיהיה לנו אוולץ וכוח להתשיר

'הנשיא פון

בתאבק".

המערכית פון־וייצאקר שהגיעה בשעה שהנשיא שהה

כ־1500 מכתבי מחאה על הפרשה. הוא אמר לה שהוא

רופא. הפגעות תמיכה אורגנו ליד ה'נרג וירטוהאוס'

השרוף. הפרשה גם עלתה לדיון כפרלמנט המחוזי

כויסבאדן, שם זכה קיול לתמיכה, בדרך כלל. הוא

התראיין לעיתונים ורשתות טלוויזיה בגרמניה,

והפרשה זכתה לסיקור גם במדינות אירופיות אחרות

"מדוע אני בכלל בגרתניה? אם

אעזוב עכשיו, זה יהיה כאילו הרולתי

ידיים. כאילו אני מודה שיהודים לא

יכולים לחיות כאן. אני תאתין שלכל

מיעום יש זכוח לחיות בגרמניה

באופן נורמאלי".

לפני שנשרפה", מספר קיזל, "שאלו אותי על מה אני

עניתי להם בסיפור: 'הנס (שם גרמני עממי) אמר סעם

והנמשל", אומר קיול, "הם הפציינטים שאתם רואים

לאחרונה חלו מספר התרחשויות חרשות. אחר

העיתונאים הרבים שצבאו על פתח המרפאה

בעיר סמוכה לגדרן כונסה אסיפת סולידריות של

אורטו ויועותאוס" עלתה באש בליל ה־22 לאפריל 1987, הלילח

'קיזל ומלחמתו באנטישמים

להמשיך במאבק".

קא מדנקות הנ.פ.ר., וררש ממנו שיטיר את מ'ל הינו לפכרואר ניפצו אלמונים את בכיקור רשמי בארה"ב. יכנראה שנשאל שם על ה גיופאה כאמצעות אכן גרניט גרולה. גם הפרשה", אומר דן קיול, "והחלים להתקשר אלינו מתקה המשטרה ופתחה בחקירה, אך לא עצרה הביתה. הוא ריבר עם מוניקה, וביקש שנדע שקיבל

מתייחס לעניין ברצינות, וביקש שיהיה לנו אומץ וכוח אונים נרמנים ועתונים אחרים באירופה פירסמו ונו צו פרשת הרופא היהודי והאנטישמיות גרון התקשורת רק עודר את תושבי גדרן אנשי מרע, רוח, חברים ותומכים בקיזל. איגור שו ער דן קיול שלדעתם הבאיש את ריח הרופאים הגרמני, לאחר מאבק פנימי, הביע בו חמיכה ת נפקרה אחד התמו 459 מתושבי גדרן על מוחלטת והפריך את ההשמצות כאילו קיזל כלל אינו אונה הקריאה לברר במהרה מה קרה כגדרן א קול. נמקרה אחר חתמו 37 תושבי גדרן על עושנע שרן קיול הוא סוכן ישראלי שהושתל וסי לוכאיש את ריחה של העיר.

> א לפברואר 87' כונסח בגדרן אסיפת אותם. באולם הצפוף היו כ־7000 איש, צוותי לוניויה ועיתונאים רבים. כ־150 שוטרים וניעו למקום, למנוע התלהטות יצרים. דן אוירת האסיפה כעכורה מאוד. אות אמו לי מספר אנשים שלא הלכו לאסיפה לוג וצו לראות דם", הוא מספר. "היה לה אופי

לום נמור רם, במקרה זה – צמאים לרמי שלי". של חקשורת שנכחו במקום אמרו לו, לדבריו, מקום היתה שעומרים לחסל יהודי כאולם, או בלחה מווצה לו. סטודנט צעיר לתיאולוגיה, לטון נשם מנפרך ברנר, קיבל את רשות הדיבור על עברה המלוכלך של גדרן, משנת מיד מתמו לו בריונים את הפה. הם דרשו את שנו, אך הוא פחד. "אמרו לי", כְּדְ לאו כן, שניפגש כחוץ ונראה לך". הוא נאלם מי שעולם לא אמרתי שכל העיירה נאצית", מיו עול אבל המצכ שנוצר לאחר אסיפת העם לשווי, היהורי, קורבן ההתעללות שהוכה מכל

מתלונן, שהרי המרפאה שלי מלאה כחולים. על כך שכל היהורים זה עם מטונף. כל היהודים. אכל, בכל לות מוכן לפושע, לזה שהבאיש את ריח העיר". מה שנוגע למר זילברשטיין, עליו אני לא מוכן לומר מודקים ינואר מכרואר השנה הרטו לד"ר קיול אף מלה דעה אחת. להפך. אני אגן עליו. לפני שבוע שלפים את מנועי מכוניותיו. בפעמיים קביתי אצלו רהיסים והוא עשה לי מחיר מצויין'. השנת לא קישר זאת עם אנטישמיות. כשנהרס לומנות השלישית, ביקש ממנהל המוסך לברוק במרפאה. הם באים אלינו בנלל שהם מקבלים תמורה תים הפילשל, שהרי לא יתכן ששלושה מנועים -יק לניום כן שנה וחצי – יהרסו כך סתם. מנחל שו אישר את חשרותיו. בשל הקור ששרד אז, המטומלים של קיול, ארם בשם אוסוולר שניירר ים להיוצדת סרח על מנעולי הרלתות, נהג קיול - החולה במחלה קשה, חמין ברייה חמורה לפיה היה ער ואת הדלת האחורית ימנית של מכוניותיו לכך שחברתו של קיול – מוניקה שפר – רצחה ארם משות למשה שיאלץ לצאת כלילה לטפל בחולה. שמים ניצלו מהן הדרו לשלוש מכוניותיו, פתחן לכך שחברתו של קיול – מוניקה שפר – וביניהם באפשרויות הקליסה שלי ושל מוניקה שפר – במושל אינטנסיבי ברגע איני רוצה לומר יותר. אני מושש סיש מי ברגע החבריו מנימה סוכר. לאחר בריקה ברגע איני רוצה לומר יותר בריקה ברגע איני רוצה לומר יותר בריקה בריקה בריקה אותר מוציאה את שמוין לשיחות הטלפון שלי. בארם שהוא מכיר, עוד סען שראה אותר מוציאה את במשך זמן רב במשך זמן רב במשך זמן רב במשר זמן רב במשר מולי בריקה את שם הנרצה המשטרה ברקה את העניין מור של מתרבים וקריאות בריקה את שם הנרצה המשטרה ברקה את העניין מור של מתרבים וקריאות בריקה את שם הנרצה המשטרה ברקה את העניין מור בריקה את העניין מתרבים וקריאות בריקה את שם הנרצה המשטרה ברקה את העניין בריקה בריקה את העניין בריקה בריקה את העניין בריקה בריקה בריקה את העניין בריקה בריקה

מיין דאשי ערים, חברי פרלמנס ואישי ציכור. חתניעה למספנה שהאיש הפריח כרות.

אבל אחד העָלבונות שצרבו ברופא יותר מכל קשור במעשה שלו זמן קצר לאחר שהגיע לגדרן. -חולה שטופל אצלי, בעל אורווה, נקלע לצרה. הוא, אביו ובנו חלו, ולא היה מי שינקה את טינופת הסוסים. לאחר ששמעתי על כך, התנרבתי לעזור. לא ראיתי ככך שום כושה. לבשתי כגדי עכודה, לקחתי את הקילשון ביד והתחלתי לאסוף את הזכל. כשהוצאתי אותו החוצה עברו במקום כמה כתושבי גדרן כחוץ וצחקו לי. עד היום, ארבע וחצי שנים אחרי, עדייו שואלים התושבים מתי יבוא היהורי לנקות להם את

ן קיזל מצטט את פרופסור דורנר מאוניברסיטת פרנקופורט, שאמר: "מהי אנטישמיות? כל מה שמספרים כהשמצה על היהורי". והוא ניוסיף: "לפי הגדרה זו, אין אנטישמיות ברורה והריפה יותר מדבריו של אותו אוסוולד שניירו". וזה לא הסוף. בימים אלה הודיע שניידר ששלושה מחברי מועצח העיר נפנשו איתו במסערה מפוארת והציעו לו שוחר – חלקת ארמה – בתנאי שיפסיק להיות מטופל של ר"ר קיזל. הוא אפילו התם על הצהרה המתארה את מעל כולן היתה שיחת הטלפון מנשיא גרמניה נסיון השוחר..ראש עיריית גדרן מיהר להחתים כל חברי המועצה על הצהרה נגרית סאים מהם לא נפגש עם שניידר. בראשית השכוע טענר פירסם קיול את שמות שלושה חברי המועצה.

מאז שריפת ה"ברג וירטוהאוס", כ־22 באפריל השנה, עזבו ד"ר קיול, מוניקה שפר ושלושת ילדיה את העיר ושכרו בית בעיירה סמוכה, שוטן. בכית החדש הם מטפלים בכמה עשרות פליטים מארצות שונות, ביניהם איראנים, אתיופים ואפילו עיראקים. אכל לרבריהם, הניאוינאצים ממשיכים לרדוף אהריהם גם בשוטן. בתודש יוני נמלטו קיול, שפר ושלושת ילדיה לחמישה ימים לרומא, לאחר שהוזהרו על ירי המסכרה שעלולים לפגוע כהם. על כיתם החדש הופקרה שמירה. כאותה עת אירגנו ניארנאצים מפגט בעיירה שליכטן הנמצאת כ־25 ק"מ כלכד מגדרן. הנשטרה הגרמנית, בפעולה חסרת תקרים, פשטה על המתכנסים ועצרה כ־250 מהם. הנושא המרכזי שהועלה באסיפה

קיול לא נכנע ומוסיף להיאכק באנטישמיות. "ראינו בעבר מה קרה כשיהורים הוכלו כמו שיות לטבח, בלא התמרמרות, התקוממות או הננה", הוא אומר. "אני לא מוכן להיכנע, גם אם אני רק ארם אחר מול 7,000 תושבי גדרן".

לא פעם נשאל הרופא הישראלי־מלידה על מה ולמה הוא ממשיך להתעקש, מדוע הוא מעריף לסבול את ההשפלות והיריקות בפרצופו במקום לסכה בישראל – ביתו הטבעי. וכך הוא מרבר: "אסור לי לעזוב עכשיו את גרמניה. אסור לי לתת לכוהות הראדיקאליים לשאוף אוויר ולומר – הצלהנו לנקוח את גדרן מיהודים. המלחמה שלי בהתחלה היהה שאעווב את גררן מתי שאני רוצה. לא הארתי לעצמי שישרפו לי את הבית. אחרי ש'ברג וירטוראוס' נסרף. היה ברור לי שאסור לי להישאר. יש אלפי חולים

אתרים שמחכים לי במקומות אחרים, אפילו ביסראל. ימרוע אני בכלל בגרמניה? אני יכיל לומר בפה מלא שליבי במזרח, אכל אני כרגע בסוף מערב. אם אעווב כרגע את גרמניה, מה שמאור הייתי רוצה לעשות, זה יהיה כאילו הרמתי ידיים. כאילו אני כודה שיהודים לא יכולים לחיות בנומניה. אני מאמין שלכל מיעוט, אתני, דחי או אהר, יש זכות לחיות בגרמניה באופן נורמאלי. בסך הכל, על פי הסולידאריות שלה זכה המאכק שלי, יכולים מיעוכים לחיות בגרמניה.

"הייתי מגיע לישראל אתמול, ואני אומר את זה ככל הרצינות. גם לא הייתי פגיע לכאן בכלל אלמלא כוראות מתי אעלה לארץ. זה תלוי בגורמים רבים, וכיניהם באפשרויות הקליסה שלי ושל מוניקה שפר.

19 Kinenig

THE TANK THE

הדעים בתכשיר הידא הביחיים.

אמרינות. מכשיר שאחה בדער לשנים וכדף
בעולם ובעלם היד או הביחיים.
בעולם הבעולם היל לא הקלות. בעשרת היליתי לשנים ובחים
מחוור לחתרך.

יהונתן גפן

מצוש מברכה תרשה: "לך מעזה". פרופסוד ארנס ה, פתפתר ארגם יכול להישאר שם, עם המחק מקדמו כר סמוך לרצועה, והוא יודע על מה הוא ש נשוא אומר שצריך לכרוח משם מהר, כמו בה קצים כוער. וכשיתורי מקרית־ארבע יגיד בדן לעוב את יהודה ושומרון, ואת פנטזיות

ביקה באליליות, רק אז אולי תתחיל הגאולה ישית מדן האמיתית, סכבר כמעט אכרה לנו.

לפי כשבוע התקיים כיפן סמינר אבסורדי אחם בפלום של נציני הרתות הגרולות. הרב

'עשלי לא הגיע משום שנפצע יום לפני־כן

שתחוכים, בדרך לשדה התעופה, אבל לא זה

לב לקום הנאצי לא מכבר. תשאלו את נציג

דעת מי רצח את אינדירה, ששם משפחתה כשמו

ב'ודך השלום הבדול, מהכומה גברי. תשאלו את

ת משלמי מי צבע את האבן השתורה של מכה

ש הלאה הדת היהודית, למיטב הבנתי, היא דת לוב שוגלת כשלום, אבל האילתור של גוש בעש", סעשה לאמונה היהודית בערך את מה

שה וגיו למוטיקה המסורתית, הפך את היהדות

יות אימה ונוענית, שבה רק אבנים קרושות, ולא

יצת היכן שאנשים מוכנים למות למען האבנים,

מיתנו שלום, משום ששלום זה ללחרץ את ידו של

מניה אויבך. אי־אפשר לכרות ברית שלום עם

לי נשמלמים הקנאים שרוצים כנראה את אחתו דכר.

אום לצ מספיק לכם, פאמצע יש גם שלט גדוק

היות שלנד, אומד נציג הדה היותיה.

שנה נציג המוסלמים. שן אום את חשר, אנחבו ניקח את הבית? מושים או השרית המתחישת כארצושו אלהשלמה

יעה להעביר את פוף הקיץ בשיחות שלום.

מות לחשורת האיסלאם.

אלים ותיום, רק עם כני אדם.

מות עבל - מצפה הכותל".

ליתו מי פה המלך.

שיכולות להרים כל הר. עשוד. האבטורד הוא: הרתות שברכנו למלחשות יחסים אלה מתאימים גם לשאר הנצינים של לתת הארוכות ביותר שידע המין האנושי, יש לוק יו עועבה בהיסטוריה של האלימות בעולם, הולו שחקה בה תפקיד מסכסך חשוב, חה כולל את התנונונו של ממלא המקום הנוצרי, שעשה

מחבים להחלטת שר האוצר בעניין פרוייקט ה"לביא", המשום המביך כיותר בעולם.

תרבים שוקשקעו באבטיפוסים הללו, וזה להפוך אותם שיתם צריכים לראות את האהבה הגדולה בין למשתו אתר. במלים אתרות, וישר לעניין: מרוע שלא מן נישרית לדת האיסלאם, בתשעה כאב/תג קוק, של הכותל, כשהמשטרה ערוכה בכותות בהפוך את מטוס ה"לביא" לרובוסריק? מקדת ואני יכול לחבין אותה: מצד אוש עומדים יישו והרב בורן, שני מתרוארים רחיים מדרנה התה ומוסט להיכנט לתוך הבית שעל הדר, ומצד

לצרף לו יחדות ולתקוע אותו כאיות חור בתור מסל שמוג האוויר בתחת? סביבתי, אתר התייעצות עם ינאל תומרקין, והנה לכם בסעתי עם שיסל ביום לוחט של ראשית קליטתו

מאוריים בשוא מפע שהא נוסע במכתיה המוצים בשים לארים לביא. זכיוצא הפישה שהא מפע שהא נוסע במכתיה

הרבית כידינו, והידים הן זרועות הכטחון

קתנרס הדחות הנדולות. אני לא מקנה באלים שאלה נציגידם. כי אם יש דבר שנציג רח שואף אליו כאמח, וה שנצינ הדת המתנגדת לו ימות או לפחות יצא מהתמונה או מהאמונה. ויש להם הוצפה לשכת ביתר

ואם תשאלו אותי, הפתרון היחידי שנראה לי הוא כתור רודפי שלום. להשאיד את נציגי כל הרתות ביפן, ושלאט לאט גם המאסינים הפנאטיים שאותם הם מייצנים יעכרו

ושלום על ישראל.

בעוד אבטיפוס מס. 809 מנסה לעוף, עריין

האם המטוס יעוף, או הפרוייקט יעוף: יש לי הרגשה ששניהם. יש רק דבר אתר שיכול להציל את המיליונים

למשל, להוסיף לו עוגן וסיפון עליון, ולהפוך אותו, על ידי פירוק והרכבה לאניית נוסעיק, "אוירון האתבור, או, לקפל את המשום לארבעה זלהקים ממנו כחים נאים כשכונות מצוקה, "אוידון שכונות" כוה. או

כי אם לא נעשה משהו, נראה לי שלא תהיה ברירה אלא לשתול את המטוס המכיך הוה מעל ססקיית הסייסים בצומת נתניה, וזה באמת משהו שלא הייתי מאחל לאף פרוייקט.

האף של רייגן

אמריקאים רבים סכורים שנשיאם לא אומר את האמת בקשר לפרשת מכירת הנשק לאיראן. ביו הנאומים חלא־אמיתיים שלו, נכנס הנטיא לסידרת ניתוחים באף שלו. האם מרובר בפריצת דרך מרעית להוכחת הקשר בין שקרים לחוטם? אתה הכנת את זה, אורי דן?

שיסל איתנו

קוראים יקרים, לפני שאתם כותבים לי מכתבים נזעמים המוחים על־כך שאני כותכ רק על השלילי, ויש גם דברים טובים במרינה הזאת ואנטיחים. למשלו, הרשו לי לחת יריעה חיוכית לסיום: צכי שיסל בארק. צכי, ידירי הטוכ, אחי הארום, הגיע אחרי שלושה חורשי צילום סרט הרפתקאות באפריקה. הוא החליט להיקלט דווקא בשכוע התם ביותר מאז 1956. אכל כמו שאמר החוזה הגדול פלסיאנו:

f we are together Who cares about the weather בתרגום הפשי: אם אנחנו ביחר – למי אכפת

מטוסביבות השכורה שלו, ושמעתי אותו אמשר גם, על-די שעולה שישות, להפוך את מהמהם בהתפעלות: "את מוג האוויר בארץ הואת – האווירת הענקי הוה גם להיכל סטורט, או לאולם בריאות, בריאותו"

דן מרידור. תראומה מדווא יפדו

ככה אמר עליו מנחם בגין, כשהיה מזכיר הממשלה. גם כשהוא ח"כ, דברים שיוצאים מפיו לא חמים ולא קראו שלים זה כנגר זה. מלים ללא דורבנות. לא דתי ולא חילוני. בעד צדק ושוויון אך בעזרת אגרוף. שיחה איתו על הרו"ח הסודי של הוועדה בראשותו שגיבשה את תפישת הבטחון של ישראל, על פולחן הכוח, על שמנות מודרכת, ועל הטרנספר ו"אדם לאדם זאנ" בתורת ז'בוטינסקי – דומה לשירת הימנון בית"ר סביב מדורת הפלמ"ח. אנשים מצפים מחרות'ניק שיהיו לו קרניים, שירביץ אם אפשר, הוא מחואן לו קרניים. גם לא מלתעות.

ושרית פוקס צילום: כני גלזר

- היית מעדיה להתדיין עם לייבוביין באיסן

"אני מכיר אותו, תאמיני לי. אני אפילו נייודר

לא הניעה העת לתינוכה ימנית מצידן? "אני לא רואה עצמי כימני".

לפני ימים אחרים הגיש יהורה בזימאיר. לרן מרידור את ספרו "קבלת החלטות בנושאי בטהון לאומי". בן־מאיר, פסיכולת במקצועו ששוחה עם אישים כמו אכא אכן, מרוכי גזית, שלמה נזית, אברשה תמיר - מניע למסקנה ("סופשכוע" 17.8 שתהליך קבלת ההחלטות בממטלה בענייני בטחון לאומי הוא "פרימיטיבי". שהצכא ניצל את בורות הממשלה או חובכנותה בענייני בטחון כדי לשכנע אותה לאשר מבצעים שהוא חפץ ביקרם. שחכר לממשלה מטה מקצועי ושחסרה ראייה לשווה ארוך. כך, למשל, לא נערכו בממשלה דיונים באשר לתוצאות האפשריות של מלחמת לבנון, והממשלה הסתמכה על צינור מידע אחר בלכד. בן־מאיר כיגיע למסקנה דומה לזו של דו"ח וערת מרידור: צריך

מזכיר הממשלה במלחמת לבנין, היית מודע לאולת היד החוונית של אי דיון בתוצאות המלומה? ידים לך על בדקים בין הממשלה לצבא, השעיות מבנינית?

מועצה לבטחון לאומי.

"לצערי עלי לאכזבך. קבעתי לי כלל שלא לדבר על מה שקשור בשרותי במזכיר מבשלה. אני מוכן לומר רק כללית שאכן, לממשלה הסר מכה מקצועי שיאפשר לה לתפקר. היום קורה שמקבלים החלבות כשהאינפורמציה לגכיהן מרוכות אצל שר אהר שטביא אותן. אין מספיק מערכת בקרה ובחינה של הצעות ושל אינפורמציה. מזכירות הממשלה אינה בנוייה, ואינה אמינה על פי סמכוחה לעטוק בכך. הניביכלה

זקוקה לצוות כטחוני ומקצועי". - מה הדברו בין מטה מקצועי למיעצה לכטהון

אני כעד מועצה כזו, אך ער לעוברה שקיומה צעורר חמת שרים מסוייבים, כי פירושה המעטת סמכותם או החלפתם. יש שרים החושכים שהם בומהים

- קרה לך, בימי מזכירות הממשלה, שקראת תורעה בלי לרעת שהיא אמת שהורה? למשל, דורעתך על המסקת המלחמה בלבטן בעביר שביע. בי יצוויל ביצע את דמשימוד... בתושייה רבהי.

"מימי לא קראתי הודעה שלא הייתי כשוכגע שהיא אמת טהורה... לא תמיד אני יודע את כל העובדות, דדי אני לא נמצא בשטת. לא כל התודעות נוסחו על ידי, היו ניסוחים של מר בגין, אם שר הבריאות מודיע כעת שביתת רופאים כי אף חולה לא נוטח למות - אני מוריע. לא בורק. אם הסתבר אחריכך, בנושא זה או את

- נאן חשת זכלם? "לא. כי באותו רגע משכתי שוה נכון. אני יהעתי

הנסיון לרבר איתו על רגשותיו של פוליםיפאי בשעות חשבון הנפש הפרטיות שלו – מתמוסס. דן מרירור מתבטא במילים מצומצמות. תתירנשיות. ורכשר בעמוד הבא)

בינור לשינוי שחל ביחס לצבא: מערך עליון

"זו שאלה קשה. אני נגד אופנת שחיטת פרות קדושות. כוח הדדתעה של ישראל בנוי לא רק על כוח ההרתעה שלה אלא גם מהתדמית שיש לכות זה בעיני האוייב. (סערה חיוורת בקולו) יש לנו צבא מעולה. אני נגד ביקורת פומבית מזיקה על צה"ל. חשוב שמיסב הנוער ילך לצה"ל. אנו במלחמה של סיכון עצם קיומנו. צריך שהנוער יאמר: אני רוצה להיות קצין, טיים. כמובן שאשמה אם כני יהיו קצתים בחילות סרביים. אבל יש משהו כמה שאמרת. צבא צריך לעמוד תחת כיקורת של מערכת הבטחון. הביקודת צריכה להיות חשאית, סודית, בנופים

"האם הצבא הפך ערך בפני עצמו? לא יודע מה זה ערך. יש כאן ויכוח לייבוביצ'י כזה שלא הייתי רוצה להיכנס אליו".

- כלומר, אולי אנחנו נפררים מעם מפולחן

"לא, לא. אני לא תושב שיש פולתו. זה רק טבעי שעם כמו שלנו, עם זיכרון היסטורי מיידי של אירופה לפני 30 שנה, ופרעות מלחמת השחרור, והפדיון ומלחמת ששת הימים - בנה כצרק כות, ונתן רגש חוק מאוד לכות. כי זה כוח צודק, כוח שמקיים אותך, לא

כוח שבא לעשות עוול לאנשים". כאן פורץ מרידור בשכחי הכוח הצורק, ורוח ז'בוטינסקי מרואות עליז: "אין בעולם צרק אלא בשביל

האם הצבא הפך ערך בפני עצמוז לא יורע מה זה ערך. כאן יש ויכוח לייבוביצ'י כזה שלא הייחי רוצה להיכנס אליז. ככלל – צבא, כוח, רובה, פצצה, זה עביין נייטרלי. זה לא טוב ולא רק. יש צבא מבורך העושה מעשים מבורכים כמו במרך ספרטקוס או בשחרור העבורם באמריקה אצלנו הנשק מאפשר את קיומנו, ובצרק הקרשנו לו תשומת לב וטיפחנו אותו (נמער קלות). צבא זה לא דבר מכני, אוטומטי. צבא דורש רגש וחום. זה כוח מגן. מקיים. זה כזה שהיה חסר לעם היהודי (מרים לפיד דמיוני) מקור לנאווה, סיפוק,

- מברת את לייבוביין. יש לף רצון לחשיב ליו ילא הייתי רוצה, בכל הרצון לעזור לשאלות

אתה לא עדור לי אישית, אני מתווכת בלכר. מעל רפי העיתונים. רבריו ורעיונותיו הם ברמה שלרעתי צורכת תשובה שלא מעל רפי עיתון".

ינבן, נכרו, אני פורא אותו גם בעיתונים וגם מה שהממשלה ודעה נכון לאותו רגע. מה שדווח - לייבוביין מתבטא בעיתונית. כספרים. אך אני לא רוצת-זה לא נושא להתייחסות סולנית על רובר נפון. אני לא ווצה לורוק סיסמאות. כבנו הביטרה יודונאצים, ביטר אמקיונלי, כורך קשרי מחשבה ורגשוים בלי ויבוח עניינ. לא אורוק חורה

. מה מה מה נעים לשבת עם דן מרידור. ותים היצאים מפיו. לא חמים ולא קרים, לא תים ולא מוכים, לא עולבים ולא געלבים.

משים מתרות ניק שיהיו לו קרניים, אמר שורט. תראו כמה הוא יפה, אמר

מושים מהשמחים? שודרי, למי שימתך, אם לשוה ובתודר עומק אפטרטני, נצטרך יותר מחתר תקציב כנודין.

ח"כ דן מרידור: "אני מדבר

בטלוויזית וברדיו כמו בבית".

שועה שלנו לא עסקה בשאלת הגבולות כי ושיות לא כירד דווקא, התשובה היא: אין ספק תולה עוכחים מאפשרים לקיים תקציב בטתון ליתי. תכולות הנוכחיים מאפשרים יותר גמישות שווה עם כל הסיכונים. כי אם חם וחלילה נגיע מי משנו שם את המשטר. עבראללה נהרג כי מתנו. כאשיד ג'מאייל נוצג כי דיכו איתנו: לו ארן ישראל, אסור בשום אופן שישראל

לתום כברו, ברו כתוכו. אך מהו תוכו? כל הקלון פירוד שקולים זה כנגד זה. מלים ללא בת מא יבקר ומיד יסייג, גם בדברו על השמאל שה מתוח וכם על ישעיהו לייבוביק. הוא יאמר את בי נעודת אנרוף. תביב עליו הזרם המשיחי אקא וק נקירה ולא בפוליטיקה חלילה. מונו אשי נסור, אנשי הבסדר גמור.

ונים, וומשמעיים, דרמסתייגים. מאון להקהות את עוקץ עצמו, מדלדל את תב אל רן מרידור, עד שהיושב מולו חש כיצד תופת של הפוליסיקאי המתרוקנת מחיוניותה לות עמימות ערפילית. יאמר מה שיאמר, א מעד מצויין. וגם אינסליגנטי. ומבעד לים נשפים דבריו על גיום ערבים לצה"ל, על נשישת הנגיום היתורי, על התנומה שאנו לעין וווכת אדם כלפי עצמו, בהשוואה ווגשיער, ועל מולנו הטוב שהמערב ולא המורוו לא בתרבות הישראליות.

אשר, מתלונן רן מרידור. ואכן דן, דני,

לל אלה אינם עומרים במתידה להישג של ועדת עופל מעדת הוצץ והבטחון, בראשה עמד דן לה ניבש תפיסת בכתון רב־שנתית, ראייה קיקות פומבי על צורל וביקורת עקיפה על שות של הממשלה בענייני במחון, בהעדר בישוף לושותה. תפיסה אינטגרטיווית של כנה מש מעובה הבשחון, כלכלה, טכנולוגיה, כוח מי שעופרים לו אגרופיו".

מש לבינו יקשוב דן מרידור למשמעות לקנה של הדורה המשמעות שלו. - אה אומר כי יהיו צמצומים מסויימים קבה צדים בצהיל. האם מובלעת כאן דבונה, 'של הבנמה, כי כי15י10 השנים הבאות לא

אות שלא תהיה הסכמה. אך אם את שואלת אותי. ינינות שלנו לזוו בכלל, שלא נוכל לקחת שום שו בישינות עוב הן מדינות של כדוד אחדי ימולה נטתנית נרידא, ואני לא מרבר על

משברה שהתאמשרה עבורת ועדה ייינות בציבור בביבה, אמשר לכאות

נדמה לו שמשכיבים אותו על ספה פסיכיאטרית. השלמת דו"ח ועדת המשנה לא גרמה לנ חדווה חלילה, אלא סתם סיפוק. הוא אינו יודע חרדה בשעות של כירסום בטחון עצמי. לא חלחלה, לא אי־נחת. מלים כזוויות עיניו. אני שואלת אותי אם חזותו הנינוחה, שאינה אכולת ספקות למראית עין, היא גם חזותו הפנימית. אין לו שעות קטנות כלילה של מבוכה?

"חרדה? לא יודע להגדיר מהי. תמיד יש שאלות וספקות. בלילה בהחלט קורה שאני נוכר בנושא חשוב שלגביו אני חש אחריות. יש עניינים רציניים ומעיקים. טוב, הרי אני בנאדם כמו כל אדם עם רגשות אנושיים, אך כשאתה עוסק כנושאים ציבוריים מוטב שתתעסק כהם במישור הרציונאלי, כמחשבה וניתוח".

אז מה, אם כך, אתה מרגיש בשעת ספק?

- אתה מקסיד להוסיע ברציונאלי לעילא, אולי משום הקישור הרווח בין חרותניק להמום מיחז

אני בכלל לא מרגיש שאני מופיע. אני מופיע " כציכור כמו שאני מרכר אתך, ואני מדבר בציבוך כמו שאני מדכר באופן פרטי, בכית. יש אנשים שמופיעים בטלוויזיה בפאסון אחר, ובבית יש להם נוסח אחר. אני מרכר כטלוויזיה וברדיו כמו בכית".

- אתה יוצא למעמים מכליד? "אני מקווה שלא. אני משתדל שלא". - זו זוולישה?

"לא צריך לעודר יציאה מהכלים. אדם צריך לבלום, לפעול בדרך מסודרת, רציונאלית. לא לתת לעניינים לא רלוואנטים להשתלט עליו.

הוזרים איפוא אל השרה הרציונאלי. אם אומנם ווהי רציונאליות.

- אתה מתנגד לרעיון הטרנססר, ואתה תולה את התנגדותך בתורתו של הכוטינסקי. אך ידוע כי זיבוטינסקי לא הוציא אפשרות כזאת מכלל חזונו. הוא לא ראה בה אייצדק הסטורי, אם יעדיפו הערבים לדגר, בלא כסייה. ישראל זנגויל מדווח על בך כזכרונותיו, למשל.

"הכל דיבורים. ז'בוטינסקי מלא בהצהרות אחרות, כמו למשל (ממלמל את הדברים במיומנות של מתפלל) 'אני נשכע כשמנו וכשם צאצאינו אחרינו שלעולם לא נדחוק את הערבים מארץיישראל, לא נגרש אותם מארץ ישראלי. כל גישת ז'כוטינסקי היא ליכרליום והומניום ושוויון ערך האדם. רעיון הטרנספר מעכיר מסר אמוציונאלי חמור שכאילו הערכים הם כרי־העברה, ונותן רעיונות לאנשים".

יד, אם כך, אתה הוזה את הפתרון הדמוגראפי של התרכות הערבים? מה חדינאמיקח הצפוייה לפי שיפתד?

אני חושב שיש כורת שלא יהיה שלטון זר מהעכר הזה של היררן, ולכן הצבא הישראלי יהיה היחיד שם. אני לא חושב שיהיה רוב ערבי, אם כי איני מזלול כבעייה הרמוגראפית. אני חושב שזה תלוי הרכה בעליית יהודית. ואני מאמין שתהית עלייה גרולה בעשרות השנים הקרוכות, הערבים הם מיעוט שונה באופיו מעמנו, לכן צריכים למצוא פתרוז, שלא יעניק לחם אמנם את כל מה שהם רוצים, אך יעניק להם את המירב שהם רוצים כלי לפגוע בוכותנו ובבטחוננו. נכון, יש פה מיעוט ערבי גרול, גם כתוך שטח הקו הירוק, ולא תחיה לו זכות להגדרה עצמית. אין! נשללת ממנו הוכות! למהז כי אתרת לא תהית

- וכוח לגבי חשוווון החברתי, המדיגי הגמור, שמבמיחה מגילת העצמאות לכל אזרחיה כלי חברק דרו, כוען, מיון?

יש שוויון גמור. ואני גם בעד מתן יתר זכויות אישיות למיעוט הלאומי בתוך הקו הירוק, למשל בחינור. תם אולי לא צריכים ללמוד ביאלים כבון שאני. ליוהר, ואני אולי לא צריך ללמוד משוררים ערביים הנש שות לומרים צריך לראוג למצוכת חינוך תנתה ניונור העותר, שלא ילמרו בכיתות לא סבירות אני ים מדינה כי אחרת לא תחיה כאן-שיננו ניין או אבל נוחן להם אושורומיה מיבודל עצמי

רחב. הכל במגבלות הבטחון. כלומר, פחות או יותר,

"אכן, יש להתחיל תהליך שבו גם העניין הוה ייפתר. בתחילה היה מן הצרק בכך שלא שרתו. גם לא הייתי מחליט היום לגייס. ישנה רגישותם ורגישותנו הבטחונית. אך יש לעשות מהלך הדרגתי כמו עם הדרוזים. להביא יותר ויותר ערבים להיות שותפים מלאים למה שקורה במרינה הזאת. גם השרות. אני לא

הראיון גערך ביום תשעה כאב. דן מרידור לא צם והיה קצת בוש בכך. לא יראו אותו אוכל בחוק. הוא יתפוס משהו בפינת המטכח. הוא מודה־לא מודה בפני אחר המצלצלים אליו (ההיה זה יצחק, או אהור, או יוסיז) אשר ברכו בצום קל, כי אינו, כלומר אולי אינו

- מתי תפיפת היהדות החילונית שלך?

- אתה מקיים מצוות? אתה צבו? "זה יפתיע אותך, אכל בשכת אני הולך לבית כנסת. כמעט כל שבת מאז שהייתי ילד. איני רוצה להגריר עצמי. זה לא עניינו של הציבור".

שאשב ואקרא את דנטה, שקספיר ומולייר?"

חרדה? לא יודע להגדיר מהי. תמיד יש שאלות וספקות. בלילה בהחלט קורה שאני נוכר בנושא

כאוירה שונה, זה טבעי ונודמלי למדינת ישראל.

אני רואה כתחושת לא טוכה של סכנה. הנטיון לשלב ציונות עם רת, שאופייני לחלק מרכזי מהיהרות הרונית, מאבר לרעתי שליטה. לא, לאו רווקא גוש אמונים. גם הרב ריינס מהמפר"ל. בתי חספר הסבלכתיים דתיים הולכים לכיוון קיצוני".

אמונים. נוש אמונים עבר הרבה משמורפונות. אנר מוכרה לומר שהעניין המשיחי, שאותו אני כאון, אוהב כשירה, במישור האמוציונלי, ישה בעוגר האיית הציונות כתהליך משיחי יסת מאור במישור מסויים למשל בשורה אורי צבי גרונבתנ. אך במישור שבו אני מקבל החלטות וחי בו - הציונות היא מפעל מעניין מסשים, גוול ונהרה גם בלי הצורך המשיחו פה יש לי

לפי העניין. לא כי איני רוצה, אלא שאין לי ברירה". – אולי גם ישרתו בצבא, למשל?

"לא הייתי מגדיר עצמי כחילוני: לא יורע מה נה

- אתה מאמין באלוחימו

"לא רוצה להיכנס לפרטים האלה. עושה את זה כי זה מה שיהודים עושים. מה עושה אותי יהודיז

- אתה מקמיר, אם כן, לכרוא יצירות עבריות? "גם זה וגם זה אני קורא הרבה. אולי זה נשמע לא טוכ, אכל אנחנו חלק מתרבות מערכית".

חשוב שלגביו אני חש אחריות".

- גם זיבוטינסקי ראה אותנו כשלוחה אירופאית, לא מזרחית חלילה. "אני אומר את זה מתוך גישתי שלי. אנו יוצרים כאן תרבות ישראלית, תמחיל של מה שמביאים מכתוץ עם מה שיש בפנים. גם היום אנו מביאים בעיקר, וטוב שאנו מביאים כעיקר תרבות אירופאית ולא תרכות

כאשר אנו שבים לרכר על נושא ההקצנה הרתית. יורדת על דן מרידור תמימות. הפעם הוא מתגאה ביכולתו להיות גם אמוציונאלי: "זה יפתיע אותך, אכל בענייני דת אני גורס שאסור להכריע הכרעה ראציונלית כנושאים טעוני אמוציות. כאן אי־אפשר לחתוך החלטות קרות. העם היהודי שמתכנס פה בארץ־ישראל, וש לו מסורת משולכת כאופן בלתי נפרד עם הרת. זה יהיה מוזר אם יסעו ביום כיפור. אם אתה נוסע בירושלים כיום שבת – לא, לא נוסע, הולך, כן, אני כמקרה נוסע – ולא רואה אוטובוסים, וחש

"אכל יש גם תופעות קיצוניות וחריגות שאותן

- וכוה לגבי התיאולוגוה הסוליטית של גוש אכורבימי

"תראי, אני לא יורע להגיר מה זה בריום גוש

איוושהי מחלוקת עם גישה מסויימת שנמצאת נחלק מגוש אמונים, לא ככולו. אם כי אלה הם אנשים איריאליסטיים שאינם מחפשים את האני שלדם אלא את הכלל. הלוואי שירבו כאלה. מיישבי ארץ־. - הזכרת את אורי צבי גרינברג. אתה אוה:

"כן, אבל אולי לא תקליטי אותיז לא טוב לרטי על כך. איני רוצה לספר על כל ספר וודש שקראתי לצטט ולהראות כמה אני יודע".

ן, אתה במח סוחד להישמע כמו שמעון

פרס, אבל אם השירה היא באמת חלק ממד,

"תראי, נשירה עברית אני לא כליכך מודרניסט. אלא אם כן ולדה נקראת אצלך מודרנית". - מה קוםם לך בולדה?

"לא אעשה ניתוח עמוק" ומרידור מתפתל כמי בשיעור לפסרות).

- לא צריך עכויק, אמשר גם שנוחי. "אני יכול לספר מה אני אוהב כה. את השימוש היוצא מן הכלל בשפה. תימצות הרגשות לתוך מלים בודדות. יכולת לתאר נוף ואווירה של שכונות ירושלמיות כהן גדלה. ומה שמיוחר כה – דתיות מעמיקה מאוד יחד עם מומנט אישי חוק. זה די מעניין. כי הרת היא תיאוצנסרית (אלוהים במרכזה) והליריקה אנטרופוצנטרית והאדם כמרכזהו. והיא מצליחה לשלכ את שתי העמדות: אלוהים הוא הכל, ובכל זאת גם אני. - כאשר למשוררים מודרניסטיים החל מנתן זך

אני פחות קשור לשירה זו. מעדיף את אצ"ג, ביאלים טשרניתונסקי ועד לאה גולדברג ואלתרמן".

- זיבוטינסקי צידד ב״אמנות טעילותיתיק תרווייה בתוויה לאומית, ואתה?

"אני נגד הכוונה. אמנות לא צריכה להיות מוכוונת. אמנות ותרבות הם מה שיש. אך לפעמים אני מצטער שאין אמנים שכותבים רברים שהייתי רוצה לראות ולשמוע. לא, איני הולך לעשוח משהו בקשר לוה, אך אשמת אם תהיה. בזמנו היתה הרתמות אמנים למאבק היהודי הלאומי. לא לחינם כתב אברדם "יאיר" שטרן שירים נפלאים ח'בוסינסקי היה משורד. עבשיו קמו משוררים שרגישים לאנטיתיוה, לצד השני. זה קרה מכיוון שמשוררים רגישים מטבע ברייתם לעולל, וחלק יסודי בעוול היה ודי תוקן עם קום המדינה. אני מצטער שאין סופרים ומשוררים שכותבים על העוול שנגרם ליהודי בדית־המועצות, ועל רצונם האדיר לעלות. או על יהודי אתיופיה, ועל הדרמה המתחוללת כארץ: אנשים נהפכים לעם חרש תוך אינטראקציה כין

עדות שונות". - ומה באשר לררמת ״תראש הקבון״, נושא שהועלה בדיוני הווערה שלכפז

"לא יורע מה זה ראש קטן. לא בטוח שיש רכד כות בצבא. יש הגזמה. אין כצה"ל היום פתוח רצון להתנרב. לא רוצה לצייר תמונה שתורה. אבל יש תופעה שראוי להאבק בה. החשיבות של ה'אני' לפני כל רבר אחר. לא מתנכים למחוייבות לערכים, לחברה האני דואג לעצמו. לא איכפת לו אם ארץ־ישראל הולכת פתאום לאכרון. אם ירושלים תהיה פתאום לזרים. יש, יש בעייה במערכת החינוך. אבל לא רוצה לפתוה אופרה.

"טוב, תראי, פתחנו את החינוך לכולם. כאומו מוסרי אי־אפשר לקיים חברה שרק חלק כה מקבל חינוך והשאר נוערים להיות עובדי כפיים. אבל אסור היה לנו לפגוע אגב כל כרצון לחצטיינות, בסיפוח ההצטיינות, רכר שהיה אופייני מאוד לעם היהודי ככל השנים, ככל השטחים: לא לחינם קיבלו יהודים פרסי נוכל, היו בהם כנרים מצטיינים, מדענים. תמיד היה כעם הירורי טיפות הצטיינות. תנסיון ליצור רמה שונה לכולם על יהי הוכרת מצטייגים למטה, תוא מסוכן ביותר, חושב שצריך למצוא דרך לתזור ולטמח מוורש מוטיווציה למצטיינות. אם תלכי למאה שערים חבוה שאיני רוצה לחיות כה - תראי כמה חשיכות מוענקת לחינור, קורם כל לחינור, גם כשתמשפחה

אינה משתכרת הרכה אצלנו זה הלך לאיכור רק השיחה על ז'בוטינסקי מצמיות לרן מהירור למתע "עטרת עאון ותנר". הוא אל רץ אל ספרייתו.

אומיות והצצמים שבצילום מפרורים במרחקים שונים מהמצלמה. מתונים הקרובים יתקבלו "שרופים" מרוב אור — ואילו הדמויות ואותקים יתקבלו חשוכים ואפלוליים. בתאורת מכוק באור ישיר וואין שהוושא המצולם שאותו אנו מאירים במבוק, יהיה במישור שמו שהמצלמה – וכך תתקבל תאורה אחידה על פני הנושא

EDUCATION OF THE PROPERTY OF THE PARTY OF TH

מימוני (פלאש) הוא כלי חשוב ומועיל המאפשר לנו לצלם במקום

תות מספח לצלם כלעדיו. אבל מכשיר קטן זה עלול להיות לרול

בקר בדרך כלל נוהנים להשתמש במכוק כתאורה ישירה,

ושלות של תאורת המבוק, שהיא תריפה וחוקה בעוצמתה בטוות

- הא הולנת ופותחת במהירות ככל שהמרחק גדל. המבוק מאי

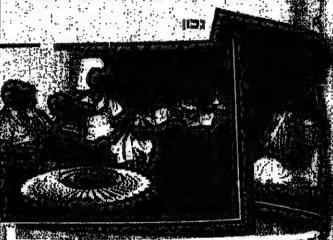
תה עמים ודמריות שקרובים למצלמה — ומשאיר באפלולית ובצל

משם שומצאים רק מטרים ספורים מאחור. שגיאה אופיינית של

אוניבוק אלקטרוני, בתאורה ישירה, הוא הנסיון להאיר מעמד שיש

לא נכון

נו שמחק – אור המבוק מבויק לשבריר של שניה ואנחנו לא מואות התבחין באפקטים שתאורתי יוצרת ו... בנוקים שהיא עלולה ומות שונה היא לצלם בתאורת מבוק מול חלון, וכוכית או מראה משתה בותק חזק של המבוק המוחזר מהמראה או החלון אל אווויאה: בנלל תבהק החוק קשה מאר להבחין בפרטי הנושא ניתן להמנע מחחור הבוחק למצלמה. לו אווה יותר לחלון או למראה וצולום התמונה מהצד, תגרום לכך משוווי כווית הפניעה שלו לאתור – ולא אל תוך המצלמה:

והבון שניו בחווקה עצמים קרובים ריבולש" כבו שהם הצוקים יותר: שמן השב להקפיד שהדבריות תמצאנה בברתק פתוח או יותר, שווה מהמצלמה. כך

כדאי לזכור: כאשר השפש גבוהה בשפים או נפצאה מאחורי הרמות, הרפות הפצולפה נראיה

בצילום דמוח בשהשמש מעליה או מאחוריה, דצר לצלם בעזרח מבוק. כך הרמוח והרקע גם יחר

צילום במבוק בשילות עם אוריום -- עיקר תפקירו של המבוק הוא לאפשר

לנו לצלם במקום חשוך, אך יכולים להיות למכוק האלקטרוני שימושים

מוכרת התופעה שכאשר מצלמים באור שמש חוקה, בצהרי היום, כאשר

השמש נמצאת מעל לראשינו — מתקבלת תמונה קונטרסטית-ניגודית מאד.

עם צללים כבדים ועמוקים על טני המצולמים. כאשר השמש נמצאת מאחורי

מבוק אלקטרוני לאור השמש חקיים -- תיתן לנו תוצאה הרכה יותר מוצלחת ו

חמכוק ישמש כיאור מילויי על הפנים, דיכנים פרטים לכל האזורים המרצלים.

חשוב לדאוג שעוצמת אור המכוק לא תהיה חוקה מוו של אור השמש. שיאור

המילויי לא יהיה חוק מיהאור העיקריי באופן מעשי – צריך להפעיל את

הקפאה תנועה – משך החבוק של מבוק אלקטרוני הוא שכויר שניה, מסיכה

זה מסובל המבוק להקפיא כל תנועה ו מוכדה זו מאפשרת לנו לצלם, ללא כל

צילומי ילויים שווים ומסתוכבים ללא הרף: צילומי מפורש ספתטאניים. צילומי

רקרים שמתעופפים באורי כל אלוו הם ול חלק מהנושאים המעניים שאנשר לוופוך אותם לפעונות פון, יותר פדי ווקסאת תנועתם באמצעות

חשש של נוישטוש, מגוון של וושאים נעים, חים, קופצים, רוקרים, וכרי:

הדמות המצולמת, הדמות מתקכלת כמצט כצללית, כהה ומוצלת: תוספת של

חשובים נוספים שישפרו לנו את איכות הצילומים ככמה דרגות ו...

המבוק האלקטרוני גם בצילום באור שמש חוקה.

שני הצילום המתאים למצלמתכם ולתנאים כהם אתם מצלמים. לבחירתכם סרטי לצילום כאור – 100ASA GOLD וסרטים להדפסת תמונות. 100ASA GOLD – לצילום כאור "על מורת מבוק. 200ASA GOLD – סרט רביש לצילום במנוון רחב של תנאי תאורה שופנות AOOASA VR סוט וג שלום בתאורה מועטה ללא מבוק. שלות לצילום בתאורה מועטה ללא מבוק. . (400ASA GOLD MA

עשרות אלפי נשים באירופה ובישראל כבר קבעו:

כת פצרות ממולאות ב־19 שקלים . תל, מעאי שלא יהיו מהמנות

ב'חשינו בכל חנויות אמפא, אצל סוחרים מורטים, מגוון תוכניות הדחה רשת שקם והמשביר לצרכן. 'חודיות!

ל,פוני־ תוכניות מגוונות להרחת

כלים: 1) לכלים מלוכלכים מאד

ודיח קטן לכמות

ונקית של כלים!

העדינים ביותר. בוני" עושה זאת בכמות

מים, חשמל וחומרי ניקוי מינימלית.

אמפא שרות ללא תחרות

היקוקי". מסעדה

המוענת להיות "צרם"

מיתראקסכלוסיבית".

כך כתוב על התפריט. מתוד מאוד ברתוב הירקון 82 לציב מינוג האוויר יעיל. ריהוט בפת מקדאל קיר. דקודציה של בישת בחלה, שאליה נדחק פנסחר ת מנבנים עליו. שתו היינו שם בצהריים. מפות זו על השולחנות. מלצר עם פפידן כדקטן, אך עשיר. מקום מכדבר לצעה נם התפרים. והמחירים

ב כנו אוו חם ושקדים - 28 לע פיווח ים בתרד מוקרם – 24 בו שמנה אנמרקוט – 29 שקלים. לדי פילב רוסיני – 44 שקליום. ובל ששר להסתדר כפחות. מיש משות הדורות מהסוג והה בת ללקוצת. הן "מפתות" סועדים שאלים כ'צרותות עיסקיות". גם לקיר נמסגרת זו מאפשרים לך גשור כין כמה מבות מן התפריט

עות ניותר, ואתה יוצא משם

משווה של הארוחה כולה.

שני מאותר יותר צלהת עם פילה־רוסיני – שני מאותר יותר צלהת עם פילה־רוסיני – שני מאותר יותר צלהת עם פילה־רוסיני – לכמה וכמה "פינוקים" שאינם מנת נתח יפה למראה שרבץ בתוך רוטב בחצאי אנגס ממולאים ככל טוכ, קינחנו

אנחבו, מוער ה'עיסקית', קיבלנו הארוחה העיסקית הנזכרת משלמים 22 אנחבו, מוער ה'עיסקית', קיבלנו הארוחה העיסקית הנזכרת משלמים 22 עם תיקי ביינט בונו ונו או ארותים מהתפרים הסילונים בחמאה ושום – בסדר גמור: שקלים לנפש בסך הכל. יש להוסיף על הסילונים בחמאה ושום – בסדר גמור: בעילא, ביקשו את ארותים מהתפרים בת בדר שוה ומית בר משיא ושתווה ורשני מעוד משר לעילא, ביקשו את ארוותם משנשים ווסיובים הם כבר עוף וקצת כך מע"מ ושתייה, זרצוי מאור תשר השרוחה בדרו. עם ופאטה שמרכיביו הם כבר עוף וקצת בתרוע. ייתה שמודה הכולל הוא 7 שקלים לבימת האפריטיף הגישו להם כבר אות הוא הוכן על בסים של פורט למלצר ההרוץ. משולשיסוסט ועליהם רמויקוויאר ובראנדי ושמנת מתוקה וככל הנראה וסביב סביב וצאי ביצי שליו. ראינו שם היתה בתערובת גם חמאה. התוצאה את התפריט הרגיל. צורתה של האומצה

איך מחסלים טראומה מהילדות

לים היה במסגרת הארוחה הלקם של אוכלי ה"עיסקית". בשולהן אפרפר, כשמעליו גבנון רציני של ככר אנחנו בקרם קרמל שהיה פחות

היתה מירקם ערין ביותר ופעים.

כבר האווז, נראתה לנו מבטיחה מאוד, כמנה עיקרית הזמנו וקיבלנו ומחצית האננס המכולא ב'רברים אומצת אנטרקוט – נתח יפה, עשוי כהלכה, שקוע ברוטב פטריות. בצלחות טובים" היה כל כך ציורי... על כן חייבים נפרדות קיבלנו את התוספות: תפודים, לברוק אם יש מכנה משותף בין מה כרוב ניצנים ומישרת דלעת עטופה שהמרה העין ומה שיכעם החיך. בפרורי קוקום. התספות הללו נערכו יפה על גבי הצלחת והיו בשלב ראשון תְּגִיגָה לעיניים. כשלב שני – חניגה

התפוד היה מבושל-אפוי, פרוס לטבעות שחזרו והיו לתפוח שלם תורות להקרמה קלה של נבינה. טעמו השיגרתי של כרוב הניצנים הועשר בחיבול מיוחר. ההפתעה הגרולה באותה צלחת היתה מישרת הדלעת הבווקה בפרורי קוקום. אישית אינני מתלהב ממאכלי רלעת (טראומה מן הילרות), אבל זו של "לה־קוקי" היתה מעדן מעורן.

בעוד שכשולחן הסמוך קינחו

בכיקורנו הכא ב"לה־קוקי" ננסה

משולשי טוסט עם דמויי

קוויאר מוגשים ב"לה קוקי", בדרך כלל,

בשסכיכם ביצי שליו

(צילום: שמואל רחמני).

המדור "לאכול בחוץ" יוצא לתופשה. הופעתו החודש באמצע חודש

27 Blacolo

כלכלי וחברתי. מדליות זהב וכסף בחו"ל, ובקבוק שנמכר בישראל ב־150 ש"ח. מפעל אישי של הקיבוצניק שאמר "אני רוצה למכור רק דולס־רויס, רק את הטוב ביותר". האיש שהצליח למכור קרח לאסקימוסים, כלומר יין ישראלי לצרפתים. לך תאמין שסגנון זה מלת המפתח אצל שמשון וולנר, משוגע לדבר, שמסתובב ב"הילטון" במכנסיים קצרים, חולצה בחוץ וסנדלים.

> מאת יעל פז־מלמד צילומים: שמואל רחמני

> > קשה מאוד לשים את האצבע על הנקורה ממנה נהפך וולנר מעוד קיבוצויק מוכשר ליום שרואה למרודק ויודע להציא מן הבוח אל הפועל רעיונות, לארדווקא שלו עצמו. בכלל, יש בו בשמשון משהו מטעה. רואים אותו מסועבב ב"הילטון" עם מכנסיים קצרים, סנדלים ווצלצה שמכיסה מציצים פנקס ועס – כמו סדרן עבודה בקיבוץ – ומתקשים להאמין שוה תאיש שאצלו טגעון הוא מלח מפתח. לפחות במה

> > מעם שאל אותו מישתו מרוע אין הוא פותה שקשור לעבודה. מסעדה ליד היקב, כמי שמקובל בחרבה יקבים בעולם. כך יוכל המבקר לסיים קנייה מוצלות של יין בארותה

מייתק ימשיכו לקנות יין ישראלי, כשל ההכשר. פון צלי עברו כבר מישפריץ" למשווו מעס יותר מה צגל הישראלי לעולם לא יהיה בעל דרישות יישה אלי לעולם לא יחיי עות ליכם ביין הוק, גיהכו עולה אובא,

צל שמשון וולצר החלים, ובולדוצר לא ידין אותו משנ שה גם ששלוש שנים תמימות הוא "ישן" על תופא עד שהחלים שכדאי לעשות נסיון. ארבעה לי שנהלים שבראי לעשות נטיון. הכל מסעדה ליד היקב, כמי שמקובל בחרבה יקבים בעולם. מסעדה ליד היקב, כמי שמקובל בחרבה יקבים בעולם. מכעדה ליד היקב, כמי שמקובל של יין בארותה מדעות, יוד מוסי שמסם "זה בודלו של יום", הוא אומר בחצי רשנה, או להמך. ענה, לו וולנה "אני רוצה למכור רק משל עם כל חלום שהיה רשנה, או להמך. ענה, לו וולנה "אני רוצה למכור רק משל עם כל חלום שהיה "שנה או להמך. ענה, לו וולנה "אני רוצה למכור הבא" אני יורע מה שאני אומר. אכן עשיתם כמעט את חבלתי־יאומן", אמר המומחה, פיטר שטרן שמו, וטס לתת ייעוץ ליקב ענק בספרד. עד היום סומרות שערותיו של שמשון וולנר, היום ומנכ"ל "יקבי הגולן, כשהוא נוכר באותם רגעים. החוון נהפך

רק לפני שלוש שנים קראו לו מטורף, הוזה בהקיץ, חולם חלומות. יקב ברמת הגולוז יין ישראלי לייצוא? מפה לאוון נלחש או בבראנו'ה של תעשיית היין שברמת הגולן יושב איזה תמהוני עם שגעו גדלות, שחושב שניתן בהינף יד לשבור כלליימשהק שנהטכו עם השנים לעובדות מוצקות: תפארת ישראל לא תחיה על יינוחיה. אין על מה לדכר. היהורים

פני כשנתיים וחצי, בעיצומו של חורף קשה ברמת הגולך, הסתגרו שני אנשים במחסן עזוב שכתוך מפעל "פרי־הגולן" ולא יצאו משם עד שיצא יין לבן. כמעט חורשיים ימים. בלילות היו טורשים מזרונים על הרצפה הקרה ותופשים תנומה של שעתיים שלוש. אם רצו לאכול, היו נכנסים לחדר־האוכל של המפעל ומכינים לעצמם משהו שיחמם את הגוף והנפש. כתום חורשיים הגיע המומחה בעל השם העולמי, טעם את היין, סוכיניון־כלאנק, ואמר: "זה יילך. יש לכם פה יין קלאסי. אעשר למכור אותו בקליפורניה. אני חושב שהצלחתם".

שמשון וולנר לא האמין: "אתה מעורכ מרי בעשייה. לא יתכן שכנר במכה ראשונה מצלחנו. זה טוב מדי מכרי להיות אמיתי".

שמשון וולנר ביקב תגולן: "אם אתה רוצת להשיג משהו, תגיד דברים לא מציאותיים. אבסורדיים. תראת שוה יעבוד".

שמשון וולגר ומיכלי חיקב: בשנה תנאח עוד שלושה סוגי יין ותהיה גם שמפניה.

רולסירויס. רק את הטוב ביותר, על זה אני גלתם. אם מסעדה – עלי להביא שף מעולה מצרפת ולתת לו יד חומשית. מטעמי כשרות אין הדבר בריביצוע, וסתם מסעדה אינני מוכן לפתוח". סיים לדבר על שפים ועל אוכל צרפתי מעולה, חבש את כובע הטמבל וחזר אל חררו הצנוע לדבר עם קניין גדול בקליפורניה.

בנושא הכלכלי והשיווקי הוא כמעט אוטרדיראקט, לבד מקורס רכזי־משק שעבר במררשת רופיו. שם התוודע לראשונה כחייו למושגי הימוד ככלכלה, לא צבר שום הכשרה מסודרת. את בית־הספר התיכון עום כשהיה בן 16, החליט על דעת עצמו שהוא הולך לקיבוץ בניגור מפורש לדעת הוריו, שסרבו לתמוך כצעדו זה גם בריעבר. כאשר החליט לקבל על עצמו הקמת יקב, לא היה לו מושג במה מדובר. כיווו שכא מבית רתי, הביר יין מתוק לקידוש, וכזה תמה השכלתו. הוא לא הכיר את תעשיית היין, ופרט לצבע לא ידע להבדיל אפילו בין יין לכן ליין אדום, שלא לרבר על ההבדל בין "קברנה" ל"גרנאש". ולמרות הכל, רומה שאפשר ללמוד בבית ספר לניהול עסקים את "שיטת וולנר" לייוום והקמת פרוייקטים חדשים. קבלות? בנקשה. דרכו רצופה הצלחות, שאיתן, כידוע,

דרך הטבע מעורר האיש מחלוקת. שמשון 🚣 אינו מאמין כניהול קואופרטיכי, שכו לכל אחד יש זכות שווה לקבוע כיצד יתנהל המפעל. הוא מאמין כניהול צנטרליסטי, כו 🖊 🕮 יש אדם אחר, או הנהלח מצומצמת, המכריעה כשאלות הגדולות כקטנות. "יש כאלה שקוראים לזה דיקטטורה, אבל אינני חושב שאפשר לנהל דברים אחרת. אומנס היקב הוא אַגורה שיתופית, אבל ישׁ לי הסכם שלא מתערכים לי בעבודה".

וכך, יש חברים – מהם מרכוזים – ברמת־הגולן, שסבורים שיום אחר יתגלה ה"כלוף" ששמו שמשון וולגר, כפי שמגדיר זאת אחר מהם. "יום אחר הוא יפול על הפנים עם החלומות שלו לכבוש את העולם. הבעייה היא שבשל הצורה כה מנוהלים הרכרים אצלנו, יכולה כל הרמה ליפול איתו, ואני לא מתכוון בעניין הוה לנפילה לירי הסורים. נכון שער עכשיו הלך לו טוב, הן במפעל 'פרי"הנולן' שהקים, והן ביקב. אבל אם אני מכיר את שמשון היטב, הוא לא יישב עוד הרכה שנים על המקום. הוא ירצה לרוץ הלאה. ומי יודע מה יהיה הפרוייקט המשוגע הכא, שהוא בוודאי יצליה לשכנע את כולם לתת לו יר חופשית לכצע אותו, ואוי למי שינסה להתערב ולומר מלה נגר

"אמרו אמר", מלגלג חבר אוצר ברמה, שמכיר את שמשון ודרך ענורתו שנים רבות, ומכקש גם הוא לזרום בקצב מרהים. חורשיים אחרי נעילת התערוכה להישאר בעילום שם. "כארץ שלנו כל אחר חושב שהוא יכול להצליח יותר מהשני. אין ככוד במקום הראשון. בתחרות יין בצרפת שמעולם לא זכה למקצועיות. במקרה של שמשון הייתי אפילו מכנה בה יין שלא נוצר ביקב צרפתי. שבועיים אחרייכן ואת מקצוענות. האיש הוה הרים פה שלושה פרוייקטים ארירים, כמעט לנדו, וכל אוזר מהם יכול לשמש מודל לניהול ובנייה נכונים של עסק. אז מה פתאום שיפרגנו לו? מה פתאום שיחשבו שהוא בסררז דרי הוא הצליח. ובארץ שלנו, במסרים מסויימים, הצלחה זו עריין מלת בלובי של מלון "כינר" שלחוף הכגרת, מחכה לאורחיו

כולה, שלא מכינים אפילו את השפה ששמשון מדבר. כאשר הוא מוציא פרוספקט יפהפה שמוכר את יינות הגולן כמשהו מכוכר, מיד יש כאלה שמדברים על בזבוז. כשביל מה צריר את זה. מרוע אייאפשר להוציא סחם סטנסיל ולחלק אותו לבעלי מסעדות־יוקרה

כל־כך אומר. הוא עושה. עם הרבה חוצפה ישראלית והרכה תעוזה ואומק־לב, קם ושלח את היינות שלו לתערוכה המתקיימת מדי שנתיים כצרפת, בה מתחרים יינות מן היקכים המפורסמים ביותר בעולם. גם פה, כפי שכבר תפשתם בודאי את הפרינצים, הין כאלה שחשבו שהוא הולך למכור קרח לאסקימוסים. לא הכינו איזה יין יש לו להציע לצרפתים, ועוד לנסות להתחרות על תשומת־ליכם וכספם של אלה שבשבילם יין הוא כמו פרות הודיות. משהו מקודש. אמרו לו שכל מי שניסה ללכת כררך זו, מזמן שכר את ראשו. הוסיפו שלעולם לא התחרה יין ישראלי בתחרויות מסוג זה, ושאין לו מח לחפש שם.

"כולם בעצם היו נגדי. מאיפה היה לי הכוח להלחם נגד הטוענים שאני מסבך את ישובי הגולן: אוהב להרים כפפות. ככל שההתנגדות יותר גדולה, כך אני יותר נתוש בדעתי להצליח".

שמשון הכין את עצמו כמשך חצי שנה לתערוכה ולתחרות הנערכת בה. כדרכו תמיד. חסר וברק ולמד לפרטיי הפרטים במה דברים אמורים, ומה נדרש מיקב הרוצה להציג שם את מרכולתו. הוא ידע שיש יסכים העומרים להשקיע מאות אלפי דולרים בכניית ביתנים. הוא הקציב לכל העניין עשרים אלף דולר, העמים כמה עשרות קרטונים עם כקבוקים, וקיווה לטוב. תוך מספר ימים נוצר לחץ על הכיחן הישראלי. אנשים עמרו בתור לטעום את הנס מארץ הקודש. ההומנו התבשר שמשון שה"קברנה סוכיניון 84" שלו זכה התכשר שאותו "קברנה" זכה גם כמדליית כסף כתהרות יוקרתית כלונדון.

לפני כשלושה שבועות לבש וולנר בגדי חג ועמר גנאי. אני מכיר מספיק חברים כרמה, כמו אולי כארץ שיבואו ממרחקים לחגוג עמו את הנצחון. בעבור אלה

ושמשון מה הוא אומרז הוא, למען האמת, לא

כמעם עשרים שנה חי שמשון עם אשתו וששת ילדיו (22, 19, 17, 10, 6, 3) ברמת־הגולן, ועָריין מספר כשבחי המקום כמו נער מאוהב. אחרי מלחמת ששת הימים, והוא או חבר קיבוץ ראשיהנקרה, חש מה שהוא מגריר ידחף לא בריכיבושי להצטרף אל הצעירים שעלו להתיישב ברמה. בתחילה חשב ללכת למבוא חמה, לכסוף - משיקולים של טובת הילד הגרול, אז בן שלוש - החליט להתיישב בקיבוץ מרום־גולן. הוא היה אז כן 26, וכבר זקן הכפר. כל השאר, להוציא את יתודה הראל ואשתו, היו "ילדים" בני עשרים שחיפשו את ההרפתקאות והשינוי לא באמזונאס, אלא כמרחבים הפתוחים והפראיים של

(המשך בעמוד 35)

עם סגנון. וכצפוי, הוא עשה את המוות לשף של המיועד לציבור הרתי. חמש פעמים ביום כא לגדוק שהכל במרר. מי שהיה שם טעם לפחות שישה מוגים סוביניון 83" שהיום אין להשיג אותו, ויש ממנו כמה דוגמאות כלכר בססריית־היין של היקב. כאשר עוד ניתן היה פה ושם למצוא אותו כתנויות, הוא גמכר

עשהאל, מומחה ליינות שגם כותב עליהם כ"גברילעניין" כ"מעריב". לשמוע את עשהאל מרבר על יין זו חוויה מיוחרת כמינה, השמורה כדרך־כלל לאותה כת קטנה של אוהבי ומכיני־רכר. יין, רבותי, זה לא מה שאתם חושבים. יין זה רת. וכרי להשתייך לאותה דת, צריך ללמוד הרבה, להסתוכב בעולם, להוציא הרכה מאוד כסף על רכישת בקבוקים מיוחדים, ובעיקר – להחמכר. עד הסוף. שמשון וולגר אחראי אישית לעוכדה שכמה מחברי הטובים נהפכו בזמן האחרון מכורים לעניין. ביקב שלו הם גילו, לראשונה בחייהם, שכשאומרים יין, מתכוונים ליין.

אחרי חמישה ימים במרום גולן כבר מצא עצמו אחראי על עשרת־אלפים דונם פלחה שהיו שייכים לקיבוץ. "אם יש היום תחלואים ברמת־הגולן, ויש אם כי לא גדולים יותר מאשר במרכית המושכים המבוססים בארץ - הרי שתחילתם באותם ימים רחוקים", הוא אומר. "את המפעל המשגשג והמוצלה של ההתיישבות ופיתוח הרמה עשו קבוצות של צעירים שלא היתה לתם הכשרה מינימלית בשום נושא

המכירים אותו שנים, הוא נראה כמו חתן ביום חופתו. לתפוש אותו עם מכנסיים ארוכים וחולצה לבנה, זו זכות גרולה למי שרגיל לראות אותו בררך כלל עם בגרי עבודה כחולים ונעלים גבוהות, גם כשהוא מגיע לפגישות חשובות בתל־אכיכ. היו שם כאותה חגיגה קטנה מספר מנהלים של בתרימלון גדולים בארץ: אורי שקר,מ"האחים שקר" – המפיצים של יינות הגולן וסיפור יפהפה בפני עצמה כמה עתונאים וכמה חברים אישיים של שמשון מן הרמה. והיו שם כמוכן ליאורה אשתו, ושני ילדיו הגדולים ואחותו שבאה מתל־אכיכ.

שמשון, כפי שכבר אמרנו, יודע להכין חגיגות "כינר" ולצוות העוכרים. טרח על הכנת תפריט מיוחר, גם בתנאים הקשים של בית־הארחה־שלושה־כוְכבים של יין, לכן ואדום, כולל ה"זהב הארום" - "קברנה ב־150 ש"ח לבקבוק, אספנים מוכנים לקנות בקבוק גם

פני כל טעימה של יין, הגיע הסבר מרחק של

צוות ייעוץ יום־יומי

ופיקוח רפואי

עבורך הרומא האחראי בחתאם לנתוניךו

תכנית חרזיה אישית, תכנית אישית לסילוק

ריכוזי חשומן בשילוב התכשירים הבלעדיים,

תכנית התעמלות אישיה, תכנית לשמירת

חמשקל לתמיד, משקח שוויצרי וכמוטות

טבעיות בשיטת "מרזית", קסטה פרטית

וזח עדיין לא חכל, לרשותר, בכל יום, צוות

ייעוץ מקצועי שמסייע לך בכל ימי החרזיה

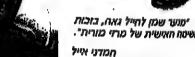
לחאזנה ומערכת מעקב יום־יומית.

עובדה: עשר שנים של הוכחות

★ הבטחות להרזיה – יש הרבה. אבל מה עם התוצאות

★ רופאים מומחים מזהירים: "פתרונות" להרזיה ללא פיקוח רפואי וללא התאמה אישית – אינם מרזים

ומזיקים לבריאותך. כדורי "פלאים", סוגי תה שונים, מחטים סיניות, קוסמטיקאיות למינהן – מבטיחים לך

השיטה האישית של מרזי מורית". ירושלים, חזקיהו המלך 13 הפחית 29 ק"ג ב"60 יום

10-3 ק"ג בכל 10 ימים וסילוק דיכוזי חשומן

שת חהרויה האישית שלך מבוססת על חינים מדוייקים, שהינם פרי מחקר בשן ובלעדי של דוסאי מרזי מורית. מיד עם הצטרפותך למרזי מורית, מתאים משינים המיוחדים של כמויות המזון שלים נחילוף החמרים, בשילוב עם אפירים חבלעדיים ושיטת "מרזית" שמיחים לך אכילת מזון בכמויות שות ובמקביל - שריפח מכסימלית של לושים, תרויה מחירת ובטוחה וסילוק כל

אוי השומן הבעייתוים שלך. מקר זעת קהל מקימים שנערכו, נבחרה ^{דטה} החרויה. של מרזי מורית כשיטת לילה ותטוכה ביותר להפרותת משקל

כן, יש לך עם מי לדבר בכל יום, ובסודיות ום, תפוטיקאים ולכל נכר ואשה בשראל. ם שעורף המשקל מפריע להם הן מבחינה אסתנית והן מסיבות בראגר ת לאלו מבגיכם שחתייאשו מכל "חשיטות" חבלתו ינילאת, ושמעונינים לרונת אכו באמימת שיטת "מרוי מאית" ותוצאותיה. אורים באינית שיטת ינודים מורתר אומצאוויזנ. המור הניינו ואשמח לספר לכם איך הפתאתי 22 ק"ו ב"70 אם ואיך הסכתי בות החבר השמן הי לעבר חטוב. מלא מרץ ושמחת חיים, ובזמן כל כך קצר. . 052 – 82203 : गृष्ट । १५७० वर्ष *ומר בלהק*ת השחטים אוצר הצמחים 6 חרצל

תוכנית החרזיה בביתך תוך 48 שעות

שירות מיוחד להרזיה מיידית למענך, שירות מיוחד של "מרזי מוריתי. ניתן למטור פרטים אישיים, לצוות היועצות, לצורך מילוי שאלון החדשמה, באמצעות מטלפון, ככל יום, בין השעות 16:00-16:00:80. תוך 48 שעות, תגיע לביתך תכניה ההרויח האישית שלך, ומיד תוכל להתחיל לרזות.

*****

חינם – 24 שעות ביממה גם בלילות ובשבתות 02-222676 ,02-222903 02-225512, או בתלוש

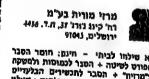
נעלמו בקלות, עם התכשירים

הבלעריים והתכנית האישית

לחילות השומנים".

רמלח, ג. יוםפטל ז

עכשיו, כשחתרויח שלך בטוחת - כל שעליך לעשות הוא לחייג, כבר ברגע זה לסל: חולשלוח 02-222903 ,02-225512 ,02-222676 את וותלוש חמצורף ולחזמין ללא כל חתחייבות: חומר חסבר לשיטח + חסבר לתכשירים לריכוזי חשומן + הסבר לכמוסות המהפכניות ולמשקה השוניצרי ב'מרזית־© + הוכחות מצולמות להצלחה + שאלון הרשמה מרעי. גם בלילות ונשבתות.

מפורט לשיטה + הסבר לכנוטות הבלעדיים ב"מרויח" + הסבר לתכשירים הבלעדיים ב"מרויח" + הוכחות מצולפות + שאלון לריכווי השומן + הוכחות מצולמות + שאלון הרשמה מזעי - ללא כל תתחייבות.

ם, זו חייה החשובה ביותר בחיים

ברונסור דוד מ. שר

רופא

ונולד באנגליוה (1925). שם סיים את

חוק לימודיו. שירת כרובא במלחמת

ב"שערי צדק" ו"חדסה" ירושלים.

כיום הוא דאש אגף ומנהל מחלקה

נשים ויולדות בתל השומר, מומקד

על הקתדרה לחקר מיילדות

באוויברסיטת ת"א, ויו"ר המכון

ללימודי המשך של ההסחרוות

הרפואות. נשוי, אב ל־3, סב ל־2.

חבסים, אבל המקצוע הוא האחגר הממשיר לתוח לד

הבית, זה שטון משותף: לא נקנה משהו לבית

גר ברמתיגן.

את גרים חרשים.

קוריאה. עלה ב־1950, עבד

ירה עדיין מרגשת אותי, כאדם וכרופא. אני במקצוע כמעט 40 שנה, הייתי נוכח ביותר מעשרים אלף לירות, ועריין הלירה לא נהפכה בשכילי לשינרה. לראות תינוק יוצא לעולם ובוכה, זו השנייה החשובה, המרגשת ביותר בחיים. לא יילרתי את ילדי. אינני חסיר של טיפול משפחתי ישיר, אלא במקרה חירום. רגשית, אתה מעורב מדי בשביל שיקול רעת. שלא כשאר ענפי הרפואה, המטפלים כאנשים עם

סימני מחלה, המיילדות מטפלת לרוב כנשים בריאות. המיילד לא צריך לעשות מעצמו אלוהים; הוא לא עשה את הילר והוא לא יולך אותו. תפקירו להיות: כלב שמירה, לראוג שהכל יהיה כסרר, למנוע סיבוכים, את השאר עושה האשה. כל חיי אני עובר עם נשים, ולוכותן ייאמר שעדיין איני מכין אותן. אשה זה עריין מסתורין בשבילי. הגל שהיא משרדת עליו שונה משל גבר, דרכי ההישג שלה, דרכי המחשבה. אני וושכ שאשה עולה על הגבר בתיחכום המחשבה שלה.

מי שהתמחה וחי כמיילד, יודע שאין מוקדם ואין משחר ואין חלוקת זמן סרירה כין בית לעבודה. הבית הוא הכסים, אבל איש מקצוע, קרייריסט, מוצא עצמן די מפוצל כין הודיפה אתר דרישות המקצוע ונאמנות למטרות, לבין הבית. קשה לי להגדיר את חמקום שהעכודה והבית תופסים כחיי. איש מקצוע, שעבודתו כשהילרים קטנים, הבית יותר דורש ממך; יותר זקוק מכלי להתייעץ אחד עם חשני, דיהוט, וילונות לך. כשחם גרלים ומוצאים את מקומם, הכית נשאר

כמצלמה, אני אוהב לצלם.

אני אוהב מוסיקה בצורה נמרצת. היו שנים -- ביו סיום התמחות לעלייה בסולם הדרגות במקצוע שלקחתי זמן ללמוד ביטרה קלאסית. כשהתמנתי למנהל מחלקה, לא יכולתי להמשיך, הכנים ממשיכים, תמונות. אני מכבר את מעמה של אשתי והיא מעריכה ביכלתי היא מוסיקאית מקצועית. עכשיו אני מארגו

את הרצון והטעם שלי. אני לא אוהב את הסגנון העתיק, במיוחר לא סוכל סגנון דמוי־עתיק, המעם שלי נוטה יותר לריהוט מודרני. עור, זכוכית חתוכה נקי,

נעימות מאוד. לפעמים הנכדות מצליתות אפילו לסחוב אותי לנדנדות, ואני נהנה, וכשיש השק ופילם

פעם אהבתי מאור לתקן דברים שהתקלקלו בבית. אלקטרוניקה ומכניקה עניינו אותי מילדותי. אני זוכר שבגיל עשר כניתי "דלת אוסומטית" ממאוובר ישן שפירקתי. שנים רבות תיקנתי, הרכבתי (ומירקתי) מכשירי רדיו ומכשירים אלקטרוניים אחרים. היום, הבנים שלי עושים ואת טוב ממני, אז אני משאיר להם את התיקונים. אני מאוד אוהב להיכנס לחנויות אלקטרוגיקה, מסוגל לכלות שעות, לברוק מערכות אוריאו ווידאו, לשחק עם מחשבים תרשים, לקנות כל מיני נאדג'טס שברובם אחרייכן איני

ופה ושם פריטים אוריינטלים, אהילים, שעונים ישנים. אי סרר מפריע לי, אבל בתוך אי הסדר שעל - שולחני אני מכיר את הסרר שלי ולא אוהב שמזיוים לי דברים. כסוף השבוע אנחנו יחר. זה הזמן שאפשר. לשוחח, גם עם הכנים וגם עם הנכריות. אלו שעות

ושאים כמו ניל המעבר והטכנולוניה של הפריון. תולעה שלךו <u>הקושי להניד לא.</u>

ונד על זה.

אמון אותן ז <u>החלק הזה של הראיון.</u>

אה אות סולדו מבושם "פריו" ו"פוייזו".

אות הועלבו <u>מתלמידים ששכחו מי לימד אותם.</u>

ה משמח אותרו כשבני זוג, ששנים רבות טופלו בגלל ליקויי פריון, וכנסים עם חיוד

וצה מפחדו <u>היו לי פחדים מטיסה, אבל מאו שהכניסו אותי לתא הטייס, למדתי</u>

השה אתה רוצה לעשותו לכתוב ספר על נסיון חיים כרופא, וספר מקצועי לקהל הרחב

אַטְצֵיא אותך מהכליםז <u>כאשר מסר שאני משתדל להעביר אינו נקלט</u>

ולמה אתה מתחרטו <u>שלא למדתי מוסיקה לעומק.</u> א לא מוסרי בעינידו <u>להשינ ולעלות על חשבון אחרים או לקחת טרמף על הישגים ישל</u>

מ היית רוצה לתחטיף סטירת לחיז לפעמים לכמה מהפוליטיקאים שלנו, המוכרים

מינה מצב אתה אותב להימצאז <u>בסוף הרצאה מוצלחת, כשאני יודע שהצלחתי</u> להעביר

ה היות נקודת המיפוה בחייך: <u>העלייה ארצה, שהפכה אותי מיהודי דחי בגולה שעסק</u> פשאה לרופא ישראלי המתעניין במוסר וביהדות. ומבחינה מקצועית – פרוצת הדרך עם תוק על מי שפיר, שזרק אותי לעולם המדע ושינה את חיי.

מ זבון הילדות החזק שלךו <u>הפחד כשאבדתי על שפת הים, בגיל 3. המשטרה אספה</u> אווינאחרי מח שנראה לי נצח, הגיעו חורי לתחנה.

ש אשה שה בעינידו אני מעדיף טיפוס אוריינטלי, כהה, לא יכול להבין למה אשה בעלח שש שחור צובעת אותו לבלונד. רות, לאו דווקא גבוחה, רגליים דקות ויפות, חוה מודגש.

יצירות לחצוצרה כתקופת הרנסנס - אספתי יצירות ועיבורים, שונים להצוצרה. כרגע, זו האופנה שלי. אני ען בעשא הדפואה והאמן. יש בעיות רפואיות לא עושה מזה פולחן. זה משתנה ומדי פעם אתה מוצא אתו לאנית העדן שיש לו כאבי גב בגלל ריקר שוק כו שאינו יודע לאתו נכון כקשת, וכרומר את עצמך מחלהב מאוד משטח זה או אחר. במשך השנים נוצר אומת נכבר של מוטיקה קלאסית, ואם הבנים רוצים פוס, גם זה לא היי למרתי הרבה מתבנים שלי למשל להעריך את ההיפושיות. מושת מנסים לארנן תומורת של רופאים. ואולי לעור מונים בעסיקאים שרפו לחיות רוסאים. א של על עו מנוער כין שני הנשאים שאני אותב א של עו עויקן כשנילי. כמו כל ישראלין כשאני בארץ, אני חייב להיוח

מעורבן, שומע ורשוח כמעס כל שעה, רואה "מבט" לא צריך לעשות מעצמו בסלוחיות. בשאני בתריל, אני לא מרגיש שוה חסר לי בטלוריוה, בשאני בת"ל, אני לא מרגיש שזה חסר לי
בטלורייה אני רואה בעיסר טרשים רוקובנקרים, סרלי
מרע ומבע סמורס מענייו אותי בק אם יש במשחק
השימות לאומית והלא שלא איון לאיצקריון ובם אם
אני יושב מול השלורייה. לא בשות שאצפה בכל
למעם אלא אעיר בעתון מקצעי או בספר ומפעם
למעם אעירי מבט בעירקע לועתר מה בורה ואתכה
בחות אותה מוצלת, אם למשל כן ארון ראש
הפתעירה אנסה מפציא ומן לפשל כן ארון ראש
הפתעירה אנסה מפציא ומן לפשל כן ארון ראש
הפתעירה אנסה מפציא ומן לפשל וכן ארון ראש
הפתעירה אנסה מפציא ומן לפשל וכן ארון ראש
מפור בטלווייה מפיל כן ארון ראש וווים הוא לא עשה את הילד וא א וולד אותן. תפקירו להיות תיהו לראוג שהכל להיה מנוע סיכוכים. את השאר

בור למומיקה היא כצין מדיטציה בשבילי.

אני אוהכ לשוחח עם אנשים אינטליגנטיים. אינני מוצא עניין כאנשים לא אינטליגנטיים, נם אם אני מחבב אותם. למרות שאני עוכד עם רופאים וגרנו בשכנות לרופאים, החברה שלנו מאוד רביגונית. מעורבת, אנשים ממקצועות שונים. יש חברים טוכים. בארץ וכחו"ל, שגם אם נפגשים איתם רק אחת לחצי שנה, השיחה נמשכת כאילו עבר שנוע. בגלל עומס ההתחיבויות המקצועיות, אנחנו לא מרבים לצאת עם חברים בשנים האחרונות. אין שיגרה של עובי שבת עם חבר'ה או משחקי קלפים. יכול להיות שהמקצוע מעייף, ואולי בשנים האתרונות יש לי יותר צורך להפתגר, לקרוא, לשמוע מוסיקה, להיות לבר.

כל חיי אני עובר עם נשים, ולזכותן ייאמר שעדיין איני מכין אותן. אשה זה עדיין מסתורין בשבילי. הגל שהיא משדרת עליו שונה משל גבר, דרכי ההישג שלה, דרכי המחשבה. אני חושב שאשה עולה על הגבר בתיחכום המחשבה

קולנוע אני מאוד אוהב, אבל את רוב תכרטים שראיתי כשנים האחרונות ראיתי בשדית תעופה ובמטוסים. פעם אהבתי להיות בשרות תעופה, אכל לאחרונה עייפתי מזה. הקסם נמוג, וזה נראה כמו כל

אני מרבה לנסוע לחו"ל, נסיעות הקשורות לעכורה. כשאני בחו"ל, אחרי כנס אי הרצאה, יש זמן לבילוי, כלי מתח ולחץ יומיומי, רחוק מהשיגרה. ואו אני הולך לקונצרט או לסרט או לתיאטרוז וכעיקר בלונדון אנ ניו־יורק), לפעמים להופעת מהול. נכנס למוזיאון או לגלריה, אם יש תערוכה שמעניינת אותי. או סתם דולך ברחוב, בפארק, ביער. בשכילי, זה כילוי נפלא. 14 שנה היה לנו כלכ, זנהנתי לצאת איתו לטיולים ארוכים. לפעמים אכנס לבית־קפה, לחצי שעת של שיחה קלה, או פשוט לשכח מול הכיכר המרכזית ולראות את העולם עובר על מניך.

אני אוהב לשוחח עם אנשים " אינטליגנטוים. אינני מוצא עניין באנשים לא אינטליגנטיים, גם אם אני מתכב אותם".

כשאני בחריל, ויש לי שעה־שעתיים פנויות, אולי אשב ואכרא או ארד להתרענן בבריכה אבל כשיט לי יום תופשי, לא אשב בבית המלון עם ספר אלא אצא לראות את הדכרים המעליינים שהעיר מציעה. כשאני בארץ, מדי מעם אני לוקח סוף שבוע לעצמי. להתנודר, לקרוא, לכתוב, לותנחק, לצאת מהמענל שלי לסדר את המושבות, להתכונן להרצאה או סתם

שנים דבות גרחי בירושלים ולא רציתי לעווב אותה חייתי כמש מאוה: בה וכשעברתי לעכור בתליהשומר המשכתי, כמשו שנתיים, לנוך היהשלים במשוד הוגן תליאכים צמחו עלי, אני מרגיש אותה, אותבואת האוודה, את הקצב התוסם שלה. חיום, זו

TINIT

ילד הולך לצבא. בן 18. בעיני המדינה וצה"ל הוא כבר גבר צעיר. בעיני ההורים היה ותמיד יהיה ילד, הילד שלהם. טוראי אברהם בן נר נכנס לשרותים בבסיס הטירונים של הנח"ל, הכניס את הרובה לפה והרג את עצמו. זה קרה ב־13 במרס "85, ארבעה ימים לאחר שאמר לאמו: "את יודעת אמא, באמת רע לי בטירונות, אבל זה יעבור. כל דבר רע עובר". שנחיים וחצי אחרי ההורים עדיין אינם מבינים מדוע. מנסים לשחזר. לחשוב איפה, אם בכלל, אפשר היה לעצור את הקטסטרופה.

מאת עמנואל רוזן

וא דיבר כל הזמן על זה שהוא לא מצליח לעמוד כלוח הזמנים. היתה לו בעייה עם השרוך הארוך של הני על. לקה לו כל פעם עשר דקות כרי לסשור אותו. ניסינו לעזור לו: בעלי הלך לחפש בשכילו ריצ'רץ', אכל בשכת הכל סגור ולכן הוא עכר אצל כל השכנים, ער שמצא. הצענו לתפור לו את הריצ'רץ' במקום השרוך, אכל הוא סרכ. הוא אמר שהיחסים במחלכת כירונים מושתתים על אמוז ושהוא לא ישתמש כזה בלי אישור מהמפקד. הוא לקח את הריצ'רץ' ככים וחזר איתו לבסים. ארבעה ימים אחרי זה הוא התאכר, וכאשר קיכלנו בחזרה את הציור שלו ראינו שהוא לא תפר את הריצ'רץ' על הנעל. המפקרים סיפרו שהוא לא ביקש מהם רשות, אבל אני מאמינה, אני כמעט בטוחה, שאבי ביקש רשות ולא קיבל". דבורה בן נר, אמא של חייל, על השבת האחרונה של כנה אכי בכית.

טוראי 4821771 אברהם כן נר התאבר בבסיס הטירונים של הנח"ל בשעה חמש ושלושים אחר הצהריים, כ־13 כמרס 1985. ארכעה ימים לאחר תוסשת השבת הראשונה שלו. ארבעה ימים לאחר שאמר לאמו: "את יודעת אמא, את צודקת. כאמת רע. לי בטירונות, אכל זה יעכור. כל דכר רע עובר. גם בכית־הספר התיכון היה לי רע וזה עכר".

דכורה: "עכרו שנתיים וחצי ואני עדיין לא מכינה. אני יודעת שהוא היה ילד קשה, שתמיד היו לו בעיות, שהוא חשב במושגים של חיים ומוות בגיל צעיר מאוד, צעיר מרי. אני יורעת שכתשעה הימים שהוא הספיק להיות כטירונות, הוא סכל מכל רגע: שהוא התייסר. שהוא ככה בלילה. אבל אני לא מבינה, פשוט לא מכינה איזה דבר גורא קרה שגרם לו להיכנס לשרותים שם בכסים, להכנים את הרובה לפה ולהרוג את עצמו. חייב היה לקרות שם משתו נורא. ואני לא

שנתיים וחצי אחרי היריה, מנסים לשחור. לחזור אחורה. לילדות. לשחק בפסיכולוגיה. הקו המנחה: אישה, אם בכלל, אפשר היה לעצור את הקטסטרופה.

דבורה על אבי כילד קטן: "הוא היה ילד שונה. - הוא, למשל, שנא משחקי מלחמה. הוא לא כנה מטוסים ורובים מעץ, וכאשר כל הילדים רצו להיות חיילים ושוטרים – הוא אמר: אמא. אני לא רוצה להיות חייל. חיילים מתים ואני לא רוצה למות. הוא נורא רצה להיות סופר כי סופר עושה תמיד רק מה שהוא רוצה. חושבת ש'כמחנה' או גלי צה"ל היו מפיקים ממנו אני זוכרת שנורא נפגעתי, חשבתי איזה בן לא פטריוט 🛴 תועלת".

> עובר במקום שהשתיקה יפה לו. האם דכורה – מורה כאולפן לעכרית. ארץ ישראל הטוכה. ככית עוד אח

כגיל 8 לקחו את אבי בפעם הראשונה לפסיכולוג. "הוא עדיין הרטיב וחשבחי שון בעיה נפשית. הפסיכולוג מצא שיש לו פגם אורגני קל שמשפיע על התמצאות במרחב. הפסיכולוג אמר שור גם הסיבה שעד כיתה ו' הוא לא כתב ולא הכין מעולם

ביותר שלו היה ציור. עד גיל מאוחר הוא סתם שירכט, ופתאום זה התחיל. בהתחלה חשבנו שהוא מעתיק מאיזשהו מקום. כגיל 17 היתה לו תערוכה בפסטיוואל ערד והוא אפילו מכר שתי תמונות. ב'מעריב' התפרסמו ציורים שלו במרור של מאיך עוזיאל הציורים שלו היו קשים ומדכאים. כגייל 13 צייר את סכא שלו אחרי שמת. הוא צייך כוכות תלויות על בסוף כיחה יו"ר הוא עזב. הוא לא יכול היה לשאת את חוטים ואנשים שמשחקים כהן, צייר גולגולת שמישה ההתייחסות של המורים אליו, והמורים לא סבלו אותו. שופך לתוכה כל מיני דכרים רעים, וצייר ראשים שנתונים בתיך מסגרות נוקשות. היום אני מבינה את

הציורים האלה הרבה יותר טוכ". בגיל 14 כתב אבי שירו "אם ראית פעם אריה גווע וסכיבו/ אוכלי הנכלות הקטנים צוחקים ברשעות קטנונית/ תרע/ אני ראיתי זאת/ גם בסרט טבע/ והרם עלה לראשי/ רותח מועם על/ ההשפלה על אוכרן הכבוד/ ראיתי זאת גם לא בטלוויויה/ עמדתי כצר/ חשבתי לי שהם גומרים/ וצוחקים/ והוא הולך לצר, כמעט בוכה/ עוד נצחון של חברה על בודר/ שסירב לוותר על דבר בלתי נראה/ בלתי מוחשי

תקופת השל"ת עברה עליו בנעימים. הוא ערך וכתב את עלון הגרעין, ובמסיכת הסיום היה התמלילן, המלחין, התפאורן והנגן הראשי, הוא אהכ מוסיקה קלאסית וגם את קט סטיבנס, חווה אלברשטיין ואריק

שיחה עם הבוחגת הפסיכוטכנית, בצו הגיוס הראשון, הוא סיפר הכל. התוצאה היתה אכחנה קשה: המאכחנת הציעה לשלוח את אבי לכריקה אצל קצין־כריאות־נפש. היא כתבת: "נאבי) מבריק מכחינה אינטלקטואלית, סך של מחונן. בכיתה כי"ח הספיק לקרוא את אנציקלופריות 'מכלל' ו'תרבות'. אינו יוצר קשר עם חברים. מנתח מצבים. עסוק בלחשוב רוכ הומן. חושב על: ההיסטוריה של רומי העתיקה ועד פילוסופיה ופיסיקה... יורע הרבה מעבר למה שהמורים יודעים בבית הספר, ולכן נמצא' איתם כ'תקלים'... מדבר בשפה ספרותית מבריקה... רצה להפסיק ללמוד עוד לפני שנתיים כי אינו אוהכ מסגרות... עסוק באמנות, מצייר 4 שעות בממוצע כיום. מנגן, ורוב הזמן עסוק בלחשוב...אין לו כמעט חברים ולא זקוק לחברה, הולך לבד לסרטים כי 'בין כה וכה יושבים ושותקים בסרט'. היה בטיפול אצל , ססיכולוג כמה פעמים בגלל בעיות בכית־הספר

ושוחרר, כהגדרתו, מחוסר ראיות..." הרופא לא קיבל את המלצת המאבחנת. "מתנגר ובריקה פסיכיאטרית", כתב, "לדעתי אין צורן נ זהו נער שמנצל היטב את זמנו, שיודע את המשימה..." במקום לקב"ן, שלח אותו הצבא למבדקי טים. זו

היתה חַפעם הראשונה, כנראה, שאבי התחיל לפתח נוגדנים חריפים לשיטת הפקודות. הוא רצה ללכת לנח"ל ולא הבין מרוע שולחים אותו לטים. במברקים הוא הכשיל את עצמר – והורת. דבורה: "הוא הכיר במיגבלות שלו. הוא לא התבייש בהן. אפילו רשיוו

שעורי בית. ואנחבו חשבנו שזה סתם כגלל עצלנות או משיעמום, כי בגיל שלוש הוא כבר ידע לקרוא. בעיית ההרטכה נפתרה כניל 12". אכי בתיכון ערד: "הוא היה ילר מיוחר. מאלה שאין להם מה ללמוד, שיודעים יותר טוכ מהמורים. הוא קראו ארבעה ספרים בשכוע, קרא כל דכר כתוב.

הוא אהכ לדרור להם על היכלות". חברים מספרים שבשעותיו הקשות בבית־הספר דיבר אכי על התאכרות. ההורים אינם יודעים על כר דבר. דבורה אומרת שהמילה "התאברות" לא עלתה מעולם בנית. אחרי ההלוויה היא הפכה את הבית, חיפשה אולי השאיר, אכי מכתב, רמז, כיוון. רבר לא

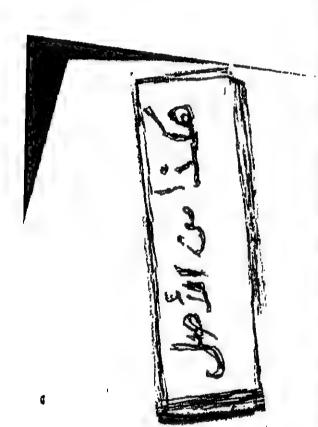
דבורה: "ככיתה י'א הוא עבר לכיתיספר לאמנות בכאר שבע. בן בודד בכיתה של בנות. הוא הרגיש שם מצויין. גם המורים אהבו אותו ונתנו לו חופש ומרחכ כחייה מעכר למקובל. אין לי ספק שהוא היה ילר חריג. כעיני חבריו הוא היה אוטוריטה לכל הקשור בהשכלה כללית וניתוח מצבים. מגיל צעיר מאוד כתב סאטירות וצייר קריקטורות. לא היו לו הרכה חברים, אכל אהכו אותו. כאשר המורים ככיתה ירדו עליו ועלבו כו, התלמידים האחרים לא הכינו למה. אחרי שהוא התאבר סיפרו לי טירונים מהמחלקה שלן שכל הומן הם נענשו בגלל ביצועים לקויים שלו ומפני שלא עמד בזמנים – אבל אף פעם לא היה מישהו שכעס

עליו. הם הגיבו לתולשות שלו בסלחנות מפתיעה. הכעיות כתיכון הכיאו את אבי כפעם השניה בחייו לפסיכולוג. היו מספר פגישות, שיחות ארוכות וכסיומן רו"ח מסוכך שלא חידש להורים דבר. הפסיכולוג אמר שאבי הוא ילד אינטליגנטי. הוא היה ב"צופים", גיסה להדריך שם ונכשל. "הוא הרגיש רע כמדריך, הרגיש שהחניכים מטפסים עליו ושאין לו כות להשתלט עליהם".

לפעמים הלך להפגנות של "שלום עכשיו". ככחירות הצכיע לאמנון רוכינשטיין. "הוא לא החלהב מהנושא הצכאי. היו לו מיגכלות פיויות: הוא היה גבוה, 1,85 מטר, אבל קצת שמנמן, וחשש שלא יעמור במאמצים. כבית הספר היה חלש מאור בספורט. קיבל תמיד 4 או 'לא מספיק'. מצד שני הוא לא רצה להיות ג'ובגיק ולכן הלך לנח"ל. אני לא יודעת למה, אני

רבורה על כישוריו של אביו 'הכשרון הגדול.

"אני יודעת שב־9 הימים שלו בטירונות הוא התייסר. אבל איני מבינה איזה דבר נורא גרם לו להיכנס לשרותים בבסיס, להכנים את הרובה לפה ולהרוג את עצמו".

אני בן נר ז"ל באחד מצילומיו

האחרונים, והגלוייה ששלח עם איתותים בויווים למצוקה וסכות חיים, שלא הגיעה לידי ההנרים אלא חודש לאחר הערודיות, בשכאו לפנישה עם עם הפרקליט הפיקודי

1 08p, 1500p, 100p, 1800p

IIY7NI TUEITI DI

אוחברי שינוי, הליברלים העצמאים והמרכז הליברלי, מאוחדים בשאיפה אחת - להגשים את מטרתה המקורית של הציונות: להיות עם חופשי בארצנו.

עם חופשי משלטון בעם אחר; עם חופשי מתלות בכספי זרים, תלות הפוגעת בעצמאותנו האמיתית והמטפחת נחשלות וחוסר יעילות: עם חופשי מכבלי הכפיה החרדית המאיימת על אופיה הציוני, הסובלני וחנאור של ארצנו.

החופש בו אנו דוגלים הוא חופש כולל: חופש הפרט משרירות, חופש היוזמת והתחרות, חופש מקרטלים ומונופולים, חופש מנפיח דתית ואנטי דתית, חופש להתפרנס בכבוד, חופש מעוני ופיגור חברתי, חופש לחיות במדינה יהודית ודמוקרטית, החותרת לשלום עם שכניה.

אנו חברי המוסדות המרכזיים של שלוש - המפלגות, מכריזים על חקמת תנועת המרכז.

Section of the sectio A CAPA-10

A CAPA-10 ליי מוצר ועשיה: ליי מוצר מיי מוצר עשיה: ליי מוצר מיי מוצר מוצר מיי מוצר מוצר מיי מו ארואון יובטאן הפשריקיבון משריקיבון Industry | First | Fir מרי היים של ה Sementary Tree of the Control of the THE STATE OF THE S BOOM.

BO

A CONTROL OF THE PROPERTY OF T

עוינוי- מפלגת המרכז, ליברלים עצמאים (ל"ע), המרכז הליברלי.

TE SERVER

אחד מציוריו של אבי, עליהם אומרת אמו: "הם היו קשים ומדכאים. הוא

צייר גולגולת שמישחו שופך לתוכה כל מיני דברים רעים, וראשים שנתונים בתוך מסגרות נוקשות. היום אני מבינה את הציורים האלה הרבה יותר עוב".

כי גלויה שכזאת לא תעודד את הורק...

"לרוב אבי היה מתעייף ומותר, ואז מקבל עונשים. שמעתי מחבריו לגרעין שיום אחד תאר את

התאברות שלו בכך שיירה ידיה אחת באוויד ואו -

כאשר כולם יסתכלו עליו – יירה בעצמו. הוא הדגיש

שיתאבד כמו גבר, לא בשירותים. הוא גם אמר, לפי

מה ששמעתי, שיעשה זאת אחרי שהרס"פ יטרטר אותו.

כאשר שמעתי שמישהו התאבר בכסים, ישר חשבתי

על אבי, כי במשך כל הומן היה לי רושם שקשה לו

ושלכסוף הוא יכצע את מה שהוא מתכוון לעשות. אבי

סיפר לי שכתב מכתב להוריו ופנה אליהם בתואר;

לי מקרה שארע לפני יומייים, בשעה שישבנו בכיתה

הוא הכנים את קנה הרוכה לפה ואמר: וואלה, אני

אתאבר ואירה בעצמי. לא התפלאתי כאשר הוא

מסוגל לצייר לעולם. הוא אמר לנו שהוא חי כדי

לצייר וכַאשר ימצא עצמו, גם אם זה יהיה בגיל 21,

הוא לא רואה שום טעם כהמשך החיים. חשבתי שהוא

ונהג לסגת מהן. יום לפני מותו פניתי למ"כ וסיפותי

לו שאבי מרבר על כוונה לפגוע בעצמו. המ"ב השיב

הוא טען שהוא יאבר את הרגש בידיים ולא יהיה

הוא לא היה התלטי בהצהרותיו על התאברות

"לא הכרתי אותו אבל תבריו סיפרו לי שהוא

דכורה: "אני חושבת שכל החברים שהתריעו כפני

המפקדים על מצבו של אבי היו גיבורים. האווידה

בבסיס, כך הם סיפרו לי, היתה של אימה ופתר. אמור

היה לרבר. כאשר הם כאו אלי הכיתה ב'שבעה', וסיפרו

לי על אבי, הם אמרה אנחנו מקורים שמה שאמרנו כאן

מייל לשרותים, נשמעת יריה ותחייל נמצא מת. חיילי

המחלקה מתעוררים ומזנקים מיד למיטתו של אבי. הם

כטותים שוה הוא. אבל אבי ישן, היריה לא העירה

כולם חשבו שזה אכי כי כולם חששו שהוא ינרום

עדויות של חיילים: יכאשר החייל החאבר ככוקר.

"כאשר החייל התאכד חשבתי שזה אבי כי ראיתי

6 בבוקר. אבי ותיילי מחלקתו עולים על משאית

בדרך לבדיקות רפואיות ככסים חיל הרפואה. נושא

השיחה: התאברותו של החייל. ערות: "אכי אמר

שהחייל הוה צודק, שהוא עשה בשכל. חשבתי שתוא

סתם צוחק". ערות אחרת: ""אחרי המקרה שמעתי את

אבי מקבל מהמ"כ רשות ללכת לשרותים. הוא נכנס

לתא הסמוך לזה שבו נהרג התייל בכבוקר, פונר את

של החייל בכוקר השפיעה על אבי מבחינת הקלות

קשר סמוי כין שני המקרים. ישנה אפשרות שבעקבות

חוות רעת הפרקלים הפיקודי: "מפקדיו של

"הצלחתר של החייל בכוקר, החלים גם אבי להתאבר".

המנוח חיו ערים בשלושת היפים האחרונים לחייו

לעוכרה שהוא השמיע איומים להתאבד. כעקבות אותם

איומים שותחה מש"קית הת"ש עם מפקר המחלקה ועם

קצין בריאות הנפש והפנתה את תשומת ליבם

לבעיותיו של החייל. מדברי קצין כריאות הנפש עולה

כי אף לא אחר מן המפקרים מסר לו בצורה ישירה או

עקיפה על כך שהחייל מאיים בהתאבדות... מפקר

המחלקה לא זכר את תוכן שיחתו עם קצין בריאות

הנפש, והשערתו שהעביר לקצין את הבעיה גם ככתב

לא אומתה במהלך החקירה... מחומר הראיות עולה

(רומשך בעמוד (5)

אחר הצהריים הוזרים החיילים לכסים. מיסדר.

ערותה של מש"קית הת"ש: "לדעתי, התאבדותו

ערותו של סגן מפקר הפלוגה: "אני מניה שישנו

יום רכיעי. כשעה ארכע וחצי לפנות בוקר נכנס

"לא פעם דיכר איתנו על דכאונות ויאוש. זכור

למוקירי זכרי..."

לא התכוון לזה כרצינות."

לי שהעניין בטיפול".

לא יפליל אותנו".

משהו לעצמו."

עצמן ויורה.

שבכיצוע המעשה,"

כעיניים שלו את הרכאון".

אבי אומר שזו שטות להתאבר".

ריבר הרבה על התאכרות".

התאבר".

אצל קצין כריאות הנפש..."

ערותו של סגן מפקר הפלוגה: "אכי איים שיפגע בעצמו. הוא איים שיפתור את הבעיות שלו בצורה של התאבדות".

כיום שני פנה אבי כיוזמתו למש"קית תנאי השירות. עדותה: "ביום שני, בשעת הצהריים, כאשר הסתוכבתי כמאהל פלוגה א', ניגש אלי המנוח ושאל אותי איך אפשר לדבר עם קצין בריאות הנפש. שאלתי את המנוח מדוע הוא מעוניין להיפגש עם הקב"ן, והוא אמר שהוא רב עם המפקר ונשכר לו ואו שהוא יירה בעצמו או במפקר. הוא סיפר לי שבכל חייו לא ניסה אף פעם להתמודר עם מכשולים ובעיות, ותמיד ברח. הוא סיפר לי שמטרטרים אותו. האיום שלו נראה לי רציני, לא כמו איומים אחרים שחיילים משמיעים בתרירות די גבוהה. נראה לי חמור שאחרי שבוע של טירונות הוא נמצא כמצב נפשי כל כך קשה. בסוף שאלתי אותו שוב: למה אתה רוצה להתאבר, והוא אמר לי: אם הייתי רוצה, לא הייתי מכקש לראות את הקב"ן. עוד באותו יום הזמנתי לו תור לקב"ן ליום

סגן מפקד הפלוגה: "אבי איים שיפגע בעצמו. הוא איים שיפתור את הבעיות שלו בצורה של התאבדות".

יום שלישי. מצוקתו של אבי גוברת. שוב ושוב על כך למפקריר. הנורה האדומה אינה נדלקת.

המחברת של השיעור... בעקבות שיחה שלי עם אבי דיווחתי על כך למ"פ, והחלטנו להעביר אותו לראיון

עדות הקב"ן: "לא הוכא לידיעתי על־ירי מפקריו של החייל שהוא מתכוון להתאכר. אם הייתי יורע ואת, הוא היה מתקבל אצלי מיידית – כמו בכל מקרה של איום בהתאברות, ולו הקל ביותר... לאחר המקרה נודע לי שאכן קיבלתי התראה על חייל מפלוגה א' שאני צריך לראות, אולם לא היה ידוע לי שמדובר כחייל שאיים כהתאכרות".

הוא נקלע לעימותים עם מפקר הכיתה. הוא מקכל עונש: לכתוב אלף פעם שצריך לשמור על רכוש הצבא. כאשר הוא נענש בשכיבות סמיכה, הוא שואל את המ"כ: "עכשיו אתה מרוצה? עכשיו טוב לרי.". אתרייכן הוא מתבצל על החוצפה שברבריו. חבריו של אבי שומעים אותו מרכר על התאברות. הם מדוותים

דויות של תיילי המחלקה: "אבי התקשה במסגרת הצבאית לעמור כומנים ולעמור כמנחנים פיויים, שלא היו קשים כמיוחד."

הצליח לעמור כומנים וכתנאים. הוא אמר כל הזמן שהמסגרת הצבאית קשה עליר. לפגי מספר ימים ניגשתי לתיבת הרואר על־מנת לשלות מכתב, ודרך החריץ ראיתי גלויה מחרה עליה כתוב 'קשה לר', מספר רב של פעמים, וכן 'הצילו' באותיות גדולות. לא ראיתי את חשם על הגלוייה. ניגשתי למחלקה וסיפרתי לתיילים על כך, ותם אמרו לי שזה אבי כתב ושהוא עשה זאת בצחוק. אמרתי להם שהוא לא נורמלי

(המשך מהעמוד הקודם) גהינה הוא סירב להוציא כי לא סמך על עצמר, אז הוא התגייס ביום שלישי, 5 במרס, היישר לבסיס

הטירונים של הנח"ל. ביום שישי, 8 במרם, הגיע הכיתה לחופשת שבת. רכורה: "הוא חיה במצב של שוק. כל השרירים שלו היו תפוסים והוא היה פצוע בכף הרגל משלפוחיות ויבלות; אייאפשר היה להוריד מרגליו את הגרכיים, הן ממש נדכקו לעור. לקחנו אותו מיד ל'מגן רוד ארום', שם הוא טופל וקיבל המלצה לא לנעול נעליים כמשך חמישה ימים. הוא לא רצה לאכול ורק נכנס לאמכטיה והלך לישון. לפני זה עוד הספיק לספר לי שכמעט ריתקו אותו לכסיס מפני שהכומחה אבהה לו. הוא אמר ליו: 'אמא, כמעט בכיתי, לא יכולתי לשאת את המחשבת שלא אצא הביתה'... כזה 'סכון' הוא היה, כל כך מרובע.

"בשנת בכוקר, אחרי שינה ממושכת, אני כבר ריבר וסיפר יותר: הוא סיפר שנורא קשה לו אכל שהוא די אופטימי לגכי הכושר הגופגי שלו, ואפילו הצכיע בגאווה על כמה שרירים שהתפתחו. הוא היה ממש 'חמאה', האיש הזה... אחרייכן סיפר לי שהרבה פעמים הוא לא עומד כלוחיהומנים ולא מצליח לכצע את הפקורות וכל המחלקה נענשת בגללו. זה מאוד פגע כו

תאום הפנים שלו החווירו, והוא סיפר לי משהו נורא – סיפר שבשיחת הקכלה, כיום הראשון של הטירונות, אמרו להם שעוד לא היה מחזור טירונים כאותו כסים שהסתיים מכלי שאיושהו חייל התאכר או השתנע, ולכן החיילים נדרשים לפקות עין ולרווח מיך למפקדים על התנהגות חריגה של הכריהם. אני חושבת שהדברים האלה רדפו אותו, כי הוא חזר עליהם כמו תקליט שבור. פתאום הפסיק ואמר: 'אמא, קשה לי, אני לא יכול לשאת את העוברה שאני אפס, שאני כלום. אני לא כלום ואני לא יכול להיות כלום. אני לא סובל שעושים ממני אפס, הרי יכול להיות שאחר הרמטכ"לים הבאים נמצא איתנו עכשיו כמהלקה..."

"הרברים האלה מאור הראיגו אותי, הייתי די אוברת עצות, אם כי לא העליתי על דעתי לרגע עניין של התאברות. אמרתי לו: חשמע. זה רע שצריך לעכור אותו, וזה יעכור. שחק אותה. אני ואתה יודעים שאתה לא אפס. זה יעבור. כמה זמן זה?! והוא ענה לי: את יורעת, אמא, את צורקת".

כיום ראשון ככוקר חור אכי לבסיס, צולע. פרידה אופטימית. "אני עור אניע לצנחנים", חייך לאמו. "הייתי גאה בו", היא מספרת. החזרה לכסיס אחרי שבת מתוקה בכית היתה, כנראה, קשה. ביום ראשון בערכ משוחח מזכיר הגרעין עם מפקד המחלקה ומפקר הפלוגה של אבי. בין היתר, הוא מגלה להם כי טוראי כן נר מדכר כגלוי על התאכרות. כיום ראשון בערב מתקשר אניו של אני לכסיס כדי לברר מה מצכ המציעה כרגלו. המ"פ, שבר יודע על איום ההתאכרות של אבי, אינו אומר דכר. הוא מכטיח לדאוג אישית שאבי ישוחרר ממאמצים. "נרגענו, הוקל לגו", אומרת דבורה. "למה הוא לא אמר לי מלח על האיום של אבי?", שואל האכ יוסי.

עדות מפקר הפלוגה: "וכור לי שאביו של המנוח התקשר ליחידתי והתלונן בפני שכנו פצוע ברגלו ולא קיבל כל טיפול. הוא סימר שבנו חלך לחובש, אך זה לא רצה בכלל לבדוק אותו. כדקתי עם החובש והתברר לי שהמנוח כלל לא הגיע אליו ולא התלוגן על סציעה כרגל. למעט דכר זה לא אמר לי אביו של המנוח דכר נוסף. ירוע לי שחמנוח סיפר למש"קית חנאי השירות של הפלוגה שהוא יסגע בעצמו או כמסקריו, ומאותר יותר חזר כאוזניה על כוונתו, והמש"קית פעלה כנדרש כאשר דיווחה על כך מיירית למפקדיו".

עדות מפקר המחלקה "אכי השב על המוות כעל פתרון לבעיותיו... את זה אני יודע גם מחברים שלו וגם ממנו. התרשמתי שהוא כחור 'צף', ואפילו קרה מקרה כו תפסתי אותו כומן שיעור נשק, מצייר על

Haeala36

זרב אדום לבו

(המשך מעמוד 30)

של הקמת משק מוררני. קראו להם, והם באו, מלאי רצון טוב ונכונות עד הסוף, אכל חסרי כל ידע".

וד זמן קצר ביקשו ממנו-שיעזוב את אלפי הרונמים של הפלחה ויילך להקים את מפעלי המים בצפון רמת־הגולן, שהם מאגרים ענקיים של מים להשקייה. שמשון, כדרכו, התמסר כולו לעניין. למד בכוחות עצמו כל שניתן ללמוד על הנושא. באותן שנים הסתוככו חייו סביב מפעל המים. וכך זה היה לכל אורך הדרך. הוא אומר שאצלו יש הסכלה מוחלטת כין שנת-חיים לשנת־עבורה. רוב חייו מושקעים בעבורה.

בעוד הוא שקוע במאגרי המים, מסתכל על החיים דרך הערשה של צבירת מי השקייה, כאו אליו בבקשה שיקים בית־אריזה מרכזי, שהיום ידוע כשם "פירות הגליל", ושבעצם אמור היה להתחרות עם זה של קיבוצי ומושבי הגליל העליון – "פרי הגליל". שנתיים תמימות התחכט והתלכט האם להענות להצעה: "אני ארם מאוד שמרני, למרות שחושכים שאצלי החלטות כאות מהשרוול. אני יכול לשכת חצי שנה על החלטה. אכל כשאני יודע מה אני רוצה, אחרי בדיקות מקיפות ולימוד הנושא, אני הולך עם הדברים עד הסוף, נלחם על עמדתי".

כ־72" פנו אליו, כ־74" נתן תשובה חיוכית. "הכנתי את החשיבות שיש לזה כעכור רמת־הגולן. הכנתי שברגע שמשאיות יתחילו לטייל אל הרמה וממנה עם תוצרת – תהייה פעילות, דברים יתחילו לזוז. יחיאל ארמוני, אז ראש מחלקת ההתיישכות בסוכנות, אמר לי: 'מאגרי המים ככר הולכים די טוב. צריך להמשיך הלאה. צריך לפתח דברים חדשים'. מתוך הדחף לפתח את רמת־הגולן קיבלתי על עצמי

ושוב, למרות מה שנרמה, הרברים לא יצאו מהשרוול. לקח שמונה שנים להעמיר את העסק הזה על הרגליים. היום זה מפעל שערכו כמעט עשרים מיליון דולר. אבל ההתחלה היתה צנועה מאוד. "נה הכלל שלי בניהול. להתחיל תמיד מקטן. לגדול לאט־לאט, בהתאם לנתונים בשטח. קודם למכור את מה שיש, ורק אחרייכן להגדיל. כך היה גם כיקב. אין ניסים ברברים האלה. זה ההכרל כין חזון ומציאות. כשתכננתי את המבנה של 'פירות הגולן' דיברתי בהתחלה על חמישים רונם. קם מישהו ואמר שצריך להיוהר ממני עם שגעון הגדלות שלי, ושאני הולך לסכך את כל העולם. מה פתאום חמישים רונם. לפני ארבע שנים אמר לי מישתו: אני מתפלא עליך. איך בנית מפעל כוה קטן. זה מה שאומרים תמיד ליום. גם כשהתחלתי עם היין, כל המדינה אמרת שאני מטורף.

"כשהתחלתי עם התפוחים, כתב חבר טוב שלי מכתב וכו התריע על כך שישובי רמת־הגולן לעולם לא יוכלו להתחרות כישובי הגליל העליון בכל מה שנוגע לגירול, אריזה ושיווק פירות. כשסיימתי את תפקידי ב'פירות הגולן' היינו יותר גדולים מ'פרי הגליל'. לא הסכמתי עם הגישה שהם יכולים להצליח יותר מאתנו".

שמשון טען אז, כמן שתוא טוען היום, ששיווק זה דבר שאנשים עושים, ואם כך – אין גכול ליפולת. הוא נסע לצרפת, למד במשך כמה שבועות אריוה ושיווק של תפוחי־עץ, חור הכיתה והקים את כית־האריזה המשוכלל ביותר בארץ.

"מאיפה היה לי האומץ ללכת על זהז אני ארם אמיץ. מאיפה היה לי הכוח להלחם בגר אלה שטענו שאני מסבך את ישובי רמת־הנולן? אני ארם חוק. כולם בעצם היו נגרי. החל מהתנועה (תק"ם), שלא רצתה שמשון החליט לקחת את משפחתו ולעווב את הקיבוץ. תחרות לישובי הגליל, ועד למשרד החקלאות. אכל אני צלנג'ר. אוחב להרים כפפות. ככל שההתנגדות יכול לקבל שעוצרים אותו כשהוא בטוח שהוא צורק. יותר גדולח, כך אני יותר נחוש בדעתי להצלית. כשהקנותי את מאגרי הכים, נתן לי חבר קינוץ דפנה - כמעט קיכל על עצמו נידול מפעל של "אַלסינט". היו עצה שתולכת אתי מאז: אם אתה רוצה לחשיג משתו, לו הצעות אחרות, כולן דיברו על הרבה כסף, אבל תניד רכרים לא מציאותיים. אכסורדיים, תראה שזה יעכור'. ואכן כך היה. ואו למרתי שיש רברים לא amento 38

מציאותיים שאחרייכן נהפכים למציאותיים. זו אחת הכעיות של יזם כקיבוץ. צריך לשכנע כל-כך הרבה אנשים שהחלום שלך נכון". אחרי שמונה שנים של ניהול "פירות-הגולן"

החליט שמשון לפרוש. חשב ללכת ללמוד, לעשות דברים אחרים. משהו התחיל לבעור כו. הדברים נהפכו למציאותיים, והוא היה זקוק לאתגרים חדשים. אכל עוד קורם לכז, כשהיה שקוע רובו ככולו בתפוחי־עץ ואגסים ואפרסקים, כא אליו חבר טוב, אלי זיו מ"קשת", שתיה, לפני שחזר כתשוכה, חבר קיבוץ איילת־השחר, ואמר שצריך להקים יקב ברמת־הגולן, שישתמש בענבים הגרלים ברמה, בעיקר כמושב יונתן. וולנר שאל: "מה עשיתי לר? מה אתה רוצה מחיי? אינה יקכז", וחשב שבכך ירר העניין מהפרק. אלי זין התעקש, נירנד בלי סוף, ובסוף הוציא משמשון הבטחה שכאתר מביקוריו בארה"ב, שגעשו עוד במסגרת בית־האריוה, יבדוק את נושא היין ואת אפשרויות תייצוא. אז, דרך־אגב, חשבו שכדי להקים יקב צריך השקעה של כ־25 מיליון דולר.

"ברור שלא אשב ביקב לנצח. הייתי רוצה ללכת על התחום של בשר. יש ברמת־הגולן אפשרויות אדירות בתחום זה, אפשר לגדל פה פרות לבשר באיכות שלא היתה בארץ״.

שמשון נסע לארת"ב, הקדיש יומיים לבדיקת העניין, כיקר בארכעה יקבים, טייל בתנויות, וחזר לארץ עם שתי תשובות. אחת – שכדי להקים יקב צריך משהו כמו שישה מיליון דולר "בלכד". והשניה – שהוא לא מתכוון לקחת על עצמו את הקמת היקב, כי "היין הישראלי, כך אמרו לי כולם בחו"ל, לעולם לא יוכל להימכר שם. יש לו שם מאוד לא טוב".

אדם שפועמת בו נשמה של יום ושל מוידרברים, אינו

הוא החל לברוק הצעות עבורה מחוץ לרמת-הגולן,

הרברים לא עניינו אותו. בתוך ליבו סוב לחשוב על

האפשרות שיעזול את הרמה

שמשון: "חשבתי שהוא ירד מכל הטיפור. אבל לא. אחרי חמישה חורשים עמרתי לנסוע עם אשתי לטיול בארה"ב. כא אלי זיו, ואמר: 'תעשה טובה. תכרוק הפעם כצורה יותר רצינית. אתה לא יכול ככה לאכוב חברים'. הפעם הקרשתי לעניין שבוע ימים. פגשתי שם ישראלי שהקים בקליפורניה יקב מאוד מוצלח שזכה בהרבה מאוד מדליות זהב. הוא התגרב לעזור לנו, חכיר לי בעלי יקבים, ברק יחד איתי את האפשרויות. בתום השבוע ואחרי התיעצויות מפושבות ליאורה אמרה שאין סיכוי, ואני הייתי יותר אופטימי. אולי נגלל שהיא אמרה שאין סיכוי, החלטתי ללכת על זה. עם הנתונים האלה חזרתי הביתה. אמרתי שאני לדבר על נוריורק וצרפת וקליפורניה. רושב שזו משימה אפשרית".

אבל או החליטו במשק ששמשון צריך לקבל עליו את הסכת הקיבוץ ללינה פרטית, מענר שהצריך עבודה רצינית. שמשון שקע ככך וכעצם שכח את עניין היקנ. הוא הגיש לקיכוץ תוכנית מסויימת שיכול לעזור בפיתוח רמת הנולן. שחייבה שינויים בכל מכנה הקיבוץ. אחרי דיונים וויכוחים באסיפות רבות הוחלט לדחות את הצעתו.

יורע. ברור שלא אשב ביקב לנצת. הייתי רוצה ללבת על התחום של כשר. יש ברמת הגולן אפשרויות אדירות בתחום זה, אפשר לגדל פה פרות לכשר באיכות שלא היתה בארץ. נראה לי שזה יהיה הכיוון החרש. רמת הגולן היא אחר המקומות כעלי הסוטנציאל הגדול ביותר בארץ. צריך רק ליוום כל הזמן דכרים חדשים ולראוג שהם יבוצעו".

יעל פז־מלמד

ואז צק ועלה שנית עניין היקב. חברים ברמה החליטו שאטור לתת לאיש הזה לעזוב אותם, והעלו מחרש את ההצעה. שמון אמר שהוא מוכן להתחיל לבדוק. 'הלכתי ל'כרמל מזרחי' וביקשתי שיכניסו את הענבים שלנו למיכלים מיוחדים כדי שאפשר יהיה לראות אילו תוצאות מתקבלנה. הם סרבו. הלכתי לאליעול, והצלחתי לשכנע אותם. לקחנו כמה סונות ענבים, וייצרנו יין. עם התוצאות נסעתי לארה"ב והבאתי למומחים. הם אמרו: 'מורגש שיש פה פוטנציאל גרול בענבים, אבל הייגן לא מספיק סוב'. החלטתי שצריך להקים יקב קטן ולראות מה יקרה. אכל היה לי ברור שכדי למכור בחר"ל, אני חייב להביא יינן־מומתה מתו"ל.

"הסוכנות – ואני חייב לאמר זאת לשבתה, כי לולא עזרתה רבר לא היה זו – הקציבה 100 אלף רולר לבדיקת הנושא. נסעתי לארה־ב, יעקב שילה סידר לי פגישות עם כמה ייינים מעולים, והייתי צריך לראיין אותם ולהחלים את מי אני לוקח. הראשון שדיברתי אתו היה פיטר שטרן, שאוצריכן התברר לי שהוא אחד המומחים הגרולים. דיברתי תשע שעות ברציפות הצגתי לו את כל הנתונים, וכמובן החלטתי מיד לקבל אותו. ואז התברר לי לתדהמתי שהוא לא יהודי, וכמובן שאין על מה לרבר, כי הרבנות כאן לא תתן הכשר לשום יין שנעשה על־ידי גרי. כסופו של דבר הוא מצא לי יינן שהסכים שהוא יהיה מעין יועץ־על".

ני מאוד שמרני כמריניות השקעות. תמיד אני הולך קורם על קטן, עושה השקעות מינימליות, לא מאמין בהלוואות ובתובות.. כל מפעל צריך להתפתח בקצב שלו, בלי להמתבך בהלוואות־ענק. משום כך היה לי קשה מאוד בהתחלה. פחרתי שאנחנו הולכים לזרוק כסף, שאולי לא ייצא מזה כלום".

שמשון, אפשר לומר, התחיל מהסוף. הוא הבין שכרי למכור בתו"ל, צריך שתהיה לו תחית בסטנורט שמקובל נחו"ל, כך גם הבקבוקים ואפילו הקרטון כו נארוים הבקבוקים. "פניציה" סרכה לספק לו בקבוקים כמו שביקש, והוא נסע וייבא מצרפת. "קרגל" סרבה לספק לו קרטונים לפי דרישתו, והוא נאלץ לייבא מאיטליה. על ויתורים לא היה מה לדכר. אפשר לשבת שעות ולהקשיב לסיפורים על הנסיונות הראשונים למכור את היין נקליפורניה, שכיום מתתרה בצרפת בשתיית יין ובייצורו. שמשון היה נוסע לארה"ב, נאלץ לפרוק לבדו את המכולה, אתריכן היה הולך עם הבקבוקים שלו ממסעדת־יוקרה אחת לשניה, מבית מלון לבית מלון. וכל זה רק לפני שנתיים.

היום הוא מיצר מיליון בקבוקים כשנה, שמונה־עשר סוגי יין, וכשנה הבאה יתווספו עוד שלושה, אחר מהם, דרך־אגכ – שמפניה. הוא מרבר על 12 מיליון בקבוקים בשנה. היום כבר יודעים שלמרות שזה נשמע אבסורדי, מטורף, ויש מעט מאוד יקבים שמגיעים לכמות כזו – הוא ינשים את החלום. לאט, בשקט, כעבורה של עשרים שעות ביום. אבל זה יקרה. אם הוא החליט – הוא גם יביע. יש היום ככל העולם שותי יין המבקשים כמיוחר את היין שמיוצר כיקב ברמת־הגולן. כמעט מדי שבוע מגיעות הזמנות חרשות. פעם זה מאוסטרליה, פעם מרטרויט, שלא

אכל מי שמכיר אותו יורע שאפילו היקב, אהבתו הגדולה נכון לרגע זה והרבר שלו הוא מקריש את כל זמנו ומרצו, הוא רק תחנת־ביניים. עוד מעס העסק יילך כמו שצריך, המטרה שתוא העמיד לעצמו יושמה, ותוא ירוץ קרימה. יילך על משהו חרש שהוא חושב

שמשון: "מה הלאה? כרגע אני עוד לא כדיום

WARNER HOME VIDEO

ולותח החוקלקהוב

מביתו של היפני אתה רואה דברים שלא 🖝 ה קרה בסופי השבוע, מרי שנה בתורשי התורף נאיוויות. כתבה אחרונה בסיררה.

רואים מהרחוב, והדרך לשם אינה עוברת בטיולים מחגיירים ומאורגנים, אלא בטרמפ. הטרמביסט המערבי ביפן הוא "מלך ליום אחר". היפני יאסוך אוחו במכוניחו, יאכיל אותו וילינו בביתו. שם, בבית, יראה האורח שהכותרת של הסיכור היפני היא עריין "צייחנוּת", וולעבר לנס הכלכלי, לפרוספריטי ולתדמית המתנשאת מסחתרים חוסר בטחון

סוהירו קנאוקה, אדריכל תהעיר גיבו: אני לא בשוח" שאנחנו כבר מחוסנים. איני בטוח עוהעם הצייתן הזה, שעדיין כרוך אחר וקיסר שלו, ולי עושלח את יפן למלחמת העולם השניה יחד עם הנאצים, יתשיך עד קץ הדורות לחייר ולהיות נחמד ול"צד דק ונכשידי אלקטרוניקה זהערכות סטריאו".

צילומים בעמוד הימני: למעלה – תלבושת אחידה לבית ספר בטוקיו, "בהתאם לתקן המקובל"; למטה -טקס דתי במיקרש שינטו בקיוטו. בצילום המרכזי למעלה: איטריות, הפלאפל של ימן - ארוחה בתחנת תרכבת של פוקוין צילום עליון בעמוד זה: למעלה -פועלות נקיון בטוקיו. הרחובות מבריקים; למטה - משטיוואל דתי במיקדש אסקוסת בטוקנו, היגנים אחיאישטים בדוכם, אבי אירועים דתיים מטונ זה זביבום עליוזם באירועים

(המשך בעמוד הבא)

בסופי שבוע, מדי שנה, כתודשי החורף והסתיו -

שציור הסקי מאוסטריה הוא הטוכ כיותר בעולם, הוא מאסין – וקונה. וכשיפני אחד קונה – קונים איתו כל

גם בסתיו ונהורף הקרובים, כמדי שנה במופי

והילרים לגלוש כהרים. גם הפעם הם יקתו איתם ציור

סקי – חליפות, נעליים ומגלשיים. אבל הפעם, לראשונה, זה יהיה ציוד אתר, הדיש, מנרים – ומיוצר

מח קרהו לפני כמה חורשים היתה תוכניה

בשלוויזיה, וכתוכנית דיברו על סקי. ריבר שם פרופסור אחר, איש נודע, שניתח כלמרנות את נושא

הסקי, נושא לאומי ביפן. ניתח ופירש ונשא בשורה: יש עכשיו, אמר הפרופסור, ציוד סקי "מייד אין ג'פאן",

משהו חרש, מצויין, הכי טוכ בעולם. הציוד האוסטרי

טוב, הורה הפרוממור, אבל חמר לו משהו – שלא כמו הציור היפני החריש, המגלשיים האוסטרים פשוט אינם

זה היה דבר הפרופסור. היפנים הקשיבו לו

בסיפור הזה, סיפור אמיתי אגב, יש – כמו ככל

המר בטחון עצמי, לוקאלי מאוד, שופע גאווה לאומית.

האיש שמוכר לכל העולם את הווקמן והקומפקט־יסק

אך עריין לא כליכר יודע איפה על המפה נמצא

העולם הוה. אכל הכותרת לסיפור הוה אינה "נאיוויות"

או "גאווה", גם לא "תמימות" או "לוקאליות". הכוחרת

וביצעו. בשלמות. המגלשיים האוסטרים, הלהיט הגרול

היפנים האחרים.

כולו ביפן. רק כיפן. ארום לבן.

(המשך מהעמוד הקודם)

כעירן הסמוראים של הקיסרות- היפנית היה השוגון מורה לנתיניו איך להתלכש, מה לאכול, כיצר לגזוו את שיער ראשם וגם כאיזו זווית להשעין את הגוף בעת שינת הלילה. מי שהרים גבה או שאל "למה", הוצא להורג. ב־1987 ככר לא מוציאים להורג ביפן, אבל יסוחירו קנאוקה, מהעיר גיפו שבצפון מערב יפו, ארריכל מצלית, נשוי ואב לארבעה, אומר: "אני לא בטוח שאנחנו ככר מחוסנים. אני לא בטוח שהעם הצייתן הוה, שעריין כרוך אתר הקיסר שלו, מי ששלח את יפן למלחמת העולם השניה יחד עם הנאצים, ימשיך עד קץ הדורות לחייך ולהיות נחמר ולייצר רק מכשירי אלקטרוניקה ומערכות סטריאו".

יסוחירו קנאוקה רוצה להגר לאוסטרליה. החברה היפנית מפחירה אותו, מאיימת עליו. הוא מרכר כועם על הקיסר הירוהיטו ששלח את אביו הטיים לבצע כעבור הנאצים קמיקוות על ספינות מלחמה אמריקניות. האב נפצע קשה ונפטר לאחר אישפוז ממושך בכית־חולים. יסוהירו מותח קו ישר בין הירוהיטו לכין המורה ככית־הספר בגיפו שמצווה על בתו יוקיקו ללכת למספרת מדי כמה שכועות כדי להתאים את תספורתה ל"תקן המקובל במערכת החינוך היפנית". הוא מרכר בסלירה על התלבושת האחידה, אותה חליפה שחורה מכופתרת עד צוואר, אותו כובע, אותם מכנסיים ונעליים, ועל אותה תלכושת לימי הנופש – אימוניות ותיקים ומימיות – כאשר יוצאים התלמירים לטיול המאורגן. הוא מספר שבנו החנרב להיות 'מלשין' מטעם ההגהלה על תלמידים שאינם מקפידים בהופעתם, רק משום שנמאס לו להיות מולשן.

מתרת, בבית־הספר, אנו מתוורעים לשיעור יפני אופייני. המורה מדקלמת, התלמידים חוזרים אתריה במקהלה ורושמים במחברת. מלה במלה. אין שאלות. הכל כרור. מעל ללוח תלויה רשימת התלמירים מדורגים על־פי ציוניהם, מלמעלה למטה. במקום הראשון – התלמיד המצטיין. זהו גם "מלך הכיתה", התלמיד שכולם רוצים כחברתו. הוא יושב בטפסל הראשון, הכי קרוב למורה. את התלמירים התלשים מושיכים כספסלים האחוריים. מעמדם החברתי מעורער. הורים ביפן מספרים על כעיות נפשיות אצל תלמירים בינוניים שאינם "עומרים כתקן". הם גדלים לתוך חברה שאסור לטעות כה, שכמעט כלתי־אפשרי להיות כה חריג. כאשר מרברים על יפן כעל אחת המרינות המוכילות כאתו ההתאברויות כעולם, מתכוונים גם אליהם.

MIDEDIG 42

אחרים. אנחנו אי מבודר מהעולם. אנחנו יפנים – וזו הבעייה שלנו". מוצא את עצמו מתנצל ומתכייש: מתנצל על מכוניתו

חוסר הסבוגטניות

להתפרש כנכוח

בעיכי פני שותגיע

בני־אדם יש 12

צורות התנהגות

שונות. אבל צריך

לראות גם את הצד

האחר: לעולם לא

חראה עוני יכנים

מתקוטטים ברחוב,

ולעולם לא חשתע

על סכסוכי שכנים,

אארינה שבה ל'סו

היעני יכול

הורים ביפן אספרים. על בעיות נפשיות אצל חלתידים שאינם "עותרים בחקן". הם גדלים לחוך חברה שאסור לטעות בה, שכתעם בלתי אפשרי להיות בה חריג. אחוז ההתאבדויות. כידוע, הוא

ההלקאה העצמית היא אחר מאותם צרדים אפלים של היפני שמעבר לנס הכלכלי, לפרוספריטי, לעושר, לתדמית המתנשאת. אומרים שממש כמו אצלנו, היפנים מכריזים על עצמם כעל "עם נכחר", "עם סגולה". זה נכון, רק שאצלנו מתכוונים לכך ש"אנתנו הכי טובים", והיפני – כשהוא אומר "אנחנו מיוחרים" - מתכוון לומר "אנחנו שונים. עם כל הרפקטים שלנו, עם המגרעות, עם הליקויים – אנחנו שונים, אחרים. אתם המערכיים לא מסוגלים להכין אותנו, לא את תרכותנו, לא את שפחנו ולא את אורה חיינו. אנחנו

היפנים מתנשאים כאשר עומד מולם קוריאני, טיוואני או "פקיסטני שחור". מי שמחפש שם גזענות כמוכנה הטהור ביותר, ימצא אותה, חיה ונושמת. אכל כאשר מרובר כאמריקני (וכמעט כל תייר מערבי הוא בשבילם "אמריקני", גם אם הוא מצרפת) – היפני הקטנה, על דירתו הצפופה, על צורת האכילה

תהגבוהים בעולם.

בצילום מימין: פיקניק בפארק בטוקיו; למעלה במרכז: פסטיוואל שכונתי בטוקיו. כולם נותנים יד.

כמקלות, על האוכל עצמו, על בית השימוש שנבנה בסגנון המקומי, על שאין בביתו מיטות ושצריך לישון על הריצפה. הוא מתבייש כאנגלית הצולעת שלו ומקנא באשה תאמריקנית עם השיער הכלונדי והעיניים שאינן מלוכסנות. הוא יודע את מצבו הנפלא של הין היפני, אבל בטוח שבאמריקה, למרות הדולו הולוש, הרכה יותר טוב. הוא לא מבין מה תייר מערכי מחפש כיפן, מה לו ולמקרשים המשעממים שרק יפני יכול למצוא בהם עניין.

הוא אוסף אותך, הטרמפיסט, במכוניתו (הקטנה, סליחה), לוקח אותך בדרך למסערה הכי מפוארת בעיד (אוכל יפני, סליחה), וכסוף מסרב להניח לך לחפש כית מלון זול ומזמין אותך ללינה כביתו (בית יפני, ישנים על הריצפה, סליחה) – ואחרי כל אלה הוא נדהם לשמוע, ממש אינו מאמין, כאשר אתה אומר לו שמימיך לא פגשת אנשים חביבים ומכניסי אורחים כמו היפנים. מכחינתו, הוא הרי תושיע אותך מצרה גדולה – ואם לא הוא – אין עוד יפנים כמותו.

יפן היא, ככל הנראה, אחת המדינות הפתוח מתויירות בעולם. השלטונות אינם מודאגים מכך. תיירות הפנים, המהווה כמעט 90 אחוז מכלל התיירות כמדינה, מפותחת מאוד ומכניסה הרכה ינים לחשבונות הבנק של בעלי בתי המלון, סוכני הנסיעות ומנהלי האתרים. איש, כמובן, אינו משווע שם לדולרים. התוצאות ניכרות בשטת: אתרי התיירות כיפן ניבנו כעבור יפנים: כתי מלון רכים מסרבים לקבל אורחים מערכיים: סיורים מאורגנים במקרשים ובמוזיאונים מתקיימים ביפנית כלבר. השילוט בכבישים – כשפת הקאנג'י הסינריפנית.

הזרים שבכל זאת מגיעים ליפן, עושים זאת, רובם, כטיולים מאורגנים, כתוך אושובוסים ממווגים, ורק באתרי ה'חוכה": טוקיו, קיוטו, ברה ולפעמים הירושימה. מבין המעטים שמטיילים בכוחות עצמם, הרוכ הם תיירים עשירים שגומעים את המרחקים העצומים ברכבת המהירה כיותר והיקרה כיותר בעולם - השינקאנסן. וכך נותרים רק בודדים שמטיילים ביפן בסגנון הפיול המקובל במזרח הרחוק – עם התרמיל על הגב וכבת רהמלון הפשוטים. זו הדרך הזולה ביותר לטייל ביפן וגם האסשרות הימידה לפגוש את היפני

-מינצרו המוגן והכמעט מקורש: ביתו הררך הכמעם בטותה לביתו של היסני עוברת בטרמם. מה שבכל מקום אחר כעולם מוגדר כסיום או כמשחק מטוכן, נהפך ביפן לתוויה בנוסח "מלך ליום אחר". שם, כצד הכביש, עם התרמיל והשלט שמודיע בשפה היפנית על כיוון הנסיעה הרצוי לך, אתה "גיג"ו": בתרגום מילולי גיג"ן הוא טוכרי, אבל כשאתה צועד כרחוב ומכל הכיוונים שומע את הלחשושים והצחקוקים: "גינ'ין, ביג'ין", כשילדים

מת מביעים עליך ושואלים את אמא "מה הדבר שר מה", וכשוקבות בקימונו מביטות עליך -

- מונה - נתחמה, אתה מבין שגיג'ין כשביל היפני

שתר פנוברי, משהו בנוסח "אי.טי.", אורה מודולל

שנון אוה אוצי, שובה. בעיקר – אתה לא יפבי, ולכן

מיםקק לעודה ולסיוע דתוף. פיבה זו אין סיכוי שיפני יותיר אותך לבדך כשאתה שואל אותו איך להגיע לרועב משיים: הוא יסביר לך ארוכות, ביפנית נמבן, ואתריכן יקה אותך ביד וילונה אותך ד לנקם עצמו. ומסיבה זו, כאשר אתה עומד בצד עים, לא יעברו יותר מחמש דקות עד שמבונית מאן שתך ותיקה אותך ליערך. אגב, אין זה משנה שבע שלך חופף את זה של הבהגן יפני מסוגל שח לשות קילומטרים ממסלולו כדי לחביא אחקר

שה הפרוייקה. אתה הדי גיג'ין ווסר אונים. ישני מסוגל לקחת אותך לתחנת השינקנסן ישובה ולפני שתטפיק להסביר לו שהתקציב אינו מוד לו תענונות כאלה, הוא כבר יעמוד כתור לשו ויעה כשבילך את הברטיסים. כי אתה הרי דיך פון הוא יעצור פעם או פעמיים – צריך ושות קשה ולפעמים גם לאכול משהו; וצא כמובן מלם וצא מתעקש להומין כעכורך אך ורק את ליקא ובי מומלץ של השוף. אתה דברי גייג'ין, רוה מולך תפעמים, כאשר תתפתח שיתה הזבהג ישמע פוב אמר לישון הלילה – כמה נורא – באכסניית ות, חו ישבב את ההנה בפתאומיות ויכריו בנאווה . "וני נוסעים לבית שלי".

א הומנה המפתה הואת צריוך להעריך, בעיקר הדקע העובדה שספונטניות היא מילה שאינה מות ניקו אם תודוך לעשרה אנשים שונים בעשר דו שונת על כף הרגל, תודיה תגובותם בכל עשרת יירים והו הם יבקשו טליווה, אך לא יביטו בעיניך. בישי פחנהג על מי מערכת הוקים קבועה מכנה ש תנובה קבועה לכל נירוי ומילה מוכנה לו מוב ככל חבות כיפן יאמר לך המוכר אותן מלים פיון נשתיכנס לחנותו, וכשתצא ממנה. נערת פולית תפצח כנאום נרגש של "תורה שהצסרפת

מקלית שלנר כלפי כל נוסע חדש. גם נאום פרירה ילי, וכן זה ככל מעלית ביפן, אותו סקסט, ותמד מאי בערה מופנים לכפתודי המעלית, לא אליך. (ערה על תקן של מבונה, וכאשר אין אדם יען ייוה לן, אכן עושות זאת המכתנות – מכונות שרים מבונות כוניסה מתנות בכניסה מתנבואה ביות אתה גם מריה אותו: את מבונות כאנשים ואנשים כמבונות. ככל רואה את השכן מהאלון - אתה גם מריה אותו:

שגעון ה"קומיקֿס": בישול, דיג ו...אדולף היטלר

ה כמעט הדבר הראשון שמושך את עיוין ביפן 🛊 - המדינה הזו משונעת לקומיקס. בהנויות מספרים צריך לחפש תיטב את הספרים המעטים שמתתבאים בין הררי הרים של תוברות קומיקס. כולם קוראים קומיקס – בוכבות, באוטובוסים, ברחוב, בפארקים, בהפקקה מהעבודה, בבית. בעלוויזיה יש לפעמים גם מחדורות הדשות וסרטים עלילחיים בין סידרת קומיקס אחת

300 בטאוני קומיקט עיקריים ועוד במה אלפים, קשנים יותר, מתפרסמים שם מדי שכוען תופוץ ביותר נמכר בשלושה מיליון עותקים בשבוע. יש קומיקט מיוחד לבנים, לבנוח, לגברים, לעקרות ביתן קומיקס לבישול, קומיקס לושים עובדות, לדיג, לספורט, לצבא; יש קומיקט בספרי הלימוד בכתי-הסבר, ובמגוינים לענייני אומנה,

יש ביפן 3008 מועדוני מעריצים לכני כל הנילים והמינים, וכאשר הם נפנשים מדי שנח מניעים לכל אירוע כזה כמעט מיליון בני אדם. מועדוני המערוצים מקיימים פנישות, אירועים, חונים, מדפיסים חולצות ו"כטיקרים", חלקם אף מוציאים בכוחות עצמם ספרים ואנציקלופדיות על דמויותיהם האהובות.

נו תעשייה של מיליוני דולרים: סופרת וציירת קומיקס, רומיקו טקאשי, שכתבה את סידות הקומיקט "אורוקי יששורח", בירסמה מאותה סידרה בודדה שלושים ושלושה ספרים, חמישה סרטים באורך מלא ו־213 סדרות טלוויזיה, זה בנוסף לתעשויה ענק של פוסטרים,

הם מגישים זה לזה את כרטיסי הביקור ורק לאתר שכל אחר מכיר את מעמרו ותפקידו המרוייק של השני, אפשר להתחיל לדבר. אבל לא מתם לרבר. יש צורה מוסכמת לשיתה כין מנהל כללי לפתם מנהל, כין מהנדם ככיר למהנדם מתחיל. גם עומק הקידה נקבע

על־פי המעמר המקצועי: תומר הספונטניות הוה יכול להתפרש כנכות בעיני מי שמגיע ממרינה שכה לעשרה כנרארם יש שתים עשרה צורות ריכור והתנהגות שונות. אכל צריך לראות גם את הצד האחר: לעולם לא חראה שני יפנים מתקוססים ברוצב, לעולם לא תשמע על סכסוכי שכנים, וכל זה במרתה שצפיפות הריור כה היא לא השונה אכן עושות זאת המכונות – מכונות שכנים, וכל זון בשלם, מרינה שכה אתה לא רק מונה מונה מכונות בכניםה מתבוהות ביותר בשלם, מריה אתה שמה ממריה אתה

מביתו של היפני אתה רואה רברים שלא רואים מביום של היא האחרה עם מבים בפגשים ברתוב מהרחוב. אתה רואה שמתחת לחליפה האחירה עם

בובות, סטיקרים וסרטי וידאו. בשנה שעברה היא הרוויחה מהענויו שלושה מילינו דולר. מועדוו המעריצים של "אורוסי יטסורה" מונה, נכון לעכשיו, 80 אלף בני אדם מכל הגילים. דיוקו איקדה שכחבה קומיקס לבנות על מרי אנטואנט, הוציאה כבר 17 ספרים ומכרה 30 מיליון עותקים. ההערצה המערבית ל"דיינסטי", "דאלאס"

ודומותיתן היא מופע חיוור ליד טירוף הקומיקס ביפן, כאשר קאוקו וגוראט, שתי דמויות נודעות מאחת הקדרות, נכנקו בפעם הראשונה למיטה בפרק ה־747 של שידרת הטלוויזיה עליהם, התאבדו במקומות שונים ביפן חמישה נערים שהיו מאוהבים בקאוקו. הם כתבו לפני מותם שלא יכלו לשאת את העלבון הנורא.

לאמריקנים היה בשנות ה־50 וולט דיסני. אבל מאז הם נעצרו. במות הקומיקט שמתפרטמת בארה"ב בשנח ונפלת ממה שמדפיסים היפנים בחודש אחד תחת הקטגוריה -- קומיקט לצעירים. מאן מיקי מאום התדרדרו הקומיקס האמריקנים לרמה ירודה וילדוחית. ביפן, על כל שלושה שיפורי־זבל, אפשר למצוא לפחות אחד שהוא ספרות של ממש. שילוב של חוכן עמוק ומורכב עם ציורים שהם פרי עכורתם של אמנים אמיתיים. חנושאים חורגים מסיפורי מדע בדיוני ושביעיות־סודיות; בימים אלה עומד לצאת לאור ספר קומיקס על אדולף היטלר. נסיונות מערביים לתרום, למשל, סרטי אנימציה לשפת האוגלית, הפכו סרטי מופח לגירסות הולוודיות שטחיות. עדיין לא נמצאו המתרגמים שיצליחו להחמודד עם החומר היפני.

קאורה ווטבה, סופרת קומיקס נודעת ביפן ותלמידתו של טוקה, גדול אומני הקומיקט שם. מוסה להסביר את התגיון שמאחורי השגעון היפני קומיקס: "בכל שפר יפני", היא אומרת. "אפשר למצוא ציורים ואילוסטרציות. לאו דווקא בספרי קומיקט. חעניין הוא שבשכיל יפני ספר חייב לכלול טקסט וציורים. זה תולך ביחד. הרמויות המצויירות חשוכות לו מאוד. היפני רואת בהן דרך לחעביר מידע באופן עקיף, ומה שלפעמים ארוך ומטורבל מדי במלים – יכול להיות קל וברור יותר

זוטבת מסבירת שכאשר חראה ל־100 יפנים שונים תמונה מקויימת, הם יפתחו כלפיה אותה הרגשה. משום כך, שפת הקומיקט היא בשביל הימני שפה לכל דבר, והציור בקומיקס אינו ולווה לתוכן, אלא חלק עיקרי ממנו ולפעמים אפילו

משלים אותו. את שגעון הקומיקט ביפן אפשר להבין גם דרך הכתב חיפוי, הקאנניי, שהאותיות שלו הן ציורים. אומרים שכל יפני הוא צייר בפוטנציה. מחקרים הוכיחו שכאשר אדם מערבי קורא טקסט כתוב, הוא מפעיל במוחו את תאי ההניון; יפני, באותה הזדמנות, מפעיל את תאי הדמיון והיצירה. "ובכלל", אומרת קאורה, "אנחנו היפנים מאמינים שתמונות נושאות יותר רגש מאשר אותיות, שהן מקוגלות להכיע הרבה יותר".

העניבה התואמת והנעליים שתמיד מצוחצחות,

מסצתרים אנשים שונים ששונאים ואוהכים, שתושבים אחרת. בכיתו, היפני אינו מוטרד משככות אכק על המרפים, מחלורה מאמכטיה, ממטכח צר והפוך, מאריסדר נורא כחרר הילדים. עקרת בית יפנית היא חלום הבלהות של בל אירשעימאמא שחרדה מהיום בו תהיה כתה לאשה ולאם. אכל מחוץ לכית - היפני רואג להצמיר לפיו ולפניו רטיית־מנתחים כאשר הוא מצוגן, אותב לצעור ברחונות נקיים ללא רבכ ולהכנס לחנויות כליכו שכהן עובר מיוחר עולה ויורד ללא הפסקה, כמדרגות הנעות כדי לנקות את המעקה שלהן. מחוץ לביתם, היפנים נדבקו בתרמית הפרוספריטי שלהם. עסרת הכית בוחרת את הלחם בפינצטה ומביאה אותו על גכי מגש לקומה, שם הוא נארז בנייר צלופן. כיכר לחם היא למעשה רק שליש (המשר בעמוד 15)

43 Bizezio

פאת יהודית חנוך

והתחלנו לייכא כמויות יותר גדולְוֹת.

"זה היה בריוק כזמן שלאנשים

אותם בבוטיקים עם תווית "מייד אין וגם לייצור. פשטות כלי יומרות.

Binenio 44

פני שש שנים עריין היו יעקב בפסים וכמשכצות. כגרים שאנשים אומרים, איכשהו תמיר מצליחים לחשוב עברנו בכוטיקים ומכרנו. לא לקח לנו בראש אחר. גם כשעת הראיון הם הרבה זמן לגלות שיותר קל ויותר כין אגמי ויאיר שמש עוד שניים פולובשים כלי לחשוב פעמיים. מעשרות ישראלים שייכאו בגרים אולי זה סוד ההצלחה של הבגרים ושל מרברים במשולב, אתר משלים את דברי למכור בגרים מאשר מכונות קפה,

"סאבי", "כוש", ו"סאבי לילדים", מצליחנים ללא פוזות של כאלה, שני נשאר בלונדון, אני המשכתי לקנרה. לגלות מחדש את הבותנה ייבאנו בעיקר וחמישה עשר בוטיקים במקומות שונים צעירים שמוכירים את מה שהאמריקנים כשחורתי לארץ לא ידעתי מה לעשות. נסענו לטיול בתר"ל", מספר יאיר. "יעקב נמאס מהאריגים הסינטתיים, והחלר בארץ. מחזור המכירות שלהם, הם מכנים "השכן ברלת שממול". הם לא כא לי ללמור ואו כא יעקב והציע דהוייה. הגוער אהב אותן. אחרי שנה אומרים, יגיע ב־87 לעשרה מליון דולר. מכירים עור מתקופת התיכון ברמת־גן. לי להצטרף אלין במכירת מכונות לקפה. ראינו שלא כל מה שנמכר בת"ל תולך סיפור הצלחה ישראלי במירות כמעט יאיר ממונה על העיצוב ועל שתי יום אחר הגיע לארץ מכר שלו מלונרון, גם כארץ, ונסענו להודו בעצמנו. ביקרנו מעצבות האופנה של העסק, נעמי מיבר רחמים סכאה, שייבא כגדים מתודו במפעלים, וראינו איך עושים עסקים הבגדים שלהם הכי כסיסיים, הלחם וג'ווט לוי. יעקב מנהל את השיווק. יש ללונדון ומכר אותם בשם 'סאבי'. הוא בגדול. אולי זה מה שנתן גם לנו את והתמאה של האופנה. חולצות כותנה חלוקת תפקירים, אכל הם כל הומן 'חציע לנו למכור את הבגדים האלה האומץ, יותר מאותר, לחשוב בגדול. וכיתנות גרולות וצבעוניות, מכנסי ג'ינס. ביחד. מתייעצים, מתווכחים, משכנעים בארץ. קנינו ממנו קצת בגרים, שמנו "בייבוא צריך להתחייב חצי שנה מכונס, מערכות בסגנון "יוניסקס" אחד את חשני. אף פעם עוד לא רבו, הם אותם במכונית ליד מכונות הקפה, מראש. לקחבו סיבונים, בלי ופיקות לב

יאיר שמש ויעקב אגמי (34),

זולים מהמזרח־הרחוק ומכרו מי שמייצר אותם, שהם קלים ללבוש

מה שאב בשביל לוגדון הולך גם בארץ. מצבעוניות של קיץ הס פונים לכג' מה שאב בשביל לוגדון הולך גם בארץ. מצבעוניות של קיץ הס פונים לכג' בשך הובן יצרט שר הובים שרו לכן. זיש גם הרבה בשך הובים לי הציאו אותי מהייאוש. במשך הובים ברימונה וגם בקריית־שמונה". ג'ינס מכובס שמור לגורות קלאסיות. "כשתורתי ארצה התחלנו להמתוכב טוב גם ברימונה וגם בקריית שמונה". משלות הרוץ צו שאסר על בדרום ת"א, לחפש מתפרה. לא לפת לנו משלות הרועל בשבילנו זה היה הרבה ומן להתארגן. התהלנו לייצר שמש אומר שהיה פעם אות בתצוגות ידעו שהם רוצים את זה. עורנו לשנות

שפעות הדופ בשבילנו זה היה הרכה זמן להתארגן. התחלנו לייצר שמש אומר שהיה פעם אחת בחצונות ידענ שהם רוצים את זה. עורנו לשנות "בעלו בדד משלוח של הבים ולפתוח תנויות. ידענו כה אנשים מארים ונילה שזה לא בשכילו. את התרמית של הגבר הישראלי. אוהבים והלכנו על זה. נדלנו מהר, אבל פארים ונילה שוה לא בשכילו. בלי הרבה טעויות. לא למדנו ביוצי. לשה לה הייתי בלונדון", אומר עסקים באניברסיטה למדנו מהחיים". "ה"עומי וליית בלונדון", אומר עסקים באניברסיטה למדנו מהחיים". עסקים באריבו טיטוב למוד עיצוב אופנה", סטומלס סקסי, מקטימום הצאיות מיני. מתפרים רפויים. הצלחנו ליצור סננון

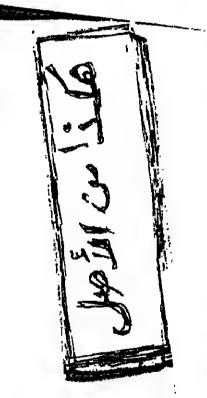
שונשה, אבל מה שנתן לי את הדדתי ובדרן כלל לא טועה. אולי גם העוברה ומכנסי ברמודה עם שושים בשותים. לפני חצי שנת, זה לא בגרים לילרים, שושים לענות כיון, היתה אימרה שאמי היתה תופרה נתנה לי קצת רקע מרגישות כן נות. חולצות פסים היו אלא בגרים של גרולים במירות קטנות, שבית אצל חבר על השולחן. כנושא, למרות שבבית אף פעם לא הריט שלהם כתורשים האתיונים, כי גילינו שוח מה שהילרים רוצים -מרגישותי אצל הבר על השולות. בנושא, למרות שבבית אף פעם לא מרגישות בו נווג והאדונים, כי גילינו שוו מה שהילרים רוצים -מיש הת כעך - לאנשים שיודעים שמתי לב מה היא טושה ער היום אנתנו מים הלכוד היים שיודעים שמתי לב מה היא טושה ער היום אנתנו

לה עשמו לייאוש. לייבא – זה וזיה הלהים של היום אנחני לב מה היא עושה. ער היום אנחנו הלהים של הנולים. ללכוש בגרים בריום כמו של הגרולים. מים הלכים לא בין להראות את קשורים לימאבי בלונדון, אבל לא כל ועכשיו עוברים לאריגים הלקים. ללכוש בגרים בריום כמו של הגרולים.

יש הווי לייבא – זה והה "נם כלי ללמוד עיצוב אופנה", סטו שלט סעם. בקט קצרים וארוכים "יוניסקס" שגברים קונים בקלות, וגם "ש הווים אוהבות. "אבי לילרים, שהושק ומכנסי ברמודה עם מתפרים במותניים, נשים אוהבות. "סאבי לילרים, שהושק ומכנסי ברמודה עם מתפרים במותניים, נשים אוהבות. "סאבי לילרים, שהושק שתשות שודעתי לעשות. אולי זה אומר יאיר, "אני מרגיש מה יילך ממנסי ברמדה עם מתפרים במחגיים, נשים אוהבות. 'סאכי' לילרים, שהושק שתשות צגל מה שנתן לי את הדתר ובדון כלל לא טועד. אולי גם העוברה יוש "יוניסקס" ספורטיבי שגם נשים לפני חצי שנח, זה לא בגרים לילרים,

הם לא נוסעים על הקו

בכנדים שלהם לא תמצאו צעקות שכנענו אותו שהוא נראה טוכ בכתונת

משהו:

הקם להרגך, השכם להגיע להסכם.

- פלום, אתה תלמיד חדש כאן

מוניםה שלך בצתיקים מעוררי חלחלהו

-ממש כלום, אבל יש לי כשרון, כולם אומרים. -מציין. לפני תחילת הקורס נערוך לך כחת, ונקבע את השלב שלך.

-פה שעות לומדיםז מה עושיםז אני לא יודע כלום. - משרים נמשכים שלושה תודשים לשלב ראשון. שש שעות ליום מינור מעוררות אימה. הישורי בללות מעוררות אימה.

-מאן אתם יותר טובים מכל כתי הספר האתרים.

כן, זה משהו שהנספנו לאתרונה. אנחנו חושבים שאין שום טעם שפו פוודע לצתוק בקול מעורד צמרמורת, ולעומת זאת לא מסוגל ללו ילה מקפיאת דם אל מול ירה מלא.

- מלא נא את הטופס הזה, והקפד כמיוחד בסעיף תופעות של פיש, פתקנשטייניות ורוחות רפאים כמשפחתר, כולל קרובים ערופי מו השושטים בלילות, אם יש. זה מוסיף לסיבוייך להתקבל. יש תור וו ני ושום הזה נעשה מאוד פופולארי מאז גל סירטי האיכור, והצגת מלווע של וזקי. עלי להחדיר אותך כבר עכשיו, שמי שאין לו תכונות השתיות מתאימת לא יתקבל. היה לנו כבר נסיון רע עם תלמידים מועלם: בשיעור הראשון, עם הצועק הרועם הראשון שפלט מפיו איגור, או רק האסיסטנט.

מעורדי הזוועה.

לום תלמידים יקרים. בתחיל בברו הא הא הא, שהוא הצחוק שמיר הבסיסי. הוא מתחלק לשלושה סוגים עיקריים, הברו הא הא תות - עליו להיות חוק ביותר ולותופרץ בהפתעה במרתפים חשוכים, מון שולה המרתף נגעלת בטריקה מאתורי הנכנס אליו.

לאת השני – חברו הא הא הבישא כרוח. הוא צריך להשמע לא כרור ביות השני – חברו הא הא הבישה כרוח. וא צריך להשמע לא כרור ביות ושלוה בשריקת רוח סערה, עם נשם, חלונות ויופקים, וילונות משמל.

מבין הא הא הלחשבי – זה פיתוח ערין ויפה במיותר של הברו הא מורשו לי לומר שתיא האחוב עלי. ביותר. ברו הא הא לחשבי עשוי מנחות צועק מעודר הלחלה ער דרבה של דום לב. וצא טוב להשמעה מד ושינה כשחאשה נשארת לבדה מאחד כלילה, לוכשת כותונה, ואו -עוב לאון – כלחש, בערינות. מותק של צועק.

שבעהיעשר: הצדעים הנכול.

ישות לאחר שעברנו שישה עשר שיעורים, ולמרנו על הצווק המפחיר ישנייתי הצווק מקפיא זורם חבריטי ערפילי, והצחוק ומסורף החונגרי יחות הנענו אל הצחק המזעוע הנמוב.

שו שום להשמיעו במיותר במקומות כעלי אקוסטיקה מתאימה. שו ששמבות אין סופיות, מערות מסמון, מחילות של פירמידות או שרונה זווער הפועל אחרי שתיים בצהריים, הוא צריך להשמע כדו

- 国和中国知识智慧

יון אדרו חורה מפית לבית לפיאת מכוע הפיכום

מוספנו לענייני מחירים

– תגיר לי, מה אתה מוכן לתת למען שלום:

- כל מה שהערבים יתנו גם אני נותן. אני לא מתכוון לסרו אותם. מה שיתנו לי אני נותן להם לא פחות. גוענים יכולים לחשוב שצריך לסדר אותם. אני לא.

– זאת אומרת שעליך אפשר לסמוך שחתמוך בנוסחה שטחים תמורת

- השתגעת? אתה מתכוון שאנחנו ניתן להם שטחים והם יתנו לנו שלום: רק כרגע אמרתי לך שאני לא מוכן להתייחס אל הערבים כאל נהותים ממני.

- מה רע כשטחים תמורת שלום?

– מה אתה חושב, שהערבים מטומטמים: הם יתנו לנו את הרבר היקר מכל, שלום? אנחנו ניתן להם בסך הכל שטחים?

– תראה, כשבילם השטחים זה חשוב.

או, אתה מתחיל לספר לי על המנטליות של הערבים, כאילו שלנו. שאנחנו מכינים יותר, שטחים חשובים פחות משלהם, והם, עקומי הבינה, רוציםם שטחים לפני שלום. כאמת, אני לא מוכן לשמוע דיבורים כאלה. מה, הם לא כני אדם כמוך? השלום לא חשוב להם? הגישה העליונה שלך כלפי הערבים מתחילה לתנעיל אותי. חוץ מזה, מה שווה להם שניתן להם שטחים בצורה כזוז הם יתנו לנו שלום, ישלחו שגריר לתל־אכיב, יפסיקו פעולות איבה, ואילו אנחנו נמשיך להילחם בהם, לא נקיים איתם שום קשרים דיפלומטים, ומחר, בלי שיהיה להם שלום איתנו, נצא ונככוש

– לא, אתה לא מבין כלום, לא רק שהם יעשו שלום איתנו. גם אנחנו נעשה שלום איתם.

- עכשיו אתה מרבר לעניין. זה בסרר, זה בהחלט בסרר.

- וניתן להם גם את השטחים.

אני לא מכין. הם יתנו לנו שלום, ואנחנו ניתן להם גם שלום וגם

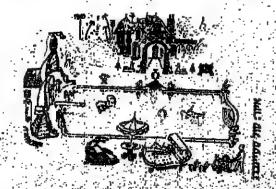
- C[·

- למהז

- ככוו-

מארה נוסטרום, קראו הרומאים לים התיכון. ים שלנו. וכשאני מדבר בטלפון עם הארץ ושואלו "חסו", עונים ליו "אוף, דום כזה עוד לא היה. איך אצלכמו", ואני אומר "חום אימים, ולכם יש לפחות מיזוג אוויך" ואו שנינו דואנים: "ומה ביוון: נורא תם שם".

הים התיכון קטן מאור הקיץ. במשך כמה ימי וצם משותף הוא גראה כמו בריכת דגי זהב של כפר נופש שרפק את הנופשים, זהם יושבים סביבה מכושלים, ומנפנפים על פניהם בעיתונים בכל מיני שפות. מוערון הים החיכון.

לעולם לא לומדים

יתה זו הורמנות נדירהו אשה כת 40 נכונה היתה לספר לבת 20 מה פירוש "להיות מאוהכת":

כשהוא מרכר ואת רוצה לתקן את בלוריתו, להחליק על כתפו, אינך מעירה לו הערות. גומעת כצמא את דבריו... כשאת מחפשת משך היום. מתחת לארמה, סיבות לטלפן לו בפעם הרביעית... כשאת מכולבלת, לא מרוכות, דוק מכסה את עיניך... כאשר את וורודת לחיים, עיניך נוצצות ויש לך נטיה להפיל הכל מיריך – כל מה שהחכר לעיל מלמר שאת מאורבות

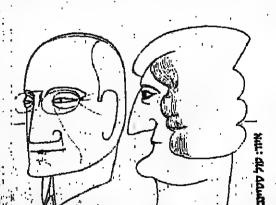
כאשר את מתמרנת את השיחה כך שבסופו של רבר יועלה שמו, כאשר את מוכנה לחזור בפעם ה־17 באוזני חברתך על סיפור פגישתכם הראשונה, על המיקריות המופלאה שבדבר ומעכת את כנף מכוניתו, בחניון), כאשר פספת להיאנה על מוג האוויר, כאשר את סבורה שהעורף שלו הוא הדבר הקטיפתי ביותר בעולם... סימן שאת מאוהכת.

אם את מחליטה כי תחילת הקרחת שלו אינה אלא אות לגבריותו, ומשקפי הקרן שלו מעניקים לפניו סמכותיות... אם החלטת לוותר על הנסיעה לניו־יורק, אם הפסקת לתכנן את המעבר לעבודה בירושלים – הכל כרי להיות זמינה יותר בעכורו... סימן שלבך הלך שכי אחריו.

אם את מרגישה כאילו הר התיישב על לכך כאשר צלצול הטלפון שלו מאחר בעשר רקות... אם את נמנעת מלצאת את הבית כשכת מחשש שמא אז יגיע הצלצול... אם את מעלה כדעתך אפשרות של תאונת דרכים כאשר אין הוא מגיעה לפגישת – סימן

שאת מאוהבת, גבירתי הצעירה. כאשר את מבקשת ממנו שישאיל לך חולצה / אפורה / מצית / עט שלו לפני שהוא גוסע לחו"ל כרי לחוש עצמך יותר קרוכה אליו בהיעדרו... אם את, השונאת להויז את עצמך, התחלת להתעמל וללוש את בשרך כרי להיפטר מן התוספות של הזמן האחרון... אם את סבורה כי אחיו / בן דודו / אביו הישיש הוא האדם המשעשע ביותר עלי ארמות ואת מקווה כי מצאת זון

בעיניהם – הרי שנפלת עמוק כפח האהבה. זוהי אהכה גם כאשר: את מתעלמת מריח הסיגריות כפיו למרות שאת פעילה באגודה למניעת העישון... עיניך נוצצות למשמע קולו אסילו באמרו חוכמה בסדר גורל של "איזה תום היום"... את סבורה כי אלבום תמונות הילדות שלו הוא אוצר... את מסתגרת כבית משך חודש לכתו למילואים ולא

Hinenio 48

תיבת דואר/

חת מקוראות "חיים ואוהבים", תוברת מדלוטה נתנזון מתל־אביב, קראה את 'אורחי קיץ" ("סופשבוע" 10.7.87) והשתלחה בי במכתב תוקפני למדי:

בחרת להיות בה, ללמוד את שפתה ולחיות חלק בלתי־נפרד ממנה, כפי שעשיתי אני, בגיל 32 – ארץ זו משמשת לך מין תחות־מעבר בין וסיעה לנסיעה". איפת. ומדוע צרות העין הזו, אני

והסיבה להתקפת: הטננון בה כתבתי על היוודים המניעים לכאן בקיץ. "אין זה וצפט לעצירת הירידה – אלא עידוד הירידה". נו. באמת. כאשר אני מציעה לקחת את תישראלים המתגוררים בחו"ל לאכול פלאפל ליד חשק"ם – יש פה "כפל

לשון"ן הסגנון שלי, חגברת וחנזון – המעידה על עצמה שעלתה לכאן מארץ עם "עהונות מגוייסת" – אינו הסיגנון של ארץ מולדתך. אני כותבת חופשי־חופשי, ושתינו שמחות על כך, לא כן: זאת ועוד: אייאפשר לעטוק נונסטופ בהעפת מוסר איך־שלא־קוראים־לו־החזאים. ליורדים. עלינו לבדוק גם את עצמנו. לרדת אל שורש הדברים. מדוע הגענו לכך שאוגדות שלמות של צנחנים ושיריונרים זנחו אוחנו לטובת מרחבי קליפורנית ורחובות ניו־יורק: אני מנסת לברר זאת, אפילו ללחום בכך ככר מספר שנים. מעבר לעניין

אכילה משותפת של פלאפל ואבטיחים – ואיני רואה את האור. צר לי.

לא יורדת על היורדים

אכלנו, שם פרשנו את המצעים על המזרונים והספות. שם חלמנו על החורף. למדנו להוקיר את החיים בצוותא. צפינו בהרבה סרטי וידאו לא רעים, והיסלנו ארגזים של סודת. אף אחר לא הזמין אותנו לארוחה "לפעמים נדמה שארץ זאת בה נולדת – ולא ואף אנחנו לא הזמנו אלינו אף אחר. המדינה, כמו כל האיזור, הוכרזה כ"איוור אסוך"

ובתור שכזו – הוסטו לצד כל העניינים שבדרך כלל טורדים את מנוחתנו, להוציא העלאת השכר, הקדמת שואלת. לא די שכליכך חם ולה עתה... הבחירות והקליטה הגרועה של הטלוויזיה. משך 16 יום כל העם היה מאוחר וממוקר בשאלת: האם ירד עומם החום. ומי שלא ראה את שמחת העם ברדת שתי מעלות בברומטר – לא ראה שמחה מימיז.

ואז – חורנו לעסוק כשטויות, אבל החוויה המלכרת עדיין עימנו. שהרי אנו כאותם בוגרי קרב ממושך – נושאים עימנו את הצלקות ואת הזכרונות ואת הגאווה הקולקטיבית. וכרברי המליצה הלאזמית יצאנו כולנו מלוכדים יותר, מחושלים ומאושרים על שאסשר לרבר על כך בלשון עבר (האמנבו?) עד... ער שיפול עלינו שקע ברומטרי נוסף או

פתחו אתי בשיתה קצרצרה, ספוגה סוליראריות.

מחמת החום הגרול עשיתי רק את ההכרחי.

אמרתי רק את מה שאריאפשר לוותר עליו. הפסקתי

להיכנס למטבה. הצטופפנו כולנו בחדר אחד בדירה,

החדר הממחג, כמו בימים הטוכים של ילדותנו. שם

שעניינה: אוף, מתי זה כבר יגמר.

נהיה להם ולי קל יותר, לרגע.

מרגישה עצמך כקורבן – כל אלה הם סימני אהנה

"אבל", אמרה היפהפיה בת העשרים, "את כל זה הרי ידעתי. סטרי לי משהו חדש שעדיין איני יודעת". "רכר אחד יהיה אולי חדש בשבילך", השיכה הבוגרת ממנת ב־20 שנה, "הבעיה הגרולה של הנשים

לומרים לקח". מאתר שהחום לא בוטל וכתוצאה מכך הפעילות

בשבחי החום הגרול

סיכיאטרית אמריקנית נודעת שבאה לתת לנו יד לאחר טלחמת יום הכיפורים, וטיפלה פה ושם כנפגעי מלחמה, אמרה לנו או אמירה כוללת ומדהימה על הישראלים: "אתם הרכה יותר נחמדים כשאתם במצב חנוכחי. במצב של הלם. אתם פחות אגרסיביים. פחות צעקניים. ינתר מנומסים וסובלגיים. החיים שנכנסו למהלך מינורי הם גם איטיים יותר. פתאום אינכם אציםרצים. יאה לכם העצכות".

וות היה נכון לשעתו. נכון, בעצם, גם כיתם לחוויה הקולקטינית שעבר העם חוה בארץ הזו באיזור חזה במשך השכועות האתרונים. חווית החום הגרול. פתאום, כאמצע הרחוב, כשאני מתפשת איוה מסלול פלא לעכור כו מכלי לחמוף זכנג מהחום, אני פוגשות בזוג עיניים ובעור זוג עיניים של אחים לצרה. כולנו בסירה לוהטת אחת. גם הם, האנשים הלא-מוכרים הללו, אומרים לי ללא מלים שקשה להם לעבור את היום הזה והם כה יגעים וקרובים להתמוטט אם לא יגיעו לסירכת מוגן. אנשים זרים שמגשתי בהם באושוכוס, במרכז הקניות, כתור לקולגוע, כבית הקמה י (הלא"ממוזגו, בחצר מקום העבורה, במעלית הבית

האוהבות כנות ה־20, ה־40 וה־70 היא – כי לעולם אין

. השכלית של החתומה מטה לא שבה לאפיקים הרגילים - מוכא כאן קטע בשירור חוזר, בעריכה חדשה, אשר שורסם לראשונה במעריב לפני 18 שנה.

בימים אלה תיתכן משלמת פרוייקע בתחום תיצירה

האינטואיציה הטובה שלכם תיפעל עכשיו לטובתכם

בכל חקשור לקריירה. ממרחקים יניעו דברים מוצלחים

חשקעה מסויימת עשויה לשאת עבשיו פרי. בימים אלה

אחם וקוקים לומן נוסף כדי לתשלים פרנייקט מחקר. אך

כדאי למצוא זמן גם לבילויים. השופוע שלכם בכל חמגע

אך בזירה הביחית עלולים להתגלע מתחים.

תחזית לשבוע

(22 ביוֹלי עד 22 באוגוסטו)

(23 באן נוסט עד 22 בספטמבר)

לענייני חלב, אינו כמיטבו.

שבין 14 ל־21 באוגוסט

(בנובמבר 21 לנובמבר 21 מנובמבר באם מצעיתים בעניינים הקשורים למספרים ולני למושת לקדם את הקריירה שלבנו עשויה לימול למלת האינטואיציה היפעל לטובחכם מש אקום הקוובים ללבכם.

(באנקטובר 22 באנקטובר

ממדם להתבסס על האינטואיציה. בער לה לקוורה, מומלץ לקרוא בין השורות.

ואת לבלות. כמועים רומנטיים, כדאי (ושווה ולו לעפות עניין מתוצאות כספיות.

ישו כמה עובות בעלמון או בתכתב. בזירון קבלו את תתכנון ווואניה המיתתברה מבטיחים על " אות במה עותום "ולחבים" שכדאי לסיום, קשובים להודמטיות חדשות, חיידות של פואה. אות שונים בסחבים שכראי לסחב. קשובים כחוד להיחקל ביחס של קואה. אות שלכם, במיחוד בשעות תערב. שלו, או אתם עלולים להיחקל ביחס של קואה.

זה היה במקרה. אורי אפילו לא היה שם לב לכך, לולא כתו של אסף שיום אחד השאירה על הרשא זור לבן בצבעים

לה מה נצבע הירוק של עיניה. ירוין ענברי. את אסף עובר על פני הרשא, פוסע ממש ליד הסוודר ברי לפד לפרש את השינויים החלים בו כאי־ כולט על חלקת הרשא הידוק וצריך היה להיות עיוור , להונוצע מדר המורה על מצבי־הרוח שלוה. ששר עיניה הירוקות נוסות לכתול, כבריכה מחלט או חסר כל הבתנה כדי לא לראות אותו. הנשעה, היא נעשית נשית, רכה ומתמסרת. כם רא כלה התחשבות ודאנה, מכינה למצבי ממנו שהוא... עיוור צבעים. וזה אומר, כין השאר, תלצר תולפת אותו כמו אנם של מים קרירים. המות עם מבע הרשעות הצונן, כעיני תתולה אשתו. הוא לא יכול לרעת איך הנוזנים הכחולים של הז ניום פיץ. אבל כאשר עיניה לובשות את 'זפרי כי משתו שרוייה בעור אוצי מאותם

והאר

בתשמשופים שאין לו שליטה עליוש. סשים הללו יכולה גליה להקים קול צעקה

שלעולם הוא לא יכול לנחש את מצבי הרוח של לאה השתנות מ, פולשות ומתפשות את הפנמים, עיניה משתנים כמו ים סוער המאכר את שלוותו ונהפך לירוק גועש. אבל זה רק פרט קטז. אסף, כרגע של חשיפה הסביר לאורי מה הבעייה האמיתית של נבר שהוא עיוור צבעים: "לעולם איני יכול להחמיא לאשה על נוון שערה

העניין הזה של הצבעים משעשק את אזרי לא רק

הבעייה של אסף ירון, רייר הקומה השנייה, שיום אחר

סיפר לו על כך שהוא עיוור צבעים.

יינים לתבוטא עכשיה, ודברים שתאמרו יעורדו אתם עובדים עבשיו ביעודיות מרובה ומצליחים לפתור פון א בן־ווג יביא לכם מול. בעיים כספים בעיום. זה ומן טוב לקניום, ועשויה לחיוה ום הזדמות

(20 באמרול עד 20 במאי) (20 באפריק עו 20 בארווע ווברתו השוב. בותוח בימים אלה אתם עשויים להיכוס לפרוויים הקשורים בימים אלה אום עלכם במיטבו בעניונים תקשורים השיפו שלכם במיטבו בעניונים תקשורים השיפוע שלכם במיטבו בעניונים תקשורים בלשות השיפונים עם מרובי משפחה. לבית, אך כראי להימוט מעימותים עם קרובי משפחת. שעלולים להתפתח לדיב. זה לא זמן לרבישות רציגיות.

נוראה ריק מפני שניר השאיר את הצלחת שלו על על התאמת החולצה למכנסיים, על הדרך שכה בכני הסולחן, או מפני שרינה כת ה-16 הפילה עינב סמוך האיכור תואמים לפנים, על ההתאמה בין הנעליים למקרר. כשעות הכחולות שלה היא טוענת: "אין לי לארגק. כקיצור, על כל הפרטים הקטנים האלה סליטה על האשה הזו בירוק. אני יודעת שהיא לא שבלערם אשה לא מסוגלת לתפקד, וכך שאתה שם לב כסדר. אני שומעת את הצעקות שלה כאילו היו צעקות - להם אתה יכול לשלוט נמצבי הרוח שלה. כל אלה אשה זרו. אני שונאת אותה, אבל איני מסוגלת לשלוט - לגבי, הם מחוז חפץ נעלם". אורי למד מרותק על עולמם של עיוורי צבעים.

אסף לא היה עיוור צכעים מוהלם, כלומר. לנכיו העולם לא היה רק שחור לכן. הוא כן היה יכיל י' תיחין בצבעי היסוד, כחול וארום וצהוב. וכניובן גם ב נהיר ולבן. על הצבעים האחרים אמר: "מאחר שהם ניעירבים משום שלנביו זהו מבחן שבו הוא לומד לדעת את סוד בצבעי יסור, אני רואה רק כמה ואריאציוה שלהם. את מצבי הרוח של גליה ולהבין עצמו ליקראתם, אלא גם 🥒 כל השאר משוט איני רואה. בעייקר כאסר האדום נמצא משום שהצבעוניות הזו מזכירה לו בכל פעם את על רקע ירוק, אתה יכול למצוא אותי קוטף את הפרחים הארומים כמחשבה ברורה שאני נוום עשכים שוטים. לאה מתפוצצת כשהיא רואה אותי עושה

זאת..... העניין הזה של הצבעים היה השער דרכו נכנס שלפני הבניין סחדר אדום. היא צעקה לאביה מחלון אסף אל עולמם של המבוגרים. היום. כשהוא יוכב חדרה שיאסוף אותו. אודי, שהניע כאותה שעה הביתה בסלון של אורי, גבר בטוח בעצניו. שותף בנישרה ונעצר להמתק לשכנו ליד דלת הכניסה, ראה משתומם בראי־חשבון, הוא יכול להיזכר בחיור ברגע כו גילה שהוא שונה מאחרים. אכל אז, כאשר היה ילד בגן, היה

הארום, אבל אינו מבחין כו. הסוודר היה כתם ארום בכך משבר עמוק שעכרו שנים עד שנרפא ממנו. רבנן למרתי שהעולם בעצם מהולה לצבעים. כולם מסכימים, למסל. שצבע השניים כחור, העצים אורי מצא עצמו קצר רוח מול חולשתו של שכני. ירוקים וצבע האדמה חום. לפחות הנגנת היתה בטוחה הרים את הסוודר ותקע אותו לירו, רק כדי לשמוע שאלה הם הצבעים. גם אני. אף פעם לא כאלתי מה זה ירוק ולא ראיתי מה זה ירוק".

"אורי: "אז איך אתה יודע מה זה ידוק: אסף: "איך אתה יודע מה זה אטום? ראית אייפעס

אטום? כן ארבע כלבר כבר גילה אכף את סוד כלהכת הקיום. כדי לא להיות שונה מאחרים - ומי רוצה להיות שונה מאחרים: - אירגן לעצמי שינוה נייחית. זה התחיל כאשר הגננת נופה כו על כך שצבע את העצים בצבע כחול. איפה נשמע דבר כוה? מאז, כאשר ישבו וציירו סביב השולחן הגדול, היה מבקש כבררך אגב את הילרה שישכה לידו, "תכיאי לי את העפרון

הירוק", וצובע כו את העלים. הגננת שתפסה את הפרינצים טענה שהוא כוכל כנראה מפינור שכלי. גם בכיתיהכצר היו משוכנעים שתבחור דפוק. סוף סוף לא יעלה הרעת שילד נירבלי לא יבריל בין ירוק לכחול.

אבל דווקא החסרון הזה הפך את אסף לרגיש במיותר. את הצר הוה סלו למרה להכין גליה שהתידה עם אסף, וראתה כיצד הוא מפצה את אסתי בתשומת לב אמיתית במקום במחמאות נדוכות על צבע שמלתה או שערה.

באחת מהשיחות הליליות שלהם, אותן שיחיה שהיו החום שקשו את חיי נישואיהם ומשתפים אחד את השנייה בתוויות היום, שאל פעם אורי את גליה: "את רוצה להניר לי שלא מפריע ללאה העוכדה שעד היום, אחרי 15 שנות ניטואים, אסף אפילו אינו יודע מה צבע עיניה, או מה צבע שערה: שמעולם לא יכול היה להבחין בצבע שמלתה? את רוצה להגיר לי שוה לא חסר להן את היית הרי הורגת אותי אם הייתי שוכה את הפרטים האלה".

גליה התבוננה כאורי במכט מוכלני, ועל שפתיה היה החיוך הנשי החמה על קוצר חכונתם של הגברים. "מתי כבר חבין שכל הכולשים הוה של המחמאות הוא, בשכילנו, רק פיצוי לחסרון רברים אורים? שמת לנ איך אסף מרבר תמיד בחום אל לאה, איך הוא מקיף אותה באהבה! אסף ובנלל העוברה שהוא עיוור צבעים) רואה את אשהו כוב יותר באשר נכרים אתרים. הוא רואה אותה בלי זיוף. ולכן היא גם מוכנה לזותר בשקט על המחמאות החיצוניות, משום שהוא אוהב אותה ומקרין את זה בדרך האמיתית. ואחה, מנוול שכמון, שיורע לתח לי מחמאות כליכך ימות על צבע השמלה התרשה שלי, בתי לכל הרוואת הוכחת לי לאחרונה שאתה אוהב אותי באמתי

(19 בפברואר עד 20 במארס) הלת לא תופתר כנראה נם השבוע, אך עניינו להכנסה נוספת. כנה השבוע שלכם יעזור לכם עכשים. מעוב לא לוחשוב בעניקי עסקים בוחום התקשורה צפומה איהבשה.

(11 במארט עד 19 באפריל) בעותון עצמי מונכר יביא לכם תועלת, וכוחות־ריכת טר בים יבטיתו תוקדמות נפרוייקט כלשום. בתחום תקויר רה ונושו עכשיו ההקדמוה, אך יתכן שמצטרכו להתמשו משרה עם שותמים בענייני בסמים.

(21 בכנאי עד 20 ביוני) מושי המצוות כדיקה בנוסא סינוסי שערכתם אום מאוד יציבים ומציאותים השכום, ועפויים למתר את שני בייקה בנוסא סינוסי שערכתם אום מאוד יציבים ומציאותים השכום ויומנות לאיי שונים הצים בושא מינוסי שערכתם אתם מאוד יציבים ומציאותים אלה הקבלו הזמנות לאיי את הלבלו הזמנות לאיי את הלבל הזמנות לאיי את הלבל הזמנות לאיי את התבים המציו שהערים לבלות בשקט בבית. רועים הברחיים, אך יחכן שתעדיתו לבלוח בשקט בבית. היו כנים עם עצמכם לנכי מניע

(12,ביוני עד 22 ביולי) (2) ביוני עד 22 ביוני) ליש לישורה של ידידים ותיקים, ועשויות לה" השבוע תוכלו לתגוע להישוים ימים משונים עליכם. חיו ליש מושות שוציר הממונים עליכם. חיו שלים חלים של ידירים ותיקים, ועפונות לה' תשבוע תוכלו להגיע להיים מצד הממונים עליכם. חיי מיים הושת עובות בעלמון או במבחב. בזירהן קבלו את התכוח הרשות. חיידתתבוה מבעיחים עכי

The New Encyclopædia Britannica

אוצר ידע חדשני מושלם ב־4 חלקים מבצע מיוחד 18 תשלומים

Britannica World Data Annual פי - חינם! 87

עכשיו חבריטניקח בחישג ידך בתוכנית מחפכנית

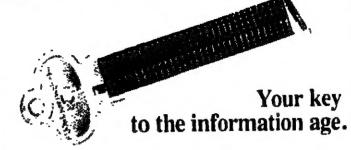
מספרים והנתונים המעודכנים ביותר על כל 206 המדינות

בעולם יחד עם סקירה מרתקת על האנשים, חמקומות

והנטורעות שחטביעו הותמם על תשנה החולפת.

עד 18 תשלומים חודשיים נוחים.

2 שפרים בכרך אחד

Invaluable 2-volume Index unlocks the riches of information in Britannica!

No. 2 - Micropaedia

Instant access to a World of Knowledge: The 12-Volume Ready Reference!

מתומצת ע"י מאמרים ברורים וקלים להבנה, בכל מנוון הנושאים, ובו־ זמנית מובילה אותך למאמרים היותר מפורטים ומתקדמים במקרופדיה

והמושלם. חמקרופדיה מציעה לך 680 מאמרים מקיפים ועשירים הכתובים בצורה ברורה וקריאה

רחי לבונטין 24, תל־אביב 65112 אבקשכם לשלוח אלי את נציגכם לחדגמת יתרונות 🕹 חבריטניקה החדשה בביתי - ללא כל התחייבות מצידי

לכבוד מועדון קוראי מעריב בע"מ

כתובת :

חתימה מפיצים הבלעדיים בישראל: מועדון קוראי מעריב בע"מ רח לבונטין 24, תל־אביב - טל 622703, 612948

No. 1 - Index

ב־2 כרכי האינדקס 172,400 ערכים בהם 411,500 מראי־מקום, שמות תאריכים ומקומות בעזרתם תוכל למצוא את מירב האינפורמציה. על הרבה יותר נושאים ובפחות זמן

חמיקרופדיה היא בעצם אנציקלופדיה בפני עצמה המטפלת באופן

No. 3 - macropaedia

Britannica at its scholarly best: 17 Volumes of Knowledge in depth!

זהו החלק בבריטניקה החדשה המקדיש לכל נושא את הטיפול היסודי

No. 4 - Propaedia

The Unique One-Volume Outline of Knowledge!

כרך יחודי זה של הבריטניקה החדשה סוקר כל תחום לימודי במאמי מרתק - ואחרי כן מדריך אותך ללימוד הנושא בומנך החופשי, עייי הכונה נותה ושיטתית - כאשר 4 חלקי חבריטניקח חם בעצם המורה חפרטי

> להדגמת יתרונות חבריטניקה החדשה בביתך ולקכלת פרטים נוטפים שלה אלינו את התלוש חמצורף.

מש נראת הנפש. על כל חייל מוטלת האחריות חם לחוח על מצוקת חברו בכלל, וכפרט כאשר מון כאים בנקיטת צער כמו התאברות. כנושא וה

מיים בנקיפת צער כנט ומנהם יים לפשרות." מענו חוסם לחיי ארם – איננו מוכנים לפשרות." עמנואל רוזן

דן מרידור יבו. ביקור בית

כיכר, כי יתר חלקיה משני הצדדים לא נועדו, עליפי וכשאני מצטטת, הוא קוטע אותי וממשיך את הציטוט היפנים, למאכל ארם: ביכינה לבת

קכצנים. העוטר, ז יחבושות מצנפות

דן מרידור חומק מן השאלה אל הרצאת אמונתו במבחן הצרק האמיתי: זה של החזק. ערפיליותי באותו שלב של השיחה אינה מעוררת אותי להתווכח. במחשבה שנייה, אולי פשוט לא הסכים עם ו'בוטינסקי חזקה מכל.

רידור: "המבחן בקיום צדק ומוסר הוא לא כשאתה חלש, אלא כשאתה חזק, כשאתה חלש, מוסר וצדק הם מנגוני הגנה. אתה רוצה שיהיו צודקים כלפיך. המבחן האמיתי הוא כשאתה חזק. אני זוכר את 'הכוזרי' של יהודה

להוכיח את דבריו מתוך כתביו של ז'בוטינסקי,

כתלמיר שקרן. "אני יודע בעליפה", הוא קורא בוגבל

וכך, כשאני עומרת לשאול שאלה הקשורה

בקיאותו. "הומו הומיני לופוס, זה מתחיל בפי

הכושים, נכון?" ומיר מזררז לסכם את המא כתב אותו בהשראת הפוגרום ככושים כי

להיות חזק. לא שצרק אינו חשוב. קורם כל כל זכות, אך כלי צבא, כלי הגרוד העברי

תוכל להשיג צרק. אתה יכול להיות האיש

כעולם, אך אם לא תהיה לך אלה תחת כיו

יתחזק בעצמו. האם זה מה שקורה לנו כארץ?

במקום להתנגד לו, הרדים את ערנותי.

כן, כמעט אמרתי "יפה, דני". אלא שאני רציתי

להתייחס לאותו חלק במאמר בו ז'בוטינסקי מכנה כשם

"הומאניזם ילדותי" את האמונה המוסרית כי עם שסבל

בעצמו הרכה, לא יתיר לעצמו לפגוע כחלש כאשר

כלום לא יעזור לך".

של ז'בוטינסקי "ארם לארם זאב". ממהר

המעים חיבו טיפול נמרין יותר מצד המפקרים.

ממקרה מפקר המחלקה ומפקר הפלוגה, בצערים

שינים מעצם מעמדם כתפקיד. להערכתי היה

מו לוורא הפנייתו המירית של המנוח לטיפול

מותר ערכונו המלא של הקב"ן כמתרחש. האמור

ול מזריק העמדתם לרין משמעתי של מפקר מלה ומפקד הפלוגה בגין התרשלות במילוי

השפט נערך. שני המפקרים הורשעו ונענשו

מש. הם תורו לפקד על טירונים בבסיס. צה"ל

הד לממך על שיקול רעתם. דבורה: "חייל שאינו

פוע למרות בקשותיו של אבי לראות קב"ן

התמי של התאברות, נקבע לו תור באיחור של

מה הנהלים והתקנות כצה"ל כמקרים שחייל

נקפות עדות מש"קית הת"ש על דבריו של אבי:

מריתי ווצה למות לא הייתי מבקש לראות קב"ן,

שמתן לכקש עזרה בצורה ברורה יותר מזו שאבי

מה עשתה מש"קית הת"ש עם המידע שמסר לה

סחע פנה מפקר הפלוגה לגברת נ.כ. מקיבוץ

הדם המקשרת של הגרעין, שתדבר עם אבי, ולא

ווע לא נחקר על־ירי מצ"ח אף אחד מחברי

הרעין של אכי, ונחקרו רק טירונים ששמעו

לליו מערות שמיעה? (בעקבות שאלה זו,

סלושה חודשים אחרי האירוע, זומנו לחקירה

קצינת הנפנעים של הנח"ל ירעה לספר לנו

ידע על שיר שחיבר אכי קון הוקר מטעם מצ"ח ידע על שיר שחיבר אכי

להישאר בחיים עד גיל 21". השיר אינו נמצא

צוש. נחלשו מהפינקס רפים בצורה שאינה

ונות: 'הטתירו מאיתנו עוכדות ודכרים. הם,

מיל ידע על הנלויה הנוראה שאבי כתב לנו, ועצרו

מתוא מיד אחרי מותו. לא ירענו על קיומה של

ו ליה הנו. ניום הוכרון, חורשיים לאחר מותו, פגשתי

כת הנה ששאלה אותי: קיבלתם את המכתב של

ביו אמרתי לה שאני לא יודעת על שום מכתב.

אלחי לבור אצל חברי הגרעין אם הם יודעים. כולם

כא על הנלויה, אכל הם המתירו את זה ממני. הם

'העיין נשכח, עבר חורש, והגענו לפגישה עם

זקים הפיקורי. פתאום, כאמצע השיחה, הוא מספר

שקל נלוק: מאור משמעותית שאכי כתב לנו לפני

פו מקשתי לראות את הגלויה. המרקליט לא האמין לא ראינו אותה. הוא היה נרגש מאור והושיט

שמה ניר רוערת. הסתכלנו, ראינו את הפנייה:

אנא ולכל מוקירי זכרי', ראינו את ה'הצילו'

לי עליו חור בגלויה כליכך הרבה פעמים.

ותה הפעם הראשונה מאז מותו שממש איבוינו את

מישה על עצמנו. זו היתה בעצם ערות ראשונה על

שקה תוראה שעברה על אכי כימיו האחרונים. או

לא ידענו מה שאנו יורעים היום. איש לא סיפר

מה יש לשים רגש על המדיניות הקיימת במטרה

את הרנישות למצוקת הפרט. במקביל יעשה

שקר היו הדברים. למה לא סיפרוז"

שלא שמעו על שום מכתב.

המוטרי הגרעין ועודותם נוספה לתיקו.

היתה למנון עבורתו של אבי. היכן השירו

פה עשה מפקד המחלקה עם המידעו

צי, את מי הרא תידעה, ומתי?

מו פוא וקוק לעזרה ושהוא עומר להתאבר?

ונורג ויוסי בן נר, שאלות לפרקליט:

הלוי. יש מקום כו מסכיר החבר היהודי למלך כוזר מדוע טובה דת היהודים מרתות אחרות: יהודים אינם הורגים ואינם פוגעים, ולא יוזמים מלחמה. עונה לו מלך כוזר: 'לכשהיה בירכם – תקטלר'. והחבר משיב: 'הוכשתני מלך כחר'. המבחן הוא להמשיך לנהוג על־פי אמות מידה צורקות גם כשאתה חוק. למשל באיקרית וכרעם. היום אתה חוק, אין לך כעייה בטחונית, אתה יכול להרשות לעצמך להיות נריב. כשיש לך כוח ואתה יכול לפעול כצרק וחסר – עשה זאת. אני בעד שערביי איקרית וברעם יחזרו למקומם. בעל כוח צריך להיות בעל אמות מידה מוסריות

– ויש לנוז

יש לנו. נכון, אין פתרונות איריאליים. אכל כמצב שלנו אי־אפשר לנהוג אחרת. מולנו עומר מי שרוצה להשמידנו ולעמוד במקומנו".

- למתכונן מן הצד אתה מצטייר בקונפורמי. אתה ממשיך דרכו של אביך, עוייד אליהו מרידור זיילף לא מרדת כלל?

"קודם כל, אבי עליו השלום היה אדם מיוחר במינו. לא חיכרתי איש כמוהו, אני כמובן לא אובייקטיני אך נוימה לי שאני יכול להתרומם לרמה שיפוטית. איני משתווה אליו. לא רומה לו. לא מגיע לרמתו. לא מרדתי, זה נכון. זה אופייני. לא רק לי. להרבה אנשים שגרלו במחנה הפוליטי אליו אני שייך. מרועז כי דור האבות לא ייצג את המימסר. הם היו המורדים ונהפכו למיעוט נררף. גם אנחגו כילדים, אחרי קום המדינה, היינו בצד השני של המיתרס הפוליטי, ההורים היו מחוץ למימטר: לא כוה, לא טובות הנאה, לא שלטון, צורק למרור נגר מימסר, לא נגד מורד. במוכן זה לא היה לי צורך למרור באבא. חוץ מזה, למה לי למרוד אם הוכח שררכנו היא

הנכונהו מה נשאר מאחות הפועלים הכינלאומיתו סוף השיחה. דן מרידור מרוצה, הוא חוכים ום מחלקת בריאות הנפש כצה"ל, לקחים כלום קשקוש שלחרות נים אין קרניים וגם לא מלתעות. גם אני, ישו השומנות המצוקת הפרט. במקביל יעשה שלחרות ניא היו שלנו דו"ח בסחוני בעל חוון. משומנות המקצועית של העוסקים בצה"ל ככל אורה, מרוצהן יש לנו דו"ח בסחוני בעל חוון. כולנו מוזצים. כאילו שרן אכותינו את המנח כית"ר סביב מרוורת הפלמית כאילו שובל בסור. באולו שכל נפיחה של שניעות יוצון עצמית ככר מניאה את

ספנות גדולה: חכ והביאו ליפן אלי

הקרור. לפני שנה

שיחזיר לעצמו מה

אצלה בבית היא מן השוגון. היפנים הצו לאלילי רוק, אכל היק על המסורת ולגור ככןת ומריהם, גם אהרי הניכואים, עם האשה והילרים. זה לא נוח, אכל ככה זה.

הצעירים אוכרים שהם שכער שינוי. הם מכנייתים לר שאם תחוור ליפן בעור חמש שנים, לא תמצא ש־75 אחוז מהנשים אינן עוכרות. ההורים שלהם סכורים שמקום האטה – בכית. ישנם גכרים יפנים שמימיהם לא עכרו את סף דלת המטכת. אחרי העבודה הם יוצאים עם החברים למוערונים, לשתות יין אורז (סקת). האשה מחכה בכית. לפעמים, כאשר הבעל מבלה כ"מלון אהכה" עם הפלירט התורן שלו, היא מחכה הרבה. מושגים כמו "מטפלת" או "ביבי סיטינג" אינם מוכרים. מסקו אאוגי, שתתחתן בעור הורס, אומרת שאצלם בכית זה יהיה אחרת. בעלה לעתיד. טוצ, מסכים. דוא אומר שכל החברים שלו חישנים כך.

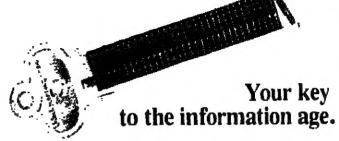
ביום ראשון, ברובע הרג'וקו כטוקיו, סוגרת המשטרה את הרחוב לתנועת כלי רככ כרי לאפשר לצעירים לוכשי שחורים להתארגן כחכורות־קצכ ולהשתולל על הככיש במופעי רוק מאולתרים. יפניות צעירות בתצאיות מיני מעשנות ורוקרות. איש לא מבקש שם כרטיםי ביקור כרי לדעת מה מעמדו החברתי של המתופף. הם גם לא יבקשו ממך כליתה ום חדרור להם על הרגל. זקני יפו אינם מכקרים בהרג'וקו, אבל בפאכים שלהם, על כוסית של סקה ושיפור של דג חי, הם כמעט בטוחים שכאשר תלכיש את הצעירים האלה כחליפות ותשלח אותם לשויוטה" לייצר מכוניות - תראה שהרוח היפנית חוקה מכל

עמנואל רוזן

אוצר ידע חדשני מושלם ב־4 חלקים מבצע מיוחד 18 תשלומים

No. 2 - Micropaedia

Instant access to a World of Knowledge: The 12-Volume Ready Reference!

חמיקרופדיה היא בעצם אנציקלופדיה בפני עצמה המטפלת באופן מתומצת ע"י מאמרים ברורים וקלים להבנה,בכל מגוון הנושאים, ובו־ זמנית מובילה אותך למאמרים היותר מפורטים ומתקדמים במקרופדיה

No. 3 - macropaedia

Britannica at its scholarly best: 17 Volumes of Knowledge in depth!

ותו חחלק בבריטניקה החדשה המקדיש לכל נושא את הטיפול היסודי וחמושלם. המקרופדיה מציעה לך 680 מאמרים מקיפים ועשירים הכתובים בצורה ברורה וקריאה

No. 4 - Propaedia

The Unique One-Volume Outline of Knowledge!

כרך יחודי זה של הבריטניקה החדשה סוקר כל תחום לימודי במאמר מרתק - ואחרי כן מדריך אותך ללימוד הנושא בומנך חחופשי. ע"י הכונח נוחה ושיטתית - כאשר 4 חלקי הבריטניקה תם בעצם המורח חפרטי

מועדון קוראי מעריב בע"מ רחי לבונטין 24, תל־אביב 65112 אבקשכם לשלוח אלי את נציגכם לחדגמת יתרונות 🔁 חבריטניקה החדשה בביתי - ללא כל התחייבות מצידי: ל כתובת ... חתימת

פרטים נוספים שלח אלינו את התלוש המצורף.

לחדגמת יתרונות חבריטניקה החדשה בביתך ולקבלת

זנט כומחה נענש קשה יותר".

צי, צת מי היא תידעה, ומתיז

אה לעומת זאת לקב"ן?

ונורה ויוםי בו נר. שאלות לפרקליט:

צינן נר זיל שירר שידורי מצוקה שגם אם לא היו

רוסמעים, חייכו טיפול נמרץ יווזר מצר המפקרים.

הגלמורה כי לאור מצבו הנפשי של המנוח לא

מו מוקריו, מפקר המחלקה ומפיקד הפלוגה, בצערים

מעצם מעמרם כתפקיד. להערכתי היה

מים לוורא הפנייתו המירית של המנוח לטיפול

יב", תוך ערכונו המלא של הקב"ן במתרחש. האמור

לל מצריק העמרתם לדין משמעתי של מפקר

יחלקה ומפקד הפלוגה בגין התרשלות במילוי

ומשפט נערך. שני המפקרים הורשעו ונענשו

פוע, למרות כקשותיו של אכי לראות קב"ן

ונותותיו של התאברות, נקבע לו תור באיחור של

מה הנהלים והתקנות כצה"ל כמקרים שחייל

נעקנות עדות מש"קית הת"ש על דבריו של אכי:

מה עשתה משלקית הת"ש עם המידע שמסר לה

סווע פנה מפקר הפלוגה לגברת נ.ב. מקיבוץ

ונים המקשרת של הגרעין, שתדבר עם אבי, ולא

רוע לא נחקר על־ירי מצ"ח אף אחר מחברי

הנדעין של אבי, ונחקרו רק טירונים ששמעו

שלושה חוושים אחרי האירוע, זומנו לחקירה

ידע אני שחיבר אני חדע על שיר שחיבר אני

עפא להישאר כחיים עד גיל 21". השיר אינו נמצא

פינקס. נתלשו מהפינֶקס רפים כצורה שאינה

ונורהו "הסתירו מאיתנו עוברות ודברים. הם,

שאבי כתב לנו, ועצרו שאבי כתב לנו, ועצרו

מ הואר מיר אתרי מותו. לא ירענו על קיומה של

גליה הוו. כיום הוכרון, חורשיים לאחר מותו, פגשתי

מעה חברה ששאלה אותי: קיבלתם את המבתב של

לניו אמרתי לה שאני לא יודעת על שום מכתב.

וחלתי לכדר אצל חברי הגרעין אם הם יודעים. כולם

כש על הגלויה, אכל הם הסתירו את זה ממני. הם

העניין גשכח, עבר חורש, והגענו לפגישה עם

ישקליט הסיקודי. פתאום, כאמצע השיחה, הוא מספר

ש על גלויה מאוד משמעותית שאבי כתב לנו לפני

^{פתו}. ניקשתי לראות את הגלויה. הפרקליט לא האמין

קשיין לא ראינו אותה. הוא חיה נרגש מאוד והושיט

מו שתה ביד רועדת. הסתכלנו, ראינו את הפנייה:

לאוג אבא, ולכל מוקירי זכרי'. ראינו את ה'הצילו'

הית הקשה לי' עליו חזר פגלויה כליכך הרבה פעמים.

ו החו הפעם הראשונה מאו מותו שממש איברנו את

האינה על עצמנו. זו היתה כעצם עדות ראשונה על

ושוקה הנוראה שעברה על אבי בימיו האחרונים. אז

לא דענו מה שאנו יודעים היום. איש לא סיפר

לשים לשים רגש על המדיניות הקיימת במטרה

לוצו את הרגישות למצוקת הפרט. כמקביל יעשה

לפיפור המיומנות המקצועית של העוסקים בצה"ל

מושא כריאות הנפש, על כל חייל מוטלת האחריות

וחוסה לדווח על מצוקת חברו בכלל, ובפרט כאשר

מוס נאים בנקיפת צער כמו התאברות. בנושא זה

עמנואל רוזו

אש מחלקת בריאות הנפש בצה"ל, לקחים

יעו שלא שמעו על שום מכתב.

אושה מחברי הגרעין וערותם נוספה לתיק). קצינת הנפגעים של הנח"ל ידעה לספר לנו

שעינית לסגנון עבורתו של אבי. היכן השירז

עליו מערות שמיעהז וכעקבות שאלה זו,

פה עשה מפקר המחלקה עם המידעז

להוכיח את דבריו מתוך כתביו של ז'בוטינסקי, וכשאני מצטטח, הוא קוטע אותי וממשיך את הציטוט כתלמיד שקדן. "אני יודע בעליפה", הוא קורא ב וכך, כשאני עומדת לשאול שאלה הקשורה

דן מרידור

של ז'בוטינסקי "ארם לארם ואכ". ממהר דן בקיאותו. "הומו הומיני לופוס, זה מתחיל כפי הכושים, נכון?" ומיד מזררו לסכם את המא כתב אותו בהשראת הפוגרום ככושים כ מסקנתו היא כי אם אתה רוצה להתקיים א להיות חזק. לא שצדק אינו חשוב. קודם כל צו כל זכות, אך כלי צכא, כלי הגדוד העברי ב תוכל להשיג צדק. אתה יכול להיות האיש ז בעולם, אך אם לא תהיה לך אלה תחת בית

כלום לא יעזור לך". כן, כמעט אמרתי "יפה, דני". אלא שאני רציתי להתייחס לאותו חלק במאמר בו ובוטינסקי מכנה בשם "הומאניזם ילדותי" את האמונה המוסרית כי עם שסבל בעצמו הרבה, לא יתיר לעצמו לפגוע בחלש כאשר יתחזק בעצמו. האם זה מה שקורה לנו בארץ?

רן מרידור חומק מן השאלה אל הרצאת אמונתו במבחן הצרק האמיתי: זה של החוק. ערפיליותי באותו שלב של השיחה אינה מעוררת אותי להתווכח. במחשבה שנייד, אולי פשוט לא הסכים עם דבוטינסקי וכמקום להתנגד לו, הרדים את ערנותי.

רידור: "המכחן כקיום צדק ומוסר הוא לא כשאתה חלש, אלא כשאתה חזק. כשאתה חלש, מוסר וצדק הם מנגוני הגנה. אתה רוצה שיהיו צורקים כלפיך. המכחן האמיתי הוא כשאתה חזק. אני זוכר את 'הכוזרי' של יהודה הלוי. יש מקום כו מסביר החבר היהודי למלך כוזר מרוע טובה דת היהודים מדתות אחרות: יהודים אינם הורגים ואינם פוגעים, ולא יוזמים מלחמה. עונה לו מלך כוזר: 'לכשהיה בידכם – תקטלו'. והחבר משיב: יהובשתני מלך כוזר'. המכחן הוא להמשיך לנהוג על־פי אמות מידה צודקות גם כשאתה חוק. למשל כאיקרית וברעם. היום אתה חזק, אין לך כעייה בטחונית, אתה יכול להרשות לעצמך להיות נדיכ. כשיש לך כוח ואתה יכול לפעול כצרק וחסר – עשה ואת. אני בעד שערביי איקרית וברעם יחזרו למקומם.

בעל כוח צריך להיות בעל אמות מירה מוסריות עילאיות". - ויש לנו? יש לנו. נכון, אין פתרונות אידיאליים. אכל במצב שלנו אי־אפשר לנהוג אחרת. מולנו עומד מי

שרוצה להשמידנו ולעמוד במקומנו". - למתכונן מן הצד אתה מצטייר כקונפורמי. אתה ממשיך דרכו של אביך, עו"ד אליהו מרידור זיילף לא מרדה בללף

"קודם כל, אבי עליו השלום היה ארם מיוחר כמינו. לא היכרתי איש כמוהו, אני כמובן לא אובייקטיבי אך נדמה לי שאני יכול להתרומם לרמה שיפוטית. איני משתווה אליו. לא דומה לו. לא מגיע לרמתו. לא מרדתי, זה נכון. זה אופייני. לא רק לי, להרבה אנשים שגדלו כמחנה הפוליטי אליו אני שייך. מרועז כי דור האבות לא ייצג את המימסר, הם היו תמורדים ונהפכו למיעוט נרדף. גם אנחנו כילרים, אחרי קום המרינה, היינו כצר השני של המיתרס הפוליטי. ההורים היו מחוץ למימטרו לא כוח, לא טובות הנאה, לא שלטון. צורק למרוד נגר מימסד, לא ננד מורד. כמוכן זה לא חיה לי צורך למוזר באכא. חרץ מזה, למה לי למרוד אם חוכח שררכנו היא הנכונה? מה נשאר מאחות הפועלים הבינלאומיתי

סוף השיחה דן מרידור מרוצה. הוא הוכית שלחרות ניק אין קרניים וגם לא מלתעות. גם אני, כבל אורה, מרוצה: יש לנו דו"ח בטחוני בעל חזון. כולנו מרוצים, כאילו שרו אכותינו את המנון בית"ר סביב מרורת הפלמית כאילו שהכל בסרור כאילו שכל נפוחה של שביעות רצון עצמית כבר מביאה את

יפן. ביקור בית

כיבר, כי יתר חלקיה משני הצדדים לא נועדו, על־פי

יפן - מרינה י קכצנים. העוסר, הג המכנה המשותף לרוי קטן במורדות ההרי וחבושות מצנפות ל ביפן עניים, הם ש חזקה מכל.

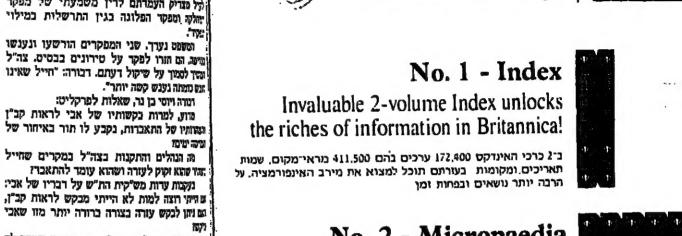
הירושי ימני ספנות גדולה: חכ

"איבדנו הכל", אונ כחברה שהיתה שנ הם מנצלים לשינה. ו שיחזיר לעצמו מה

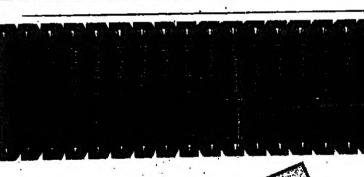
יפן מכניסה את אצלה ככית היא מי השוגון. היפנים הצו לאלילי רוק, אכל היק על המסורת ולגור בכןת וגריהם, גם אחרי הנישואים. עם האשה והילרים. זה לא נוה, אכל ככה זה.

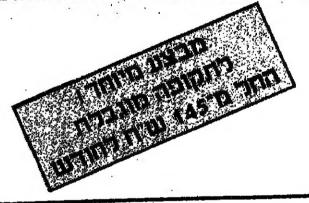
הצעירים אומרים שהם שבעד שינוי. הם מבטיחים לך שאם תחוור ליפן נעור חמש שנים, לא תמצא ו ש־75 אחוו מהנשים אינו עוברות. ההורים שלהם סכורים שמקום האשה – בכית. ישנם נכרים יפנים שמימיהם לא עכרו את סף דלת המככת. אחרי העכודה הם יוצאים עם החברים למועדונים, לסומת יין אורו (סקה). האשה מחכה בבית. לפעמים, כאשר הבעל מבלה ב"מלון אהבה" עם הפלירט התורן שלו, היא מחכה הרבה. מושנים כמו "מטפלת" או "ביבי סיטינג" אינם מוכרים. מסקו אאוני, שתתחתן בעוד חודש, אומרת שאצלם בכית זה יהיה אחרת. בעלה לעתיר, טהו, מסכים. הוא אומר שכל החברים שלו חישבים כך.

ביום ראשון, ברוכע הרג'וקו בטוקיו. פוגרת המשטרה את הרחוב לתנועת כלי דכב בדי לאפשר לצעירים לוכשי שחורים להתארגן כחכורות־קצכ ולהשתולל על הכביש במופעי רוק מאולתרים. יפניות צעירות בחצאיות מיני מעשנות ורוקרות. איש לא מבקש שם כרטיסי ביקור ברי לדעת מה מעמרו החברתי של המתופף. הם גם לא יבקשו ככיך סליחה אם חדרוך להם על הרגל. זקני יפן אינם מכקרים בהרג'וקו, אכל בפאכים שלהם, על כוסית של סקה ושיפור של דג חי, הם כמעם בטוחים שכאשר חלבים את הצעירים האלה בחליפות ותשלח אותם ל"טויוטה" לייצר מכוניות – תראה שהרוח היפנית חופה מכל מערות המאה ה־20.

Britannica World Data Annual פי - חינם! 87 חמשפרים והנתונים המעודכנים ביותר על כל 206 חמדינות בעולם יחד עם סקירת מרתקת על האנשים, המקומות

והמאורעות שחטביעו הותמם על חשנה החולפת. עכשיו הבריטניקה בחישג ידך בתוכנית מתפכנית

עד 18 תשלומים חודשיים נוחים.

_____ מפיצים הבלעדיים בישראל: מועדון קוראי מעדיב בע"מ וח לבונטין 24, תל־אביב - טל. 612948. 622703

מל מנור חשש לחיי ארם – איננו מוכנים לפשרות.".

לנו קכך היו ובדברים. למה לא סיפרוז"

עמנואל רוזו 51 Blaebiu

בעמוד זה מבחר מהידיעות והמודעות שפורסמו ב"מעריב" .14.8.52 -- 7.8.52 שבין הנוסח המקורי נשמר. ליקט: גבריאל שטרסמז.

בוריון

לטובת קבלת

להסתדרות

ראש הממשלה מר ד

בן בוריון התערב אישיא במה

לוקת שודתעוררו בהפתררוה

בקשר לשמונה דרוזים שביקשו

לותקבל בחברים, ומסק לפובי

תב אישי בעניין זה למיעצה

התערב

השבוע לפני 35 שנה

ארה"ב ניצחה את ישראל בשחמט 2:0

נבחרת ישראל הספידה בתיצאות 0:4 בהתמודרות עם הנבדורת החזקה של ארח"ב כאולימסיארת חשאה בחלפינ

היתה זו אכובת לאחר שהישראלים גילו יכולת כה רבה בהתחרות נגד הרומים יום

. בגבחרת הישראלית חלו בסי-כול השני חילופין וכלוח הרביעי שיחק הצעיר מנרלבוים כמקום אלוני. רישכסקי ניצח את זוםר, יושר והגינות ציבורית צ'רניאק, אבאגט ניצת את ד"ר אורן, כרן ניצח את פורת וכיסגי־ יר את מנוילבוים.

אלוף ישראל בשחמט ד"ר מנחם אורן, גמר בתיקו את משח־ קו עם האמן הרוסי סמיסלוב. המשחק בין חבר המשלחת היש-ראלית משה צ'רניאק לבין הא־ לוף הרוסי קרס נפסק זו הפעם השלישית אחרי 9 שעות של מש-חק ו-78 מסעים. לצ'רניאק יש יתרון בחייל וגם עמרתו טוכה יו־

> יעת שפירא. סיעת "למסנה" יצאה בהאשר 80 אחרד מות כלפי חברת "הבונה", הְתברה הקבלנית של הפועל המזרחי, שבראשה עומר חבר הכנסת מ. קלמר, מסיעת רפאל. לפי חאש בנלל דרך מות אלה סירב מנהל "הכונה" ברחוכות להעמיר לוחות מודעות לרשות הפועל המורחי בכחירות לכנטת, בה כשעה שהעמיר לו-

רשימת מסאיי קיבלת ב-80 חות כאלה לרשות מפים. אחוז כון חקולות בכחירות כן מאשימים את מנהל "הכוי למועצת פועלי מגדל אשקלו ' נה" כרחוכות כנסיעה כשבת ואף שבערכר אתכעל. בביצוע עבודות של יהבונת"

חלוקת הקולות והמנדטים משבתות. למפנח" דרש חקירה היא: מפא"י – 2797 (12 מבר־ אולם העניין טושטש. מימוןמפים - 405 (ב מנדטים); העובר הציוני – 218 (1 מנדט); רשימת לאחרות העבורה קיבלה

ממשלה ו6 ולא וכתה כשום מנדט. הרכבת - לבארישבע שביתח כללית של חימאים

העוברים בממשלה קופיה ומוסר רות פרטיים עלולה למרוץ כש־ תורות, נציני מפים תמכן בכק בוע הבא ארבון העוברים היפור שה בהואם לעברות למתח את איים (שאינו כולל רופאים) הברול החדשה לבאר שבע הדי הוו בישראל אולם יש לציון, רו אונור להסל את עסקית, לכד המערדות לערבים ואלו מאשים את האינור המקבועי של שלפנ ותוף חרש או הרשיים ששער הווה והדלארים נמצא בוד את רכושן ולעלות הביות שער הווה והדלארים נמצא בוד את רכושן ולעלות הביות המשר הווה והמשר הווה במשר הווה במשר הווה שלב הרבת החדש על הרבת החדש על ברבת החדש ולך ביות המסים אין במעם ביוש או במשק שיתומי האש הממשלת היום מספרים שלב הרדר בעסבות המסילה ודביום שתיים

יד הכל בכל

יאין זה לפי כבור התנועה

אל אנשי יהרשימה המרבזיתש

ישימת חשר שפירא) – בהורי ה זו יצאה הבוקר ביהצופח"

שימת חשר שפירא לקראת

החירות לועירת דפועל המזרי

ין פלגי הפועל המורחי. לכחי-

יות נותרו עוד עשרה ימים והי

מאבק בין הסיעות הולך וגובר.

בכאר־שבע אף פרצה קטטה בין תועמלנים של סיעת "למסנה"

– בהפועל

המזרחי

באגף חסוציאלי של משרר חסער עומרת לסרוץ שביתה עוברים מקצועיים יתכן כשבוע

עבודות אמהירה של ממילת

שלון הררך בעקבות הכטילה העורכית השנה הפלילה הוחיל מקיבוץ לען ליד רחובות, שוש בו ולחנת רכבת ולאורף וארי טראר

שראל, שיש לו יורשים כברית. המועצות. חמדובר איננו בר כוש חרוסי קרב הנמצא בארין והמרוכז בעיקר בירושלים אלא ברכוש פרטי של יהורים שנפטי רו בארץ ולא השאירו כל צור אה ויש לתם יורשים כברית חכוו עציות.

קיים חשש רציני, שנם מדינות אחרות שמאדורי ימסך חברול" ולכו בדרכי בדית אמועצות וינסו לקבל לידם רכוש של יתורים יוצאי ארצות

גם גלות

ירידה ציברת בשער חוחב והדולארים חלת היום בבורסה חשחורה. שער הימלכים" ירד ל-27.7 ליי ותרולאר ל-27.7 ליי. את השמל כבורמה מסבירים בהשפעת ההחלטה של ממשלת

מול טוב מקרב לב

שנויחים כרסיים מתוך מלאי פיפוני למכירה ליחודים שילומנם כע"ם ירצי 4 (כחצר: של. 5164

צוטים מיוחדים לתלמידים ולסטודנטים:

תבלה לקריאה מהירה הכשירה 40,000 תלמידים ולימדה אותם

משנו מיפגשים בני שעתיים: יותר הצלחה בפחות זמו.

קורסי קיץ אחרונים ייפתחו בסניפים הבאים:

לאו מהירות הקריאה, זכרון לאורך זמן, חבנת חנקרא, דרכי למידה,

ופילה אחת: תצלחה. היא יכולה להיות גם שלך.

שלאטינ: בנית ציוני אמריקת, אבן־גבירול 26 משלש: נמכללת מילא, אנרוכס 30 משנונית ארדשטוין, יל. פרץ 20, הרר עשואים: נבית ההסתדרות, שרת 75

ותלה: בניח"ס התיכון, הרב קוק ט3 מציטנא בחסה"ב ע"ש אלון, גלר 6 משוח: בנית תחמישה, נולדבה: 6

ענשיו במבצע מיוחד

ויק 1915 ש"ח

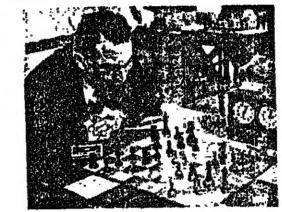
שמהתחוב נסבעור שיין, קפלן 42 צאולה מעסה ראלעה, סנילבציסקי 3 השנה בנית לנית נשים, מקדונלד 5 השתיב בנית התרבות, קריניצי 6 נער שני, בנית התרבות, קריניצי 6 נער שני, בניכללה מיל"ח, רמב"ם 30

מלו: מונים ואות שושנים, נאלים 54 מארמוזו: תיכון אלון, אוסישקין 99 ונית המו לתרבות ואבעות, יד שטרית, רת' בנאליק

חדר שינה.

תם ומנות להתכונן למבתנים, הדחקת ההתרגשות לפני ובזמן המבתן.

אַרוא, לחבין ולזכור.

הגבירה בזמן האחריון את פעו-

באורה בלתי רשמי אומדים אָת ערך הרכוש היהורי, שחוער בר בררך משפטית לזכות ברית חבוועצות, בקרוב למיליון וחצי

יר בלשוי ומשפחתו

ממשלת ברית חמועצות | לותיח לקבלת רכוש יחודי בי־

שופטים

"עו"ר צבי ברנזון וחשופט יואל זוסמן אושרו בצחרים בשומטי בית חדיון העלידן.

מר ברנזון פרש לפגי זמן קצר מתפקידו כמנהל משרה הער בורת. לפני קום המרינה היה היו־ עץ המשפטי של התסתררות. השופט זוסמן עבר בשרות המי שמטי של הצכא ואח"כ נחמנה

מתחסלת

קהילה יהורית בגולה עומרת להתחסל. לרשימה של הארצות. שכל יהורית עלו לישראלו מחור סף עות האי מלטה כלב הים ' התיכון. מתברך ש-15 המשחחות

לשופם מקס צירווכירטקי לושואין עם בון ל

נוהיטי "רודה" רח' פינטקר 20

באר שבע, ברהיטי "שי" דרך בן־גוריון 12

חלומציאות בריהוט!!!

מל-אבוב, דת' היסוד 4 (ליד בנין "מרכזים") 19.00-1 28833, כל יום בין 9.00 ו-19.00

Service Services